

C E S T A

D O M T Ů

MARKÉTA CHALOUPKOVÁ

1. DÍL SÉRIE APOKATASTASIS

CESTA DOMŮ

Markéta Chaloupková

Cesta domů

© Markéta Chaloupková

Jazyková korektura: Mgr. Eva Továřová

Nakladatel:

Josef Chaloupka

Do čtečky.cz

www.doctecky.cz

Liberec 2020

ISBN 978-80-907854-9-6

Obsah

1. kapitola	6
2. kapitola	10
3. kapitola	13
4. kapitola	16
5. kapitola	19
6. kapitola	21
7. kapitola	23
8. kapitola	26
9. kapitola	29
10. kapitola	33
11. kapitola	37
12. kapitola	40
13. kapitola	42
Epilog:	52
Dodatek:	57

Série „**Apokatastasis**“ se odehrává na fiktivním ostrově „Le pays des Cygnes“, poblíž Francie.

První díl „**Cesta domů**“ je příběh sedmnáctiletého Davida, který v opilosti udělá několik zásadních chyb a následně musí čelit své minulosti, křesťanům a Bohu. Pojednává i o vyvraždění valdenské církve a odehrává se v letech 1654-1655.

„**Pekelný plán**“ se odehrává o sedmnáct let později, roku 1672, a je to zamyšlení nad učením o pekle a zároveň příběh o plánovaném zločinu a následném trestu a o překladu Bible. Smíření a Boha v něm hledá mladý hrabě Nikolas Renard, v jehož hlavě se jistý pekelný plán opravdu zrodil.

Třetí díl „**Svobodná zvůle**“ pojednává o kazateli Jonathanovi Wardovi, který rád vymýšlí ohnivá kázání na téma „hříšníci v rukou rozhněvaného Boha“. To, co se v důsledku jeho proslovů přihodí, přivede Jonathana do rukou rozzlobeného krále a donutí ho to přehodnotit celý jeho dosavadní život. Nikolas se má stát Jonathanovi na této cestě, jejíž děj začíná roku 1675, průvodcem. Zároveň je také zamilovaný a nutně potřebuje sehnat nějaké velbloudy.

(Předlohou je stejnojmenné kázání Jonathana Edwardse, který ovšem žil až v 18. století.)

Čtvrtý díl „**Marnotratná Lucie**“ je kniha o osudech nejmladší dcery Nikolase Renarda, která utíká z domova, jen aby zjistila, že si přece jen nedokáže zařídit život po svém tak snadno, jak si myslela. A pak je tu ještě Adam Croy, čerstvý absolvent univerzity a Nikolasův oblíbený student, kterého hrabě zaměstná a který se vydá tu namyšlenou holku, o které nemá valné mínění, hledat. Kniha se odehrává v letech 1705-1706.

Pátý díl „**Poslední dopis**“ je příběh z roku 2019. Luisa Wardová najde ve starém psacím stole dopis, který psal Nikolas Renard své dceři Lucii den před smrtí. S manželem se vydává na dovolenou na Le pays des Cygnes a pátrá po osudech dávných křesťanů, kteří mají s její rodinou zřejmě něco společného.

„**Apokatastasis**“ znamená obnovení a série, tedy díly 2-5, jsou zamyšlením nad učením o obnovení všech věcí a o smíření. „Cesta domů“ je spíše „prequel“ k celé sérii a společného s ní má jen to, že pojednává o sedmnáctiletém Davidovi, který je pak pro další děj jednou z důležitých postav.

Předmluva

Tato kniha se částečně odehrává na fiktivním ostrově Le pays des Cygnes poblíž Francie a částečně v Alpách, v Savojsku – což bylo samostatné vévodství mezi Francií, Švýcarskem a Itálií, které bylo součástí Svaté říše římské. Velká část Savojska je od roku 1860 součástí Francie, část patří Itálii a menší díl i Švýcarsku.

Hlavní postavy a zápletky knihy jsou vymyšlené, ale události, týkající se valdenské církve, jsou z části skutečné a došlo k nim v roce 1655. Mým cílem nebylo přinést fakta ohledně valdenské církve, jde spíše o krátký příběh, ve kterém hlavní hrdina čelí své minulosti, křesťanům a Bohu.

Vycházela jsem z Komenského popisů, jak valdenští museli utíkat z hor uprostřed kruté zimy a po sepsání knihy jsem v jednom dokumentu slyšela, že hlavní masakr se udál 24.4.1655. V zimě se část lidí prý pouze stáhla do hor do jiných vesnic. Proto berte popis pronásledování valdenských s jistou rezervou, časové informace o samotném útoku na ně zřejmě nejsou správné. V závěru knihy je Komenského text, ze kterého jsem vycházela. Komenský tvrdí, že tito křesťané utekli do hor v 7. století, ale slyšela jsem i informace, že tam žili už od 1. století.

1. kapitola

Mladý hrabě David Paon stál na kopci nad hlavním městem Rouge a třásl se vzteky. V jedné ruce měl výtisk francouzské Bible a v druhé láhev tvrdého alkoholu.

„Křesťani,“ procedil nenávistně mezi zuby. „Jak by bez nich bylo na světě hezky!“

Na chvíli se zadíval do dálky, kde bylo na obzoru vidět pobřeží Francie. Tam věděli, jak na ně. Od známé Bartolomějské noci (1572) uplynulo sice už přes osmdesát let a ve Francii už dávno vstoupil v platnost Edikt nantský, který od roku 1598 zaručoval protestantům téměř stejná práva jako katolíkům, ale stejně měl David za to, že by taková malá Bartolomějská noc prospěla i tomuto ostrovu.

Le pays des Cygnes bylo nezávislé království, ve kterém žilo přes dvě stě tisíc obyvatel. Ve chvíli, kdy začaly ve Francii hugenotské války, utekla řada francouzských křesťanů sem, do této řídky obydlené ostrovní země. Na druhé straně hory Tranchant vzniklo díky tomu celé nové město, zaplněné z větší části těmito uprchlíky. Nebylo se čemu divit. Na ostrově se mluvilo francouzsky a králové tohoto malého ostrova byli novým uprchlíkům příznivě nakloněni.

A tak tu počet obyvatel stále vzrůstal. V Evropě docházelo k nějakému pronásledování protestantů každou chvíli. Proudili sem i valdenští, kteří si od roku 1560 nemohli být v Savojsku už také dál jistí tím, co je čeká. Tehdy přišli o některá ze svých alpských údolí a privilegií a začaly jim těžší časy.

A jestli někdo dokázal Davida rozzuřit, byli to právě valdenští. V podstatě o nich nevěděl vůbec nic, ale byli ve své víře mnohem horlivější a přesvědčivější než ostatní. V hlavním městě měli krásný nový kostel, ve kterém kázal už pár let jakýsi ohnivý starý kazatel, jehož vtípky se bavilo celé město. A nejhroší na tom bylo, že se učení valdenských líbilo princezně Anabele, se kterou byl David zasnoubený.

David si vztekle přihnul z láhve. Bylo pozdní odpoledne a on už byl poměrně dost opilý. Udržel se ale ještě na nohou a číst také dokázal.

Otevřel si Bibli a namátkou v ní našel nějaké místo. Byla to první kapitola proroka Ezechiele. Vztekle zavrtěl hlavou, ještě jednou si přihnul z láhve a po chvíli si začal číst nahlas:

A ty bytosti běhají tam a zpět, na pohled jako blýskání. Díval jsem se na ty bytosti a hle, vedle těch bytostí před jejich čtyřmi tvářemi je na zemi jedno kolo. Vzhled těch kol a jejich zpracování je jako třpyt chryzolitu, všechna čtyři mají stejnou podobu a jejich vzhled a jejich zpracování vypadá, jako když je kolo uprostřed kola. Když se dají do pohybu, pohybují se na čtyři strany; neotáčejí se, když se dají do pohybu. Mají loukotě a výšku a budí bázeň; všechna čtyři mají okolo loukotě plné očí. A když ty bytosti jdou, dají se do pohybu i ta kola vedle nich a když se ty bytosti pozvedají od země, pozvednou se i ta kola. (Ez. 1:14-19 ČSP)

„Kola s očima? To jako vážně?“ vykřikl vztekle směrem k nebi. „A tyhle nesmysly mám číst? Kvůli tomuhle mám přijít o tuhle zemi? Já tady mám být král! Slyšíš mě, Bože?“ řval jako smyslů zbavený. „Tohle je moje země. Já tady budu král a tyhle nesmysly mě o ni nepřipraví.“

Tohle na něho bylo moc. Kdesi dole na zámku začínala oslava princezniných šestnáctých narozenin. David byl o rok starší než ona a byli spolu zasnoubení už několik let. Anabela byla jedináček a její manžel měl být jednou králem téhle země. A celé roky bral jako samozřejmost, že oním manželem bude on.

„Jestli se nepokoríš před Bohem, budu muset naše zasnoubení zrušit,“ brblal si vztekle jednotlivé věty z jejího dopisu, který uměl nazpaměť. „Bůh ti dá nové srdce a nový život... studnice moudrosti, kterou jsem našla v Bibli. A nemělo to být spíš studnice blbosti?“ vykřikl znovu vztekle a přihnul si z láhve. „Co tam bude příště? Po těch kolech s očima? Třeba létající talíře a nebo dokonce mluvící záchod?“

Za chůze znovu otevřel Bibli. Tentokrát mu padl zrak na rodokmen Ježíše Krista.

„Vážně je tohle tvoje slovo, Bože?“ pokřikoval dál směrem k nebesům a popíjel při tom z lahve. „Chceš nás tady umořit nudou, když jsi nám dal tohle na čtení? To neumíš napsat nic lepšího? Co kdyby sis najal nějakého talentovanějšího spisovatele, když evidentně nemáš na to psát knížky!“

Na zámek došel už notně opilý. Oslava se konala ve velkém tanečním sále v přízemí a on se potácel mezi hosty a očima pátral po Anabele. Zahlédl ji v hloučku kamarádek, jak na něj nevěřičně zírá. Po chvíli se vzpamatovala a zamířila k němu.

„Co tady děláš, Davide?“ obořila se na něho potichu. „Říkala jsem ti, abys sem dneska nechodil.“

„Přišel jsem ti připít na zdraví, krásko,“ zahlaholil opile. „A navíc jsi říkala, že ti nemám chodit na oči, dokud aspoň neotevřu Bibli, jestli si dobře pamatuju. A už jsem ji otevřel a jsou to samé nesmysly, abys věděla. Koukající kola a mluvící záchody,“ plácal David, který už nevěděl, co doopravdy četl a co byly jeho vlastní hlášky.

„Jdi domů, Davide,“ sykla na něho Anabela. „Jsi evidentně opilý.“

„Míň než ten, kdo psal tohle,“ ukázal na knihu ve své ruce. „Jsi husa, jestli tomuhle věříš. Tohle je dobrý tak akorát pro slepičí mozeček, jaký mají holky. Každý chlap vidí na první pohled, že je to

nesmysl. Poříd' si kurník, děvče, bude se ti to líbit. Můžeš tam o těchle nesmyslech kvokat s ostatníma slepicema. Víš, co z tebe bude? Královna slepice první!“

„Davide, neblázni,“ obrátil se na něho Laurent, jeden z jeho přátel. „Za urážku královské rodiny tě můžou veřejně zbičovat na pranýři. Pakuj se odtud a promluv si s ní o tom, až nebudeš na mol.“

„Dojděte, prosím, někdo pro stráže,“ obrátila se Anabela na okolo stojící mládence.

„Ale no tak, Belo, to jsi vážně tak blbá, že se kvůli snůšce podobných blábolů obrátíš zády ke svému snoubenci? Vždyť to nemá hlavu a patu. Takovým nesmyslům může věřit tak akorát nějaký bezhlavý rytíř, ten totiž taky nemá mozek, víš? Bezhlavý rytíř a káča jako jsi ty!“

„Vypadni, Davide,“ obrátil se na něho znovu Laurent a začal ho strkat k oknu. „Jdou sem stráže.“

Laurent ho dostrkal k oknu a David během těch pár metrů ještě pořvával něco o dědičné protestantské blbosti, kterou trpí celá královská rodina. Oknem se napůl protáhl a napůl jím propadl ven. Při tom pohybu mu upadla Bible, kterou předtím svíral. Laurent se pro ni sehnul a nevěřicně zavrtěl hlavou.

David do sebe obrátil zbytek láhve a vydal se směrem k řece. Trochu se přitom motal.

Došel takhle až k místu, kde byl valdenský kostel. S nenávistí se na onu budovu podíval. Na chvíli si představoval, jaké by to bylo, kdyby se ocitla v plamenech. Pak zavrtěl hlavou, aby tu myšlenku zahnal. V tu chvíli vyšli z kostela dva muži. Zamkli za sebou a ještě chvíli se bavili venku. Starší z nich se opíral o hůl a začal něco vykládat mladšímu muži, který vypadal utrápeně a potřásal hlavou. Starý muž pak otevřel Bibli a začal mu něco předčítat. Druhý muž vypadal zaujatě, kýval hlavou a stařec si pak dal Bibli do podpaží a položil mu ruku na rameno a začal se za něho modlit. Nakonec si podali pravice a mladý muž chvatně odešel.

David tam stál jako socha a naštvaně je pozoroval. Celý ten výjev ho vytáčel. Bylo mu jasné, že ten stařec je valdenský kazatel, o kterém Anabela už několikrát básnila a cítil v sobě vzrůstající vlnu nenávisti. Nedokázal se odlepit z místa. Starý muž si ho všiml, mírně se usmál a vydal se směrem k němu. David si dal láhev znovu ke rtům, aby uhnul pohledem. Ale ta už byla prázdná.

„Vypadáš, že tě něco trápí, mládenče,“ oslovil ho starý kazatel. Zastavil se pár metrů od něj a zkoumavě se na něj zadíval. „Nechtěl by sis se mnou o tom promluvit?“

„Přál bych si, abyste vodtud zmizeli, všichni,“ ucedil David mezi zuby. „Všichni prašivý křesťani.“

„Copak jsme ti udělali?“ zeptal se stařec mírně.

„Kdybych byl král týhle země,“ pokračoval David nenávistně, „nechal bych vás všechny postřílet. Nebyl by tu ani jedinej kazatel s nějakou blbou knihou. Postaral bych se vám o další Bartolomějskou noc!“

„No, král téhle země nejsi a asi nebudeš,“ řekl stařec mírně, ale Davida to rozzuřilo.

„Kvůli vám!“ zařval z plných plic. „Já jsem měl být král téhle země! Co jste jí řekl? Co jste jí pro boha svatýho řekl, že mě ted' nechce?“

David vykročil rozzuřeně ke starému muži a chytl ho za kabát. Starci vypadla z ruky hůl a trochu zavrávorál. Pochopil, s kým mluví.

„Neumíte si ani představit, jak vás nenávidím,“ syčel mu David z blízka do obličeje.

„Davide, pojďme si na chvíli v klidu promluvit,“ navrhl mírně. „Nikdo tě nechce připravit o trůn, ani o princeznu. Tohle všechno má i jiné řešení.“

David se na něho podíval s přimhouřenýma očima. Stařec mírně pozvedl Bibli, kterou svíral v ruce. „Co kdybych ti přečetl jeden hezký příběh o muži, který také nenáviděl církev, a pak se zázračným způsobem setkal s Bohem? Jediný způsob, jakým můžeš udělat na princeznu trochu dojem je, když se ji pokusíš pochopit. Pro ni všechny tyhle věci hodně znamenají.“

„Já se nechci snažit chápat nějaký bláboly o kolech s očima,“ odsekl David. „Ještě před půl rokem to byla normální holka, se kterou byla legrace. Teď se modlí, čte si Bibli a v jednom kuse chodí do kostela. Nemůžu to vystát! A nejhorsí je, že si myslí, že bych to měl dělat i já. Nechápu, proč si to nemůže nechat aspoň jen tak pro sebe!“

„Davide,“ zkusil to kazatel znovu mírně a velmi pečlivě uvažoval, nakolik se dá o takových věcech mluvit s někým, kdo je opilý. Slyšel, jak David komolil některá slova, viděl jeho podivný pohled i to, jak nejistá je jeho chůze. „Ti, kteří uvěří v Ježíše, o tom musí mluvit, zkrátka protože jim to nedá. Prožili jsme něco neuvěřitelného, setkání s živým Bohem. Anabela si tě jen těžko vezme, pokud neprojdeš tím samým. V Bibli je napsané, že je naprosto nevhodné, aby si věřící lidé brali nevěřící, víš?“

David na něj zůstal koukat s otevřenou pusou. „Tohle má z tý pitomý knihy? To, že si mě nemá vzít?“

Stařec jen pokrčil rameny. „Ještě není všem dnům konec, Davide. Pojďme se chvíli bavit o tom, jak by ses mohl stát tím mužem, který na ni udělá dojem a nehledat problém v ní nebo dokonce v Bibli.“

„Já se mám změnit?“ vykřikl David rozčileně. „Proč já? To ona je husa a takhle kniha je pitomost. Já se měnit nebudu. Já jí tu její víru rozbiju na tisíc kousků.“

„A co kdyby sis o tom všem nejdřív něco zjistil?“ navrhl kazatel. „Můžeš si tu Bibli vzít, jestli chceš.“

Starý muž ještě chvíli něco říkal, ale Davidovi se úplně zatmělo před očima. Díval se na knihu v jeho ruce. Strašně ji nenáviděl a zase mu ji někdo vnucoval. Už po několikáté za posledních pár dní. Chtěl si znovu přihnout z lahve, ale jak ji zvedal, vzpomněl si, že je prázdná. Kazatel si toho ale přes to tmavé sklo nevšiml a vykročil k němu.

„Co kdybys mi tu láhev dal a vzal si místo toho tohle?“ nabídl mu a podával mu znovu Bibli.

Davidovi to všechno připadalo jako hloupý vtip. Pevněji sevřel láhev a v jakémsi zatmění myslí se s ní nečekaně plnou silou rozmáchl. Na okamžik měl pocit, že je jen divákem toho, co se děje. Jako by to všechno udělala nějaká vnitřní síla ukrytá v něm, naprosto odpojená od jeho mozku. Cítil, že někde v jeho opilé hlavě křičí jakýsi tichý hlas, aby toho nechal, ale to už bylo pozdě. Skleněná láhev se roztříštila o kazatelovu hlavu. Starý muž zkusil pozvednout na obranu svou Bibli, ale Davidův útok byl nečekaný a rychlý. Davidovi se na okamžik zdálo, že se zastavil čas. Viděl, jak tělo starého muže padá velice pomalu k zemi. Z hlavy mu prýštila krev. Stařec rozhodil ruce jako hadrová panenka. Bible spadla do prachu vedle něj a starý muž dopadl se zaduněním na prašnou zem, kde zůstal nehnutě ležet.

David na něho na okamžik zíral s vytřeštěnýma očima, ale z dálky se ozval vyděšený výkřik. Šly sem jakési dvě ženy, které to vše viděly a ty teď ječely, jako když je na nože berou. David se z nějakého podivného popudu sehnul k zemi a vzal si do ruky Bibli starého muže. Pak se nejistým krokem rozeběhl pryč. Ženy byly ještě dost daleko a doufal, že ho nepoznaly. Musel odtud zmizet. Měl pocit,

jako by vystřízlivěl během jediného okamžiku. Najednou byl schopný jasně přemýšlet, ale na druhou stranu cítil, jak ho tělo omámené alkoholem neposlouchá. Běžel jako smyslů zbavený směrem z města, do lesů, které Rouge obklopovaly. Prchal jako vyděšené zvíře a hlavou mu probleskoval jeden obraz za druhým. Velice živě si vybavoval mrtvého starce s rozbitou hlavou a stejně jasně si teď vzpomínal na popravu vraha, které byl loni přítomný. Vybavoval si jeho vyděšený obličej, oprátku kolem jeho krku a kata, který zabral za páku propadliště. Pamatoval si na úřední výraz zemského soudce a napůl zvědavé a napůl vyděšené pohledy a poznámky svých kamarádů. Ale ten popravovaný vrah měl náhle v jeho představách jeho vlastní obličej.

2. kapitola

David se krčil na malé rybářské lodi, která mířila k pobřeží Francie a smutně pozoroval ostrov Le pays des Cygnes, který se pomalu měnil v malý bod na obzoru. Považoval za neuvěřitelné štěstí, že se mu podařilo dojet do odlehlé rybářské vesnice a že měl u sebe dost peněz na to, aby si mohl zaplatit cestu do Francie.

Bylo mu jasné, že se na Le pays des Cygnes nesmí už nikdy vrátit. Tam v dálce zůstala jeho rodina, Anabela a všechny jeho sny. Ještě včera chtěl být králem a cokoliv jiného považoval za prohru. Teď byl rád, že je naživu. Měl u sebe stále ještě nějaké peníze, ale jinak neměl nic jiného, než svůj plášť a Bibli, kterou do něj zabalil. Ani nevěděl, proč si ji vlastně vzal, bylo to jakési impulzivní rozhodnutí a teď přemýšlel, kolik by za ni tak mohl dostat a na jak dlouho by mu to stačilo.

Vůbec netušil, co bude dělat. Byl synem nejbohatšího hraběte v zemi a vždycky se měl jako v bavlnce. S otcem si v posledních letech vůbec nerozuměl, ale na to, aby z něj tahal peníze, mu byl ten starý páprda samozřejmě dobrý. Trochu se zarazil, když mu přišel onen výraz na mysl. V poslední době tak o něm přemýšlel a byl si jistý, že si podobný výraz napsal i do svého deníku.

Trochu zamyšleně se ohlédl k ostrovu. Otec se brzy dozví, že jeho nejstarší syn je vrah, který navíc veřejně urazil královskou rodinu, a pak ještě pravděpodobně najde jeho deník. Neměl ho moc dobře schovaný. Vybavoval si některé výrazy, které si tam zapsal: starý páprda... fotr... ten starej votrava mi zase udělal kázání... musel jsem poslouchat ty jeho blbý plky... ten kretén mě seřezal den před mými patnáctými narozeninami... Co se bude otci honit hlavou, jestli si přečte jeho deník?

David polkl. Teď mu bylo sedmnáct a ubíral se s prázdnýma rukama neznámo kam. Docela rád by seděl doma u plného stolu a spal v měkké posteli. Jak by byl teď rád, kdyby se mohl jen tak projít po městě, i za cenu toho, že by ho veřejně zbičovali na pranýři. Uměl si tu ostudu dost živě představit. Posměšky davu, poznámky svých kamarádů, to, jak by se na něho Anabela dívala. Odpustila by mu to nebo by mu tím chtěla dát lekci? Zákon by byl rozhodně na její straně.

Moc by si přál, aby se starý kazatel procházel živý po městě. Aby mohl řešit průšvihy, které mu ve srovnání s vraždou přišly triviální. Potřásl hlavou, aby ty myšlenky zahnal. V ten samý okamžik mu zaškrundalo v břiše. Ale neměl s sebou žádné jídlo a ještě mu po předchozím dni nebylo úplně dobře. Bylo časně ráno a od oné vraždy uplynulo teprve asi dvanáct hodin. Bolela ho hlava a břicho, cítil celkovou slabost a na houpající lodi už odevzdal veškerý zbylý obsah svého žaludku dávno moři.

Švýcarsko nebo Amerika? dumal cestou. Co by tak mohl dělat? Jakou by si mohl najít práci? Ve Francii se mu zůstat nechtělo. Báł se, že by ho i v tak velké zemi mohl stejně někdo náhodou objevit a poznat. Už nikdy se nesmí vrátit domů, a jestli chce žít, tak to musí být co nejdál od ostrova, který byl až doposud celý jeho svět.

O dvě hodiny později dorazila rybářská loďka k francouzskému pobřeží. David se procházel po městě s pocitem, že má na čele vypálený cejch. Ostražitě se rozhlížel kolem sebe a přemýšlel, jestli je nějaká pravděpodobnost, že by ho tu mohl někdo poznat. Pak se trochu uklidnil. Zprávy přece jen neputují tak rychle, třeba ještě není jasné, co udělal. Pak si ale vzpomněl na onoho mladého muže, který se bavil s kazatelem. Musel ho přece vidět. A jeho útěk je navíc dokonalé přiznání. Možná, že kdyby tam zůstal a snažil se to nějak zakamuflovat... Kdyby věděl, jestli byl někdo další, kdo ho zahlédl... Kdyby si dokázal vzpomenout, jak daleko byly ty ženy a jestli ho mohly poznat... Jenže to by musel předchozího dne víc přemýšlet a nebýt totálně namol. Nevybavoval si detaily toho, co se dělo v okolí.

Nyní byl v La Rochelle a tohle město mělo s ostrovem čilé obchodní styky. Bylo lepší odtud zmizet. Koupil si jen plátěný vak, nějaké pečivo a láhev na vodu a vydal se k místu, odkud vyrážely dostavníky. O dvě hodiny později byl už na cestě napříč Francií, směrem ke Švýcarsku.

Cestou opatrně uždíboval pečivo. Fyzicky mu už konečně bylo dobře, jen se potřeboval vyspat. Všechn ten strach, vina a zoufalství v jeho duši, to bylo něco úplně jiného, ale teď se potřeboval postarat o své bezprostřední potřeby. Neměl už téměř žádné peníze, byl úplně sám a vůbec netušil, co bude dělat dál. A pak ho to trklo! Není pravda, že není živá duše, která by nebyla ochotná mu podat pomocnou ruku. Křesťané! Je to přece banda naivních bláznů, kteří mají za to, že mají milovat své nepřátele a pomáhat potřebným. V Davidově hlavě se začal rodit plán. Usoudil, že ta Bible, kterou si bezděčně vzal na cestu, přece jen nebude tak úplně zbytečná.

V Lymoges nastoupil do dostavníku starší pán se svým asi desetiletým vnukem. Chlapec chvíli koukal z okna, ale pak se začal nudit a už po hodině se zeptal, kdy dorazí dorazí k tetě v Clermont-Ferrand. David, který už byl na cestě druhý den, se pousmál. Moc dobře věděl, že cesta napříč Francií trvá řadu dní. Do Clermont-Ferrand to budou další dva dny cesty, a pak to bude trvat skoro další dva dny do Lyonu. Vzdálenost mezi Lyonem a Ženevou byla dalších sto padesát kilometrů. Ale naprosto chlapce chápal. Začínal být rozlámaný a trochu litoval, že nezvolil nějaké město napůl cesty. Jídlo v hostincích bylo dražší, než čekal a znamenalo to, že bude po cestě několik dní o hladu, a to ještě vůbec netušil, co bude dělat dál.

Starý pán ony vzdálenosti vysvětloval právě i chlapci. „Říkal jsem ti, že budeme na cestě téměř týden. Nejdříve navštívíme tetu, a pak pojedeme další dva dny za babičkou do Lyonu. Je to dalších dvě stě kilometrů. Ale v Lyonu se ti bude líbit. Ukážu ti staré římské divadlo a velkolepé katedrály. Uvidíš, jak zpracováváme hedvábí. Budeme chodit na procházky podél řeky Rhône a Saôny a uvidíš jejich soutok. Lyon je staré město, které založili Římané ještě dřív, než se narodil Ježíš Kristus. Narodili se tam i někteří římscí císaři, Claudius a Caracalla. V Lyonu dokonce vznikl i jeden z prvních západoevropských překladů Bible. Víš, co jsem ti vyprávěl o Petru Valdovi. Nechal Bibli přeložit do arpitánštiny už ve 12. století. Tehdy byl Lyon součástí Svaté říše římské a konaly se tam i některé významné koncily, to jsou taková církevní setkání, při kterých důležití biskupové řeší různé problémy. A pak roku 1310 obsadili Lyon Francouzi.“

David starého pána z nudy poslouchal také a napadlo ho, že by se možná taky mohl něco dozvědět o valdenských. Nemohl jim sice přijít na jméno, ale všechno to bylo osobní. Souviselo to jen s Anabelou. Jinak o nich nevěděl vůbec nic. Každá zmínka o nich sice jitrila jeho svědomí, ale zároveň to v něm budilo zvědavost.

„Omlouvám se, že vás poslouchám,“ obrátil se na starého pána. „Také se už trochu nudím. Ten Petr Valdes založil valdenské?“ zeptal se a rozhlédl se po ostatních cestujících. Dostavník byl větší kočár, ve kterém jich v tuto chvíli bylo šest. Dostavníky byly novinkou šestnáctého století. Bylo to docela drahé a nepříliš pohodlné cestování, ale David byl rád, že něco takového vůbec existuje. Dalo se tak projet napříč Francií po trase, na které vyrůstaly zájezdní hostince a přepřahací stanice. Některé dostavníky měly dokonce přídatné sezení ještě vzadu nad úložným prostorem a cestující, kteří šetřili, mohli sedět i vedle kočího. David si na tu dlouhou cestu ale zaplatil místo uvnitř, i když to znamenalo, že mu toho už na jídlo moc nezbylo. Kromě něho a staříka s chlapcem tam byl ještě další muž, který spal navzdory všemu tomu natřásání u okénka a mladí manželé. Ti si doposud tiše povídali, ale při Davidově otázce vzhledli a onen muž řekl. „Klidně povídejte nahlas. Jsem učitel, třeba se také ještě něco užitečného dozvím.“

Starý pán se zamyšleně rozhlédl po svých spolucestujících. „Nejsem žádný odborník na historii a navíc jsem katolík,“ řekl, jako by se bránil, ačkoliv být protestantem bylo v tuto chvíli ve Francii legální. „Ale na druhou stranu se zajímám i o to, co říká druhá strana. Četl jsem třeba Kalvínovu Instituci a Bibli jsem také přečetl. Člověk by měl tyhle věci znát, už jen proto, aby si mohl udělat vlastní názor. Každopádně Valdes valdenské rozhodně nezaložil. Je to pochopitelný omyl. Kalvínovi následovníci jsou kalvinisté a Lutherovi následovníci jsou luteráni. Od Husa jsou odvození husité. Takže člověka napadne, že valdenští pocházejí od Valda. Ve skutečnosti by to ale mělo být obráceně. Myslím, že ten název znamená lidé z údolí. Je to jako byste si myslel, že když se někdo jmenuje Francois Sýr, tak vymyslel sýry,“ řekl pro zjednodušení s pohledem na svého vnuka. „Zatímco sýry tu byly už dávno a on se jimi jenom začal zabývat. Valdenští jsou, pokud vím, křesťané, kteří žili v Alpách už dávno před Valdem. Ten žil přibližně v letech 1140 – 1205, úplně přesně se to neví. Byl to obchodník, který si vzal k srdci hlavně Kristova slova o chudobě a jeho následovníci si říkali „Lyonští chudí“. Na druhou stranu ale asi nemohl žít jako úplný žebrák, když mohl zařídit něco jako překlad Bible, což musela být v dobách před vynálezem knihtisku drahá záležitost.“

Stařík mrkl pro kontrolu na svého vnuka. „Kdy byl vynalezený knihtisk?“ zeptal se ho.

„To ví snad každý, dědo, že s tím přišel pan Gutenberg kolem roku 1450,“ řekl chlapec trochu otráveně.

„Valdenští, co já vím, žijí dál v savojských Alpách v uzavřených údolích. Hospodaří si tam dost nezávisle na okolním světě, i když existují nějaké potulní valdenští kazatelé. Každopádně Savojsko není součástí Francie a o tom, co se tam děje, toho tolik neví. Nicméně v minulém století vyšel francouzský překlad Olivetánovy Bible a tu mám doma. Ta kniha je obrovská, váží snad pět kilo a je tam poznámka, že tento překlad dali lidu valdenští. Tím není myšleno, že by Olivetanus byl jeden z nich. Pokud vím, byl to Kalvínův bratranec, ale valdenští jeho práci zaplatili. Předpokládám, že valdenští mají k reformovaným církvím blízko, i když o detaily jejich učení jsem se nikdy nezajímal. Jejich kazatelé jsou vzdělaní a část jich určitě mluví francouzsky, ale jinak mají, co já vím, nějaké své další nářečí.“

David zjistil, že mu díky rozhovorům se starým pánem cesta lépe utíká. Sám chvíli bavil jeho vnuka starými římskými bájemi, které znal a s učitelem zabředli i do diskuze o dějinách Anglie. Bylo mu skoro líto, že mají další večer všichni vystoupit v Clermont-Ferrand.

Další den začaly ve vzduchu poletovat první vložky. David spal schoulený do svého pláště, ale v jednom kuse se budil zimou. Začínal být z cesty už unavený a s těžkým srdcem utratil v poledne v

hostinci, ve kterém zastavili, poslední peníze za misku horké polévky. Když pak večer dostavník znovu zastavil, rozloučil se se starým pánem i s mladými manželi a zatímco do dostavníku nastupovali noví cestující, šel se trochu protáhnout.

Pak si na chvíli sedl kus od hospody a vytáhl z vaku konečně Bibli. Váhavě ji otevřel a prohlížel si její obsah. Matně si pamatoval, že mu o ní Anabela něco říkala. Něco o tom, že má číst Nový zákon. Nalistoval Matoušovo evangelium, které ho před časem tak rozčílilo rodokmenem Ježíše Krista a ponořil se do příběhu o Kristově zrození a začátku veřejné služby. Kupodivu to mělo všechno hlavu a patu. David si matně pamatoval, že ve své opilosti vyřvával něco o mluvících záchodech, kolech s očima a létajících talířích a nemohl si vůbec vzpomenout, proč. Přečetl několik kapitol najednou, a pak cestující začali znovu nastupovat do dostavníku a byl čas se k nim připojit. Schoval Bibli do vaku a vydal se k nim. Všiml si, že si ho jeden z nových cestujících zamyšleně prohlíží. Byl to asi padesátiletý muž, oblečený jako nějaký sedlák.

3. kapitola

David ale neměl chuť se s někým vybavovat, takže i když se noví cestující začali mezi sebou bavit a povídali si o tom, co kdo dělá, nijak se k nim nepřipojil. Zasluchl jen, že se onen muž jmenuje Lucas, že má v horách své hospodářství a vyrábí a prodává sýry.

Další dopoledne se David soustředil hlavně na to, aby před ostatními zakryl to, jak mu škrunda v břiše. Díval se zamyšleně z okénka a snažil se nemyslet na to, jak teplo by mu bylo právě teď v otcově domě a co dobrého by asi kuchař připravoval k obědu.

Dostavník zastavil na delší polední přestávku, a zatímco kočí přepřahal koně, vydali se ostatní cestující koupit si něco k obědu. David se jen smutně podíval směrem k hostinci, sedl si o kus dál na dřevěnou lavici a chvíli se díval na poletující vločky. Zatímco se ostatní ohřívali, vytáhl z vaku Bibli a začal si znovu číst. Na jednu stranu by se moc rád ohřál vevnitř, ale neměl chuť se dívat na jejich plné talíře a poslouchat bezstarostný smích lidí, které baví život.

Začetl se do kázání na hoře a s povzdechem otáčel stránky, na kterých byla Ježíšova slova o milování nepřátel, nastavení druhé tváře a o jednání s bližními. Nedokázal to dočíst. Po chvíli desky zaklapl a nacpal Bibli zpátky do vaku. Dýchal si na prokřehlé prsty a váhavě se přitom podíval k nebi. „Máš ze mě legraci? Vid’?“ zašeptal potichu. „Vážně se nemusíš snažit, abych se cítil ještě víc mizerně, jsem už úplně na dně i bez toho, že bys mi to připomínal a vysmíval se mi.“

David si nevšiml Lucase, který seděl poblíž okna a díval se na „bratra“, který místo oběda sedí venku a modlí se.

David vyndal z vaku svou láhev a šel si ji aspoň naplnit k pumpě čerstvou vodou. Ledová voda nebyla na jeho žaludek zrovna to pravé a než ji naplnil, napil se a znovu ji naplnil, měl úplně zmrzlé prsty.

Uvažoval, jestli se má na chvíli projít, sednout si do dostavníku nebo se jít přece jen ohřát dovnitř, ale v tu chvíli vyšel ven Lucas, došel k němu a usmál se na něho.

„Oběd je na stole, objednal jsem jídlo i pro tebe, byl bych rád, kdybys byl dnes mým hostem, bratře.“

David ho následoval rozpačitě dovnitř. Lucas si s ním sedl k samostatnému stolu dál od ostatních, aby se mohli nerušeně bavit. A u stolu už opravdu čekaly dva plné talíře s kouřícím masem, zeleninou a jakýmisi placičkami.

Zatímco se Lucas modlil, David jen rozpačitě sklopil hlavu a prohlížel si talíř s lákavě vypadajícím jídlem. Lucas pak řekl „ámen“ a pustil se do oběda. Zatímco jedli, tak se na nic nevyptával, až když už byl Davidův talíř skoro prázdný, tak na něho pohlédl a zeptal se: „Jak se vlastně jmenuješ? Řekni mi, co dělá mládenec v tak drahých šatech sám na cestě a ještě navíc evidentně bez peněz?“

David si povzdychl a představil se jen křestním jménem. Přemýšlel, co by si tak mohl vymyslet. Lucas se na něho upřímně díval a jemu všechny lži, které ho napadaly, nějak nešly přes pusu.

„Nemůžu se vrátit domů,“ přiznal váhavě, „a vůbec nevím, co mám dělat.“

„Snad tě rodiče nevyhodili kvůli víře?“ zeptal se Lucas se zaujetím. „Odkud vůbec jsi?“

Odpovědí mu však byl jen Davidův zaražený výraz. Být vyhozen kvůli víře sice znělo jako dobrá historka, ale David si nebyl jistý, jestli by dokázal předstírat, že je horlivý křesťan po přečtení pár stránek Bible.

„Vidím, že je pro tebe těžké o tom mluvit, tak mi aspoň řekni něco o tom, jak jsi poznal Krista,“ pobídl ho Lucas.

David se hluboce zamyslel. Být zavázaný někomu, koho počítal mezi své nepřátele, bylo těžší, než čekal. Lucasův bezelstný výraz a upřímný zájem byly odzbrojující.

„Když jsem poznal Krista,“ začal citovat upravené věty z dopisu, který mu před časem poslala Anabela, „bylo to, jako kdyby se v mém nitru rozsvítilo světlo. Jako by najednou svět dostal poprvé barvy a do té doby bylo všechno jen šedivé. Jako bych začal dýchat čistší vzduch, jako bych poprvé otevřel oči.“

Říkal to všechno dost strnule a Lucas trochu udiveně nadzvedl obočí.

„To jako vážně?“ podíval se na něho trochu pobaveně.

„Jistě,“ přikývl David. „Poznat Krista, znamená začít žít.“

Davidovi zněly zároveň v hlavě i ty další věty o tom, co má společného věřící s nevěřícím a co má společného světlo s temnotou, kterými dopis pokračoval a jak by si Anabela přála, aby i on poznal Krista.

Cestující se začali v tu chvíli zvedat a Lucas také vstal.

„Popravdě řečeno, Davide, to zní jako něco, co jsi vyčetl z nějaké knížky,“ zavrtěl hlavou Lucas. „Tohle by podle mne řekl tak možná nějaký básník nebo romanticky založená patnáctiletá holka. Ale tím se nechci samozřejmě dotknout tebe ani tvé víry. Jen tím chci říct, že pokud bys třeba náhodou Krista nepoznal a tu Bibli máš s sebou z nějakých studijních důvodů, tak to na mě nemusíš hrát jen kvůli tomu, že máš hlad.“

David na něho zůstal zírat. Opravdu to bylo tak průhledné?

„Víte, mě to všechno opravdu zajímá,“ řekl váhavě, „ale nejsem z toho moc moudrý.“

Lucas mu položil v otcovském gestu ruku na rameno. „To už znělo podstatně upřímněji,“ přikývl. „Víš, Davide, je mi osmačtyřicet a mám dva dospělé syny. Neumíš si představit, co si byli schopní navymýšlet, aby se vyhnuli výprasku. Takže na mě si jen tak někdo nepřijde.“

David přikývl a povzdychl si.

„Kam máš vlastně zaměřeno?“ zeptal se ho Lucas cestou k dostavníku.

„Zaplatil jsem si cestu do Ženevy,“ odpověděl David.

„Já vystupuji zítra po obědě v Lyonu,“ řekl Lucas, když se usadil v dostavníku vedle něho. „Tak máme ještě trochu času si popovídat.“

„Co byste dělal, kdyby vám bylo sedmnáct, nic byste neměl a neměl byste žádné přátele?“ zeptal se ho David potichu. „Umím dobře latinsky a samozřejmě, že umím číst a psát, ale to je asi tak všechno.“

„Předně bych zvážil, jestli opravdu nemám žádné přátele a musím být na útěku, to za prvé,“ řekl Lucas. „A za druhé bych zvážil, jestli je lepší před věcmi utíkat nebo jim čelit. Chápu to dobře, že do Ženevy ses vydal jen tak a že tě tam nikdo nečeká?“

David přikývl.

„Odkud vlastně jsi?“ podíval se na něho Lucas tázavě.

„Kousek od La Rochelle,“ řekl David polovičatou pravdu.

„Můžeš se mnou vystoupit v Lyonu,“ navrhl mu Lucas. „Mám tam nějaké známé. Můžeme se zeptat, jestli někdo nehledá domácího učitele nebo písaře. Pokud ne, tak bys mohl se mnou na čas na můj statek, ale to je už skoro v horách, v zimě je tam spousta sněhu a mohl bys tam jen za to, že ti dáme najíst, vypomáhat s dobyt看kem a odklizením sněhu.“

David přikývl. Během odpoledne se bavili o všem možném, i když Lucas část času prospal. David nemohl usnout. Celou dobu přemýšlel. Když se pak večer posadil se svým novým přítelem nad plným talířem, trochu váhavě se na něho podíval.

„Možná je to hloupost,“ řekl, „ale docela rád bych si na čas trochu vyčistil hlavu. Jestli by pro mě u vás byla opravdu práce, tak bych to bral, ale nechci být nijak na obtíž.“

Ve skutečnosti ho na Lucasovi něco fascinovalo a v tom, jak ho předtím prokoukl a přátelsky ho konfrontoval, cítil jakýsi zvláštní pocit bezpečí.

„Na obtíž bys nebyl,“ ujistil ho Lucas. „Měl jsem tři pomocníky a jeden z nich se nedávno oženil a odešel. Takže jsem vlastně někoho hledal, ale úplně jsem si nepředstavoval, že to bude mládenec oblečený jako nějaký princ.“

„Nejsem princ, jsem hrabě,“ odpověděl David. „Nebo jsem spíš byl, ale teď už to je úplně jedno.“

„Tak to se mi ulevilo,“ zasmál se Lucas, „snad tam pro tebe najdeme nějaké dost kvalitní hrabě, když jsi ten hrabě,“ mrkl na něho.

David se zasmál. „Přiznávám se, že nejsem na těžkou práci zvyklý, ale mám dost síly. Doteď jsem studoval, ale v tuhle chvíli opravdu nevím, co budu dělat dál a potřebuji si to někde v klidu rozmyslet.“

„No, kdybys náhodou usoudil, že třeba potřebuješ někomu napsat dopis a s někým se smířit, psacích potřeb mám doma dost,“ usmál se Lucas. „Měl bys, Davide, vědět, že jsem v první řadě laický pastor a kazatel. Patřím k valdenským, jestli ti to něco říká.“

David polkl. Zdálo se mu, že jeho plán vplížit se mezi křesťany funguje až moc. Chvíli uvažoval o tom, jestli má Bůh smysl pro humor. Doposud si dělal legraci z Boha, a teď se mu zdálo, že Bůh si dělá legraci z něho.

„Znamená to pro mě něco?“ zeptal se opatrně.

„Znamená to, že si myslím, že jsem schopný dát ti odpovědi na otázky, které tě trápí,“ řekl pastor Lucas.

„Spíš jsem myslel, jestli to znamená, že budu muset něco speciálního dělat nebo co se u vás nesmí,“ chtěl vědět David.

„Jedna taková věc je,“ přikývl Lucas, „Když se tě na něco zeptám, tak mi buď řekneš pravdu, nebo mi řekneš, že o tom nechceš mluvit, ale nebudeš mi lhát. Platí?“

David horlivě přikývl a trochu se mu ulevilo.

„Pokud by sis chtěl někdy promluvit o tom, co se stalo, tak jsem ti k dispozici, ale tahat to z tebe nebudu,“ ujistil ho Lucas a dal si do pusy poslední sousto.

„Děkuji,“ řekl David s úlevou, „za všechno.“

4. kapitola

Pastor Lucas byl mužem činu a podařilo se mu, že David dostal zpět část peněz za úsek cesty, o který vystoupil dřív. Stačilo to na pořízení nějakého obyčejnějšího oblečení. Přenocovali u Lucasova bratra kousek za Lyonem a druhý den se na koních vydali k Alpám.

Lucasův statek stál kousek od vesnice v malebném horském údolí, kterému dominovalo velké jezero. Hospodářství samotné se skládalo z menší obytné budovy a několika stodol a stájí. Na horách nad nimi už ležel sníh.

David se pustil do práce s veškerým nasazením. Jeho bohatě zdobené oblečení se ocitlo v jedné z truhel a on nosil seno stádu třiceti krav, kydal hnůj, a když během dvou týdnů pohřbil vesnici na dlouhé měsíce sníh, trávil hodiny jeho odhazováním. Tak nějak doufal, že tím, že bude pracovat, nebude muset tolik přemýšlet a částečně to fungovalo. Večer do sebe naházel vždy s chutí jídlo, které dostal a vyčerpaně se svalil do postele, aby hned za úsvitu vstal a vrhl se do další práce. Dělal toho víc, než se po něm chtělo a pastor Lucas ho občas zamýšleně pozoroval, modlil se za něj a dumal nad tím, před čím může sedmnáctiletý kluk utíkat.

David se téměř děsil sobot, kdy se dělalo jen to nejnnutnější. Na křesťanská kázání ho sice nikdo chodit nenutil, ale stejně se většinou v sobotu po obědě sešla kolem stolu celá rodina, ujídaly se buchty a pastor vyprávěl nenuceně nějaké příběhy z Bible nebo různé své životní zážitky. David byl mezi těmi, kdo ho poslouchali, i když spíš kvůli tomu, aby si mohl v teple odpočinout a dát si něco dobrého.

Soboty neměl rád. Raději od rána do večera pracoval a byl spokojený se svým rozhodnutím, že dal přednost fyzické práci před pohodlím. Jakmile měl totiž volno, ozývalo se jeho svědomí a on ho raději umlčoval dřinou a únavou. Kdyby někde skončil jako úředník, měl by na přemýšlení mnohem víc času a asi by se utrápil.

Se závistí pozoroval pastora a jeho ženu Alison, jak se smějí se svými třemi dětmi, které ještě měli v domě nebo s jakou radostí vítají Oliviera a Didiera, své starší syny, z nichž jeden už měl vlastní dítě a druhý očekával narození prvního potomka v únoru. Kromě nich měli ještě dvě dcery, Margot a Marion, ve věku třináct a sedmnáct let a devítiletého chlapce Philipa, který byl zvědavým účastníkem diskuzí a svého otce neustále prosil o nové příběhy a zahrnoval ho otázkami. David občas přemýšlel

nad tím, kdy naposledy se on sám díval na svého otce s obdivem nebo kdy mu připadlo něco z toho, co mu říká, zajímavé. Občas si pak vybavil některé poznámky ze svého deníku a zavrtěl hlavou, aby je zahnal.

Pastor trávil spoustu času různými návštěvami a rozhovory s lidmi, ale statek ho živil. O jeho chod se ve skutečnosti ale starali spíš dva muži, kteří byli jen o několik let starší než David.

Pascalovi bylo čtyřicet, byl vážný a přemýšlivý a Davidovi se zdálo, že si rozumí s pomalými kravami, které jeho přítomnost podivným způsobem uklidňovala. Pascal byl ten, kdo během sezóny zastával většinu dojení a vyráběl sýry, zatímco veselejší o dva roky mladší Jean rád mluvil s lidmi a prodával jejich výrobky. Teď ale čekala většina krav nová telata, nebylo koho dojit a život na statku se trochu zpomaloval a tento čas byl věnovaný údržbě, na kterou nebylo během roku dost času.

Pascal a Jean vyměnili své běžné povinnosti za tesařské náčiní, opravovali chlévy a v domě dodělávali jednu místnost, která měla sloužit pro hosty, kteří za pastorem často zavítali. David byl ubytovaný s těmito dvěma pomocníky a občas zaslechl, jak si po večerech povídají nebo se spolu i modlí. Byl to pro něho nový svět.

Kolikrát si s hanbou vzpomněl na to, jak vyřvával, že by si křesťané zasloužili další Bartolomějskou noc. Ačkoliv mu připadali v něčem zvláštní, svým způsobem jim záviděl pokoj, který na nich viděl a něco ho k nim podivným způsobem přitahovalo jako můru ke světlu. Byli to teď jeho jediní přátelé a neustále měl na paměti, že jediný, kdo si v onom dostavníku všiml, že má hlad, byl křesťan.

Pár týdnů před Vánoce se Jean jednu sobotu usadil ke stolu se stohem papírů a začal sepsávat jeden dopis za druhým.

„Píšeš knihu?“ zeptal se David.

Jean se zasmál. „Jsem z patnácti dětí. Aspoň jednou do roka se snažím napsat všem svým sourozencům a rodičům.“

„Vlastně mě překvapuje, že se někdo, kdo umí číst a psát, stará o krávy,“ podíval se David váhavě i na Pascala, který se zrovna skláněl nad Biblií.

„Bereme to tak trochu jako poslání,“ podíval se na něho Jean. „To, co dělá pastor Lucas, je důležitá práce a my mu takto pomáháme. Můj otec je také kazatel a dbal vždycky na naše vzdělání, už jen kvůli tomu, abychom mohli studovat Biblii. Já jsem ze všech těch dětí nejmladší. Když jsem se narodil, bylo otci už skoro padesát a před pár lety ho hory začaly zmáhat. Když mi bylo osmnáct, odešli odtud rodiče za mým nejstarším bratrem, ale já jsem tak nějak cítil, že mě Bůh chce v tuhle chvíli tady a že mě tím připravuje pro něco dalšího.“

„A ty, Pascale?“ podíval se na něho David.

„Já jsem sirotek,“ řekl Pascal prostě. „Bydlím tu už od svých devíti let a snažím se svou prací tady tak trochu splatit ty roky, kdy jsem byl ještě na práci malý. Každopádně už tu ale dlouho nebudu.“

„Pascal se bude v létě ženit,“ mrkl na něho Jean. „Loni jsem ho vzal za svou sestrou do Lyonu a zrovna tam byla na návštěvě jedna z mých mnoha krásných sestřenic, takže teď se ho už nezbavím,“ dobíral si Jean svého kamaráda. „A příští Vánoce mi asi upadne ruka, když budu muset psát ještě jemu.“

David si při zmnice o svatbě trochu povzdychl, na okamžik si vybavil Anabelin smích a její škádlení i to, jak jí hořely oči, když mu vyprávěla o Ježíši Kristu.

Život na statku se ubíral poklidným tempem vpřed, závěje byly Davidovi až po ramena a život na ostrově mu začínal připadat jako dávná minulost. Válčil se sněhem, který se stále hustě sypal z nebes a měl pocit, že by tou jednotvárnou prací dokázal strávit zbytek života. Jednoho lednového dne ale přišla jako blesk z čistého nebe zpráva, která měla navždy změnit životy všech valdenských křesťanů. Nebyla úplně nečekaná, určitou opozici vnímali už delší čas, ale stejně netušili, že se vše takhle vyhrotí a ještě k tomu v zimě.

Jean přiběhl z vesnice celý udýchaný. „Ten padouch Andres Gastalda nás nakonec dostal. Tu inkvizici nám byl čert dlužen. Právě vyšel patent, který všem valdenským nařizuje, aby buď do tří dnů odešli ze země, nebo do dvaceti dnů přestoupili ke katolictví – kdo neposlechne, má propadnout hrdlem.“

V místnosti nastalo zaražené ticho. Pastor Lucas odložil hrnek s čajem a přejel si chvějící se rukou obličej. Bylo 25. ledna 1655 a za okny se hustě sypal sníh.

Pascal byl první, kdo se svezl na kolena a ostatní se k němu připojili. Jen David zůstal stát tiše u okna a zíral do krajiny.

„Tak co, náš proroku?“ zeptal se Jeana po chvíli Pascal. Jean jen zavrtěl hlavou.

„Jakkoliv si vážím toho, když má občas Jean nějaký postřeh,“ řekl pastor Lucas rozvážně, „tak na tohle stačí zdravý rozum. Všichni známe dějiny. Víme, čeho je inkvizice schopná. Ve Francii ještě žijí lidé, kteří zažili jako mladí Bartolomějskou noc. Neodvážil bych se tady zůstat. Otázkou není, jestli odejít, ale co zvládneme vzít s sebou. Můj bratr má statek poblíž Lyonu, takže není moc o čem přemýšlet. Postavíme si tam malý domek a budeme dělat to samé, co dosud, jen v menším. Pascal chtěl stejně v létě odejít a Jean si může ukrotit krk za mou starší dcerou, i když se mi to bojí říct, takže předpokládám, že bude celý žhavý, aby s námi zůstal.“

Jean zrudl a rozpačitě se na pastora Lucase podíval. Marion se v tu chvíli zatvářila, že není nic tak důležitého jako šití, kterému se věnovala.

„Proč vás vlastně lidé tak nenávidí!“ vykřikl David rozezleně. „Vždyť je to nespravedlivé a ještě k tomu hloupé. Každý rozumný král by měl být rád, kdyby měl zemi plnou lidí, jako jste vy.“

Uvědomoval si, jak je ironické, že to říká zrovna on. Ty věty by zrovna tak mohl říkat svému mladšímu já.

Pastor Lucas si povzdychl. „Myslím, že těch důvodů je několik, Davide. Jeden z nich je politický. I v době Římské říše mělo být náboženství jedním z prvků impéria a každý, kdo se odchyloval, byl podezřelý, jakkoliv mohl žít dobře. Tehdy museli naši předci prchnout sem a na tomhle se za celá staletí nic nezměnilo. Také si myslím, že lidé podvědomě tuší, že to, co jim říkáme, je pravda a dráždí je to a bojí se změny, kterou by to mělo přinést do jejich osobních životů. A třetí smutný důvod je, že křesťané občas vymýšlejí ptákoviny, chovají se jako banda pitomců a někteří dávají svému okolí k nenávisti i důvod. Každopádně mě těší, že to říkáš, snad ti těch pár měsíců u nás bylo k dobru.“

David si povzdychl, měl dojem, že ho pastor tou větou vyhazuje a ten večer se už neodvážil na nic dalšího zeptat.

5. kapitola

Pokud byl pastor předchozího večera smutný, druhý den se proměnil v generála. Všechny vytáhl z postele ještě za šera a začal vydávat rozkazy.

„Davide, ty doběhneš pro řezníka,“ obrátil se na něho u snídaně. „Máme tu pět prasat a já bych chtěl tři z nich porazit. Něco vezmeme s sebou, něco rozdáme přátelům a chudým.“

David přikývl.

„Pascal začne chystat věci na zabijačku. Jean doběhne k těm dvěma chudým vdovám, kterým každý měsíc dáváme jídlo. Řekneš jim, že jim chci každé dát krávu a prase, ale ať se aspoň trochu namáhají a zařídí si, že si je odtud odvedou sami. Nemám čas nosit jim je ještě na zlatém podnose. A je ještě asi pět dalších rodin, kterým bych rád dal něco ze zabijačky. Ty zatím obejdeš a řekneš jim, ať sem každý pošle na tu zabijačku nějakého pomocníka. Já se chci zeptat okolních statkářů, jestli by ode mne nekoupili krávy, uvidím, jak pochodím. Podle toho pak naložíme s tím, co tady zbude.“

„Alison, ty budeš dneska balit a holky ti budou pomáhat. Zabijačkou se zabývat nebudeš, na to snad přijde dost jiných lidí,“ obrátil se na manželku.

„Philippe, vím, že je ti teprve devět, ale dneska musíš pracovat jako velký chlap,“ podíval se na svého syna. „Budeš v jednom kuse přikládat do kamen, nosit a hřát vodu a dělat všechno, co po tobě bude Pascal chtít, ano?“

Všichni přikyvovali a sem tam se někdo odvážil položit jen nějakou doplňující otázku.

„K bratrovi to bude s naloženým vozem dva dny cesty, zítra dopoledne musíme vyrazit,“ pokračoval pastor. „A do té doby máme spoustu práce.“

David do sebe chvatně obrátil zbytek čaje a začal se oblékat.

„Jdu kousek cesty s tebou,“ zvedl se od stolu pastor Lucas.

Sotva vyšli ze dveří, tak se na něho pastor podíval. „Tak co, Davide? Už jsi přemýšlel o tom, co budeš dělat dál? Na jednu stranu tě nevyhazuju, budeme si muset postavit domek a práce tam bude víc než dost, ale nevím, jestli to je pro tebe to pravé. Občas vidím, jak se tváříš, když neseš třeba žrádlo prasatům. Možná by ses měl už konečně poohlédnout po něčem, co by se k tobě víc hodilo.“

David si povzdychl. „Mně nevadí žádná práce, kterou tu dělám. Jen od té doby, co jsem slyšel podobnoství o marnotratném synovi, tak si vždycky, když jdu krmit prasata, připadám jako naprostý idiot. Připadám si tak tedy od rána do večera i bez prasat, ale-“ David zavrtěl hlavou, ani nevěděl, jak má pokračovat.

„Slíbil jsem ti, že se nebudu na nic ptát,“ pokračoval pastor, „ale samozřejmě vidím, jak se chováš. Připadá mi, že ses rozhodl udřít k smrti a že se tím snažíš zapomenout na svou minulost, ať už byla jakákoliv. Ale to podobnoství o marnotratném synu má pokračování, ten syn se pak vrací domů. Nemůžu ti toho dát moc, ale na cestu do La Rochelle bych ti dal peníze a jídlo kdykoliv.“

„Já vážně nemůžu,“ zavrtěl hlavou David a povzdychl si.

„Dobře,“ přikývl pastor. „Tak zůstaň zatím s námi, pokud chceš. Kdyby se ukázalo, že pro tebe nebude časem dost práce, tak u nás můžeš třeba dál bydlet a poohlédnout se po nějakém zaměstnání v Lyonu. Pěšky je to tam od mého bratra tak hodina cesty. Co na to říkáš?“

David si trochu oddychl. „Děkuju, to bych byl rád,“ odpověděl.

„Jedna věc je, Davide, že se odtud musíme dostat my, ale na druhou stranu mám ještě v horách oba syny. Předpokládám, že Didier bude rozumný, ale stejně je potřeba se ujistit, jestli opravdu odešel. Ale o Oliviera mám strach. Čeká každým dnem dítě a nevím, jestli nebudou váhat. Potřeboval bych se rozpúlít, abych se postaral jak o rodinu a majetek tady, tak o ně. Takže se ještě budeme muset vypravit i tam. Možná by bylo užitečné, kdybys šel se mnou a vzal si pro všechny případy ty své drahé šaty, třeba bys nás tím ještě mohl vysekat z nějakých problémů. Za tři dny se to nedá všechno stihnout.“

David přikývl. „Cokoliv. Koneckonců já jsem křtěný jako katolík, a i když jsou mi tyhle věci dost jedno, tak každému, kdo by to po mě chtěl, odříkám, co bude chtít.“

„Dobře,“ přikývl pastor. Neměl chuť se pouštět do nějakých diskuzí o víře. Na to, aby David pochopil, čemu valdenští věří, měl už celé měsíce a zřejmě na to bude ještě čas i v budoucnosti.

„Víš, co je na tom všem nejhorší, Davide?“ řekl pastor trochu smutně. „Že tady náš lid žije už přes tisíc let. Křesťané sem utekli před pronásledováním na samém začátku sedmého století. Život v těch vysokých horách nebyl nikdy žádný med a já sám jsem ty pravé horské valdenské vesnice před časem opustil a usadil se tady v podhůří. Ale i když už dlouhou dobu vnímáme, jak přitvrzuje, a tušili jsme, že možná nastává čas odejít, nikoho z nás by nenapadlo, že to bude muset být tak rychle. Nevím, jestli si to vůbec dokážeš představit. Tisíc let – a teď máme Savojsko opustit během tří dnů.“ S těmi slovy se od něho Lucas odtrhl a David pospíchal pro řezníka.

Přes den byl David zaměstnaný jednak zabijačkou a jednak tím, že pomáhal chvílemi i balit. Měli jeden jediný vůz a dva koně a bylo těžké rozhodnout, co budou brát s sebou. V truhlách se ocitlo hlavně oblečení a druhý den do nich měli přidat peřiny a kuchyňské náčiní. Teď to vše ale ještě potřebovali.

Pastor s povzdechem procházel domem a David ho párkrát zaslechl, jak se se ženou baví o tom, jak dlouho na kterou věc šetřili a že ji zde teď budou muset nechat.

Nicméně jeho usedlost nebyla vysoko v horách a v tomto směru měl situaci mnohem snadnější než ostatní křesťané. U sousedů přece jen pochodil a jeden statkář si od něho koupil dvacet krav za cenu deseti. A bylo stále lepší mít peníze za deset krav, než nic.

Do večera prodal ještě dvě krávy a krátce předtím, než skončili se zabijačkou, přiběhl ke statku udýchaný muž ve středních letech.

„Vy jste věnoval mojí sestře krávu a prase?“ vykulil na pastora oči.

Pastor přikývl. „Máte si to jak odvézt?“

Muž si povzdychl. „Chápu dobře, že tady necháte tenhle dům jen tak stát a odejdete?“

„Nic jiného nám ani nezbývá,“ odpověděl pastor.

„Podívejte, mám našetřené nějaké peníze, tak akorát na malý dům,“ pokračoval muž. „Tenhle statek má samozřejmě mnohem větší hodnotu, ale říkal jsem si, jestli není lepší něco, než nic?“

Pastor na něho překvapeně pohlédl, a pak ho pobídl. „Pojďte dovnitř.“

Po půl hodině se pastor s mužem rozloučil a usmál se na svou rodinu.

„Jde to vše lépe, než bych čekal, ale je mi jasné, že to podobně nemůžou mít ty tisíce lidí tam nahoře,“ pohlédl smutně k horám.

„Bůh nám vážně pomáhá,“ přisvědčila Alison.

A v tu chvíli se na cestě na potvrzení jejích slov objevily dva prázdné povozy.

Seskočili z nich čtyři silní chlapi. Jeden z nich byl Lucasův bratr. Oba se na chvíli objali, a pak se nově příchozí zeptal: „Tak co máme dělat?“

Tři plně naložené vozy opustily statek během dopoledne. David zamyšleně procházel poloprázdným domem, ukusoval chleba a maso a všechno si naposledy prohlížel, jako by si chtěl vtisknout do paměti místo, které se mu stalo na pár měsíců druhým domovem.

„Šetři síly, do hor je to dlouhá cesta, budete rádi, když tam dojdete za dva dny,“ usmál se na něho Jean a skládal si do nůše jídlo, se kterým se měl vydat do vesnice, kde žil pastorův starší syn. Opravdu doufal, že ho tam už nezastihne.

Rozloučili se a David s Pascalem čekali na pastora, který zatím zařizoval převod domu na nového majitele. Pascal se šel rozloučit i se zbylými kravami, zatímco část zvířat se už zabydlovala na sousedním statku.

Pastor se vrátil během dopoledne a ještě chvíli trávil tím, že s novým majitelem procházel hospodářství a vysvětloval mu různé věci. Nakonec se všichni společně najedli, i když v domě už nebylo žádné nádobí, jen různé maso ze zabijačky a chleba, a po obědě se i pastor Lucas, Pascal a David vydali na cestu.

Lucasův bratr jim vyřešil onen problém, jak být najednou na dvou místech a pastor si to teď zamířil daleko do hor, ke svému bývalému domu, ve kterém žil už celá léta jeho mladší syn. Měl strach, že se Olivier bude zdráhat s těhotnou manželkou odejít a byl připravený ho k tomu donutit a samozřejmě mu podat pomocnou ruku. Z toho důvodu šli také David a Pascal s ním.

6. kapitola

Tato kapitola popisuje vyvraždění valdenských, a ten, kdo si nechce o těchto zvěrstvech číst, ji může přeskóčit.

Sníh byl zbarvený krví. Vojáci řádili jako šílení. Zprvu využívali hlavně své zbraně. Stříleli po prchajících a po těch, ke kterým se přiblížili dostatečně blízko, ťali svými šavlemi. Když lidí ubylo a alpská vesnice se zaplnila mrtvými těly, začali vymýšlet trýznivější způsoby zabíjení.

Před zraky rodičů usekli hlavy všem jejich deseti dětem. Smáli se jejich bolesti a s uťatými hlavičkami hráli kuželky. Agónie rodičů však neměla trvat dlouho. Vojáci se hry brzy nabažili a zabili i oba dospělé.

Kostel byl v plamenech, ale vojáci dbali na to, aby dříve, než ho zapálí, zachránili soudky s mešním vínem. Alkohol jim stoupal do hlavy a oni ztráceli veškeré zábrany. Dva z nich uchopili novorozeně

a zkoušeli, dokáží-li jej roztrhnout na dva kusy. Povedlo se a oni zamávali kusy jeho těla vítězně nad hlavou. Týden starý život, pro který jeho matka snášela měsíce nepohodlí a hodiny bolesti, skončil a na bělostném sněhu přibyla další krvavá kaluž. Vojáci odhodili tělo do ohně.

Další obětí jejich zvrhlosti byla těhotná žena. Zaživa jí vyřízli dítě z těla, a zatímco si jeden z nich prohlížel útlé tělíčko pětíměsíčního děťátka, nasypal jí druhý z vojáků střelný prach do lůna. Dítě zemřelo během chvíle. Muž ho odhodil a pomohl svému kolegovi odvléci ženu ke kostelu. Rozhoupali její tělo a hodili ho do plamenů.

Někteří z vojáků již byli unavení, a tak jen nahnali několik z lidí do jednoho ze stavení, zahradili dveře a dům zapálili. Několik jich zůstalo hlídat, aby se nikdo nedostal okny ven a ty, kdo se o to snažili, zastřelili.

Několik vojáků se vrhlo do jiného domu, začali hledat něco k jídlu a poohlíželi se i po případných cennostech.

„Co myslíte, že se skrývá v nitru kacíře?“ řehtal opilý voják na vesnické návsi a rozpáral nějakému muži břicho. Zklamaně z něj začal vytahovat střeva. „Myslel jsem, že v něm najdu kupu pekelníků,“ podíval se na svého kolegu.

„A co jeho srdce?“ nadhodil další voják. „Určitě bude prolezlé červy!“

Srdce vypadalo také normálně, ale voják se svým zvěrstvem ještě neskončil.

„Hříšné srdce z kacíře!“ začal vyvolávat. „Dal by si někdo čerstvé srdce? Je ještě teplé!“

Jinému z vojáků to připadalo vtipné, rozťal hlavu mrtvolce dítěte, která ležela poblíž, a připojil se k němu. „Dětský mozeček! Kdo si koupí dětský mozeček? Máme i další čerstvé maso na prodej!“

„Hej, já si dám!“ zavolal chlápek, který k nim právě přicházel a vlekl s sebou jakousi stařenu. Za ním někdo vedl vetchého starého muže, nejspíš jejího manžela.

„Už jsi měl ženskou, který je devadesát pět?“ halekal na vojáka. „Tuhle babu dám jen za tu nejvybranější lahůdku!“

Muž, který vyřízl mrtvole srdce z těla, ho nyní nabodl na svou šavli a přiskočil s ním k ohni. „Dám ti za ní kacířské srdce pečené v ohni z ďáblova chrámu!“ vykřikl svou nabídku.

Okolo stojící se zasmáli.

„Žiju už sto let, ale nikdy jsem ještě neviděl takové zvěrstvo!“ ozval se nyní stařeček.

„A taky už neuvidíš!“ okomentoval to voják a ťal po muži šavlí.

„Podívejte se, jak vypadá stoletý chlap!“ mrkl na vojáky kolem sebe. „Mrtvej stoletý chlap!“ dodal ještě.

Stařenka omdlela a voják se zamračil. „Co s ní?“

„Zabte ji!“ mávl někdo rukou.

„Nechcete ji někdo?“ ptal se muž, který ji držel.

„Co s ní, prosím tě?“ podíval se na něj jeho kolega, který se vrátil od ohně s pečeným srdcem. „Pokud bych se chtěl pobavit, tak ne s ženskou, ze které se stala stará bába, ještě než jsem se narodil!“

Voják pokrčil rameny a ukončil život staré ženy.

„Chce někdo ochutnat kacíře?“ zeptal se nyní jeho kumpán a pozvedl začouzenou šavli.

Okolo stojící na chvíli zaváhali a jeden vzal pozlacený kalich a nabral si ze soudku mešního vína. Když se dostatečně posílil, vykročil k vojákovi a uřízl si kus pečeného srdce.

Vložil ho do úst a vzápětí ho teatrálně vyplivl. „Kdepak, nedá se to jíst. Ti kacíři nejsou zkrátka dobří k ničemu!“

Zvěrstva pokračovala dál a dál. Dokud byl někdo z valdenských naživu, vojáci nepřestávali ve svém řádění. Valdenští pro ně nebyli lidé, ale pekelníci a kacíři a vojáci vložili do vykonání příkazu vyvraždit je veškerou svou fantazii. Některé pověsili za nohy na stromy a nechali je tam zmrznout. Jiné k nim přibili hřeby. Další házeli svázané dolů ze skal. Do večera zůstalo ležet ve valdenských vesnicích na šest tisíc mrtvých.

Ale to nebyli zdaleka ještě všichni, kdo měli na onen útok doplatit. Lidé uprchli do hor a jeskyní nevybavení a v mrazivém počasí a hlubokém sněhu neměli velkou šanci.

Na vylidněné vesnice se začal opět sypat sníh. Zakrýval zakrvavená těla, ležící na ulicích i uťaté hlavy těch, které tam vojáci toho dne popravili. Padal i na ty, kteří se rozprchli po horách a snažili se tam najít nějaký úkryt.

Jen několik málo lidí zůstalo naživu přímo ve vesnicích v této část Alp. Byli to zajatci, které vojáci ušetřili naschvál a následujícího dne je dovedli k markraběti. Dostali na vybranou: buď půjdou ihned na mši anebo na šibenici.

7. kapitola

Kovář, který se jmenoval Henri, byl jedním z těch, kteří ono řádění přežili. Oblečení měl špinavé od krve a seděl v domě Lucasova syna Oliviera, v jedné z odlehlejších vesnic, kam se vojsko ten den už nedostalo. Klepal se jako osika, brečel a rozmazával si špinavýma rukama slzy po obličejí.

„Zabili mi ženu,“ naříkal. „Byli jsme svoji už pět let a celou tu dobu jsme se modlili za dítě, ale nešlo to. Tolik jsem si přál mít syna. A ona byla konečně těhotná. Zabili mi ji před očima. Drželi mě a smáli se tomu. A pak jí rozsekli břicho. Vyndali z něj maličkou holčičku. Vešla se jim do dlaně. Vypadala jako panenka. Nikdy jsem něco takového neviděl. Tolik jsem si v tu chvíli přál, abych si ji mohl aspoň pochovat, ale zemřela během chvilky. A oni ji zahodili do sněhu a mě pak skopli ze srázu dolů do závějí. Ani jsem je nemohl pohřbít,“ zalykal se kovář a držel se za ruku, kterou si sedřel, když ho vojáci shodili ze skály do hlubokého sněhu.

Pastor Lucas byl jako na trní, ale stejně se jeho vyprávění neodvažoval přerušit.

„A co můj bratr Didier?“ zeptal se Olivier místo něho.

„Ten byl jedním z těch, co odešli, hned jak vyšel ten dekret. Šel za vámi,“ pohlédl Henri na Lucase. „Museli jste se někde minout.“

Lucasovi spadl kámen ze srdce.

„Proč jste tady vlastně zůstali?“ podíval se Lucas na svého syna.

Ten místo odpovědi ukázal na svou ženu Eveline, která byla v pokročilé fázi těhotenství.

„Poslali jsme k markraběti delegaci s úplatky. Žádali jsme ho o prodloužení té doby aspoň na měsíc.“

„Co je tohle za nápad, nutit lidi odejít takhle v zimě,“ zavrtěl hlavou Pascal.

„To je samozřejmě nápad, na kterém si má někdo namastit kapsu,“ odsekl pastor Lucas. „Abychom své věci museli prodat levně a rychle a spoustu jich tu pokud možno nechat. Ale myslím, že je čas zachraňovat majetek a čas zachraňovat životy a tohle je ten druhý.“

Na chvíli se odmlčel a podíval se na Eveline. „Sbalte si rychle nejnnutnější věci a vypadněte odtud ještě dneska a ty sem hned přiveď starší,“ obrátil se na svého syna.

„Je jedenáct večer,“ odpověděl Olivier. „Myslíš, že se tu do rána něco semele?“

„Vytáhni je z postele,“ odsekl pastor Lucas. „Je čas jednat a ne se zamýšlet nad tím, která vesnice bude na řadě příště.“

„A jestli budou něco namítat, řekni jim, že jim přijdu osobně nakopat zadek,“ přidal se k němu Henri a znovu se rozbřečel. „Jsme takoví pitomci, už dávno jsme měli být pryč.“

Eveline už nic neříkala, začala rychle do velkého povlaku od polštáře házet nejnnutnější oblečení, zatímco do místnosti vyšli dva rozespalí, nedbale oblečení muži – starší vesnice, Vincent a Paul. Henriho vyprávění je ale rychle probralo.

„Jsme od místa, kde Henri bydlel, den cesty,“ uvažoval Vincent. „Zítra můžou klidně dojít až sem. Opravdu jsem si myslel, že se nám podaří nějak vyjednat.“

„Pojďme se modlit, jestli máme ještě v noci vyburcovat všechny, kdo tu zůstali nebo to nechat až na ráno,“ řekl Paul a poklekl.

Chvíli se všichni modlili a David je zvědavě pozoroval.

„Nejsem si jistý, co dál,“ pokrčil rameny Vincent, když vstávali z podlahy. „Ti, kteří tu zůstali, jsou často staří lidé, těhotné ženy, rodiny s velkým počtem malých domů. Půjdu všechny obejít a říct jim, co se stalo a ať se každý zařídí, jak uzná za vhodné. Co budete dělat vy?“ obrátil se na Oliviera.

„Sbalí si svých pár švestek a odejde ještě teď v noci,“ odpověděl pastor Lucas místo syna. „A my ostatní nad ránem vyrazíme varovat lidi do vzdálenějších míst.“

„Počítejte i se mnou,“ přidal se k němu Henri.

„Musíme ti najít nějaké oblečení a také ti ošetřit tu ránu,“ řekla Eveline a přinesla láhev alkoholu, který v této domácnosti sloužil zejména k podobným účelům.

S povzdechem otevřela další truhlu a začala se v ní přehrabovat.

Vyndala nějaké masky a krabici líčidel, která tam měli na představení pro děti, a zavrtěla hlavou. „Člověk má doma takových věcí a nakonec půjdeme pryč téměř s prázdnou,“ povzdychla si a podívala se na svého manžela. „Opravdu půjdeme pryč teď v noci?“

Olivier si zamyšleně balil. „Co bys chtěla ty?“

„Stejně bych asi neusnula,“ pokrčila Eveline rameny, „a je jasná noc.“

„Prosím vás, přestaňte se dohadovat a mizte odtud,“ navrhl jim pastor Lucas. „Až bude po všem, sejdem se poblíž Lyonu u mého bratra. Předpokládám, že Didiera napadne jít tam taky.“

„A dál?“ povzdychl si Olivier.

„A dál bude to, že jestli okamžitě nepřestaneš žvanit a nevydáš se na cestu, tak budeš nejstarší chlap v téhle vesnici, kterého si otec ohne přes koleno a dá mu páskem,“ obořil se na něho pastor.

Eveline se rozesmála.

„To bych skoro ráda viděla,“ řekla provokativně a podívala se na svého manžela.

Pastor Lucas přešel ke svému synovi a ten s hraným strachem zvedl ruce na obranu a žertem pronesl.

„No jo, tati, udělám, co mi říkáš.“

„To doufám,“ řekl pastor Lucas, položil mu obě ruce na ramena a upřeně se na něj zadíval. „Zlomilo by mi to srdce, kdyby se ti mělo něco stát. Nechci poslouchat historiky o tom, jak někdo opékal na ohni moje nenarozené vnuče, je to jasné?“

Olivier přikývl. „A co ty, tati?“ zeptal se vážně.

„Budeme opatrní,“ řekl pastor Lucas.

„Nic se mu nestane,“ prohlásil Pascal a trochu se začervenal.

„Jak můžeš něco takového říct?“ povzdychl si Henri.

„Já vím, že na proroctví je u nás spíš Jean,“ odpověděl Pascal váhavě, „ale když jsme se modlili, tak se mi zdálo, že mi Bůh něco říká, jenže mi to připadá hrozně divné.“

„Jen to řekni,“ vybídl ho pastor Lucas.

„Ach jo,“ povzdychl si Pascal. „Kdybych si chtěl něco vymyslet, tak bych vážně řekl něco jiného, ale zdálo se mi, že mi Bůh říká: Můj synu, neboj se ničeho a následuj svého bratra Lucase. Drž se jej jako stín a andělé vás dovedou do bezpečí a zanedlouho bude Lucas jít s králem.“

„S králem?“ zavrtěl pastor Lucas hlavou. „S králem čeho?“

Pascal jen rozhodil ruce do vzduchu a zavrtěl hlavou.

„Bezva,“ řekl Henri. „I když teď nemám moc chuti do života, nemám ani chuť nechat se rozsekat někde na tisíc kousků, takže se vás s dovolením taky budu držet jako stín.“

„A co ty, Davide?“ obrátil se na něho Pascal žertem. „Už jsi někdy jedl se samotným králem?“

David se zasmál hraným smíchem a pastorovi Lucasovi neuniklo, jak vyděšeně se na chvíli zatvářil.

Vojáci vtrhli do domu, když začalo svítat. Rozespálí muži, kteří byli ještě včera plní plánů, na ně chvíli nechápavě zírali.

„Tohle je ten známý pastor,“ řekl jeden z nich. „Tak tohohle chlapíka odved'te do vozu, ti nahoře chtějí dát ty jejich kazatele popravít zvlášť.“

„Já jsem jeho pomocník,“ ozval se Pascal, „doufám, že můžu jít s ním.“

„Odved'te je všechny,“ nařídil voják.

„Heleďte, já jsem dobrý katolík,“ ozval se v tu chvíli David. „Klidně tady padnu na kolena a pomodlím se k panence Marii, jestli je potřeba, abych to nějak dokázal, ale pro tohoto chlapíka jsem jenom pracoval a tady jsem jen proto, že jsme sem nesli nějaké jídlo. Myslím, že mě občas používá místo mezka,“ řekl naschvál trochu pohrdlivým tónem. Neměl chuť nechat se zabít kvůli něčí víře, která jemu samotnému nic neříkala.

„Tak si sbal svý saky paky a vypadni,“ navrhl mu voják a s tím nechal odvést jeho přátele. Venku se zatím ozvala střelba. Muži pastora odvěkli a ten věnoval Davidovi jen jeden zamyšlený pohled.

David si povzdychl. Zůstal sám v prázdném domě a nevěděl, co bude dělat. Samotného ho překvapilo, že najednou tolik bojoval o život. Bylo to úplně podvědomé. Celou dobu přemýšlí o smrti, ale když jí téměř kouká do tváře, je náhle odhodlaný žít. Nechápal sám sebe. Popadl pytel se svým oblečením a chvíli přemýšlel. Pak rychle prošel malý dům a přihodil do svého vaku ještě celou řadu užitečných předmětů. Na chodbě si vzal Pascalovu nůši s jídlem a pospíchal pryč.

Vojáci ho opravdu nechali odejít. Asi byli po předchozím řádění ještě unavení. Nikoho nemučili ani nijak netrápili. Nahnali lidi do stodoly, tu zavřeli a zapálili. Několik lidí postříleli a David ve chvíli, kdy odcházel, zahlédl pastora Lucase, který byl spolu s Henrim, Pascalem a dvěma staršími zavřený ve voze, který měl místo plošiny velkou klec. Nepochybně to byl vůz na přepravu dobytka, který zabavili některému z vesničanů.

David viděl, že se vojáci věnují spíš rabování než lidem a raději se jim klidil z cesty. Byl jediný, kdo toho brzkého rána opouštěl vesnici svobodný. Bylo s podivem, jak ochota říct jednu modlitbu může rozhodovat o něčem životě.

„Bože zajímalo by mě, jestli hodláš pro to, aby se Lucasovi nic nestalo, udělat něco sám nebo jestli ti mám pomoci,“ začal se rozčileně modlit cestou. „Mám totiž plán. Ti lidé jsou moji přátelé a já nebudu někde sedět se založenýma rukama a dívat se, jak je vezou na popravu.“

Když se začal modlit, ucítil najednou něčí přítomnost. Zdálo se mu, jako by mu na ramena někdo položil teplou pokrývku a naplňoval ho klidem.

Uvědomil si, jak neuctivě s Bohem mluví a trochu se uklidnil.

„Opravdu jsi živý, Bože? Mohl bys vyslyšet někoho, jako jsem já? Moc dobře víš, co jsem zač. Zasloužím si umřít, ale hrozně se toho bojím. Bojím se bolesti a poslední dobou se začínám bát i toho, že budu muset čelit tobě. Měl bych návrh, udělej pro mě to, že nebudu muset umřít na popravišti a já pro tebe na oplátku udělám, cokoliv budeš chtít.“

Byla to trochu zvláštní modlitba, ale David ji říkal upřímně. Když skončil, řekl „ámen“, tak jak to znal z pastorova domu a vytáhl ze svého zavazadla petrolej, krabici líčidel, křesadlo, a láhev alkoholu. Vykřesal oheň, nalil si skleničku a chvíli váhal, než si ji dal ke rtům. Nevěděl, jestli po tak dlouhé době bude ještě schopný zvládnout to, co dřív.

8. kapitola

David neměl co ztratit a ti lidé ve voze také ne. Jediné, co by je mohlo zachránit, by bylo, kdyby zapřeli svou víru v Krista. Vůz se ubíral pomalu po klikaté cestě, vedoucí z hor. Ty, které nyní považoval za své přátele, vezli k výsledku, odkud poputují na smrt.

Načasování bylo všechno. Ve chvíli, kdy kočár vyjel zpoza zákruty na cestě, spatřili kočí s vojákem nehybně stojící postavu v černém plášti. Postava zvedla hlavu a z úst jí vyšlehl plamen. Z černého obličej se na ně podívaly dvě tmavé oči, a pak se onen pekelník vydal mlčky do lesa.

Voják s kočím se na sebe vyděšeně podívali a kočí pobídl koně. Ale serpentunami se nedalo cestovat moc dobře. Než dorazili za další zákrutu, byl tu pekelník znovu. Znovu zahlédli plamen, který mu šlehá z úst a ve stejném okamžiku se kolem něj rozhořel ohnivý kruh. Plameny se šířily dál a teď před nimi hořela celá cesta. Koně se začali vzpínat a kočí neochotně zastavil vůz.

David hledal vhodná slova a tiše se modlil. A pak najednou dostal nápad. Jako by mu tichý hlas někde uvnitř pošeptal. „Mluv latinsky.“

Dalo se koneckonců předpokládat, že kočí ani voják zrovna dvakrát vzdělání nebudou.

„Aut mors aut victoria,“ deklamoval David pomalu a zřetelně a podíval se na ony muže. Znamenalo to „smrt nebo vítězství“. Pak začal pomalu ale velmi nahlas a hrozivým tónem předříkávat všechno, co ho zrovna napadlo.

Podíval se na vězně a zasyčel na ně: „Non quamdiu, sed quam bene vixeris, refert.“ (Nezáleží na tom, jak dlouho ale jak dobře jsi žil.“

Nadechl se a z plných plic a zaječel na uvězněné muže: „Honesta mors turpi vota potior.“ (Čestná smrt je lepší než život v hanbě.)

Tohle mohl dost dobře říkat spíš sám sobě. Plameny na cestě ale stále ještě strašily koně, kočí přes ně nemohl projet a Davidova pekelná maska byla velmi věrohodná. Kočí s vojákem seskočili s kozlíku a ustrašeně o několik kroků ustoupili. Davidovi došla latinská moudra.

Zatvářil se nenávidně, obrátil se na zajatce a začal předříkávat latinskou pohádku o jelenovi: „Cervus aliquando in aqua lacus clari imaginem suam spectabat et verbis stultis cornua alta laudabat, crura autem nimis gracilita et tenuia vituperabat.“

Pastor Lucas ho poznal, už když promluvil, a teď se mu rozhodl pomoci. Ukázal na jednoho ze starších. „Tohle je Cervus!“ vykřikl vyděšeně. „Tak si ho vezměte a nechte nás na pokoji.“

Pak se obrátil na vojáka. „Ten pekelník hledá tohoto chlapíka,“ tvrdil dál a ukazoval na muže. Jmenuje se Paul Cervus. Jestli mu ho hned nevydáte, je s námi konec.“

Paul latinsky neuměl a v obličej se mu zračil nehraný údiv.

„Zmiz!“ zařval na Davida. „Já jsem Boží služebník. Odstup ode mne ve jménu Ježíše Krista.“

David se zlomyslně zasmál a přednášel dál nesmyslnou pohádku o jelenovi, který uvázl za paroží mezi stromy: Tunc subito latratu canum territatur et celeri cursu crurum silvam intrat. Sed ibi cornibus in ramis humilibus arborum haesitat et a canibus dilaceratur.

„Canibus dileceratur?“ vyjekl pastor s hraným údivem. „Co jsi to provedl, ty zrádče?“ vykřikl teď pastor Lucas na Paula.

„Já jsem nikoho nezradil,“ ohradil se Paul. „Ale o tobě jsem si myslel, že-“

„Mlč!“ vykřikl pastor. „Vždyť tě samo peklo zná jménem. Paule, jak jsi mohl něco takového udělat? Cervus aliquando in aqua lacus clari imaginem suam spectabat? To jako vážně? Něco takového bych od tebe nečekal!“

Pastor vypadal, že se rozbřečí. Vrtěl hlavou, tvářil se zrazeně a zdálo se, že má dokonce i slzy v očích. David s údivem zjistil, že pastor je mnohem lepší herec než on sám. Právě Paula s vážnou tváří obvinil z toho, že jelen spatřil ve vodách jezera svůj vzhled a chválil své velké paroží.

„Já nejsem žádný Cervus,“ bránil se Paul.

Pascal latinsky sice neuměl, ale Davida také poznal, nicméně mu chvíli trvalo, než trochu pochopil, která bije.

„Do očí vám tak možná nikdo neříkal, ale každý ví, že jsme vám za zády říkali Cervus,“ přidal se teď k pastorovi.

Za jiné situace by se David rozesmál, ale teď byla situace příliš vážná. Šlo o život. A tohle rozptýlení bylo více než vítané. David pomalu obešel vůz a voják s kočím ještě o něco ustoupili.

„Sic cornua, quae nimis laudabat, cervo perniciose erant,“ zaječel teď David rozezněným hlasem zbytek pohádky a oni ještě více couvli.

David se na ně zadíval, a pak se rychlým pohybem vyšvihl na kozlík a práskl do koní.

„Ne!“ zaječel teď pastor strachy. „My za nic nemůžeme! Přece ho nemůžete nechat, aby nás odvezl.“

Jenže v tu chvíli představení dostalo nový nečekaný rozměr.

„Já k nim nepatřím!“ začal vyděšeně vriskat druhý ze starších, Vincent. „Zachraňte mě!“ řval na zaraženého vojáka, od kterého se teď rychle vzdalovali. „Zachraňte mě, už jsem podepsal, že se dám na katolickou víru. Nemůžu za to, kde jsem se narodil. Nejsem jeden z nich. Panenko Marie, Kriste Ježíši! Zachraňte mě, já s těmi kacíři nemám nic společného.“

Paul se na muže pohoršeně podíval. „Takže ty nejsi jeden z nás? Je tady vůbec někdo, kdo je věrný Kristu a kdo by nebyl kvůli svému vlastnímu krku ochoten zradit své přátele?“

„Stůj ty, zrúdo,“ vykřikl pak Paul na Davida. „Pusť nás ve jménu Ježíše Krista.“

„Mohl bych to udělat až někde dál?“ obrátil se na něj David ochraptělým hlasem.

„Tamhle na tom rozcestí se dej doleva, mladíku,“ instruoval ho pastor Lucas. „Řeknu ti pak, kam dál. Musíme odtud co nejrychleji zmizet.“

Byli už dost daleko od vojáka, kterému David sebral zajatce a pastor Lucas se začal smát. Paul se na něho nechápavě podíval a i Vincentovi začínalo svítat.

Pastor Lucas se na něho podíval a povzdychl si. „Podívejte, já vás moc neznám a chápu, jaký může mít člověk strach. Taky nemám vůbec chuť umřít. Tenhle mládenec není žádný pekelník, ale náš přítel. A my odtud musíme pryč. Nemáme čas se s vámi nějak vybavovat o vaší víře nebo vašem chování. Jste dospělý chlap a za ty roky jste o tom musel už slyšet všechno. Ale doufám, že se můžeme dohodnout, že vy necháte jít nás a my necháme jít vás a nikdo nebude dělat nikomu nějaké zbytečné problémy.“

Vincent si povzdychl. Evidentně se za svoje chování trochu styděl. „Chtěl jsem si jenom zachránit majetek,“ přiznal váhavě. „Víte, že řekli, že kdo do dvaceti dnů přestoupí na katolictví, tak nemusí pryč. Nechtěl jsem se už nikam trmácet. Je mi skoro sedmdesát. A můj život za moc nestojí. Kdysi jsem poznal Krista, ale všechno mi to přijde jako mlhavá vzpomínka. Mám problémy s alkoholem a

s manželkou se nemůžeme vystát. Ale vážně bych si přál, aby to bylo všechno jinak. Chybí mi ty roky, kdy mi byl Kristus blízko.“

Vincent to všechno říkal v slzách, a pak se obrátil na Paula. „Kdysi jsem se modlil a chtěl jsem dát všechno do pořádku a uvědomoval jsem si, že to znamená všechno přiznat, vzdát se svého postavení, mít ostudu jako kabát. A tak strašně jsem se bál. Teď mi to připadá jako hloupost.“

David dál řídil vůz podle pastorových instrukcí a napůl ucha muže se zájmem poslouchal. Ještě než zastavili na odlehlé lesní cestě, semkli se všichni muži kolem plačícího Vincenta, položili na něj své ruce a začali se za něj modlit.

Pascal se při těch modlitbách zatvářil nějak divně a Henri ho vybídl. „Nějaké další slovo od Pána?“

Pascal přikývnul. „Neohlížej se jako Lotova žena zpátky a nevracej se na místo zkázy. Ti, před kterými ses styděl, jsou již mrtví. I tvá manželka dnes ráno zemřela. Jdi za svou sestrou do Ženevy, tam dožiješ zbytek svých dnů a ještě než zemřeš, změním tvé jméno. Už nebudeš tím, kdo se stydí a utíká ale mužem, ke kterému ostatní utíkají pro radu.“

Vincent na něho zůstal koukat s otevřenou pusou a pastor Lucas se jemně zeptal. „Máte v Ženevě sestru?“

„Mám,“ přikývl Vincent, „a tenhle kluk o tom rozhodně nemůže nic vědět.“

David zastavil vůz a se zájmem se na ně na všechny podíval. Po chvíli se jim podařilo rozbít kameny zámek, osvobodili se a rozloučili se s Vincentem. Vincent trochu váhavě tiskl ruku pekelníkovi, který je zachránil.

„Co budeme dělat dál my?“ rozhlédl se Henri po ostatních.

„Nejdřív ze všeho musíme pomoci Davidovi smýt všechnu tu barvu,“ řekl pastor Lucas, když viděl, jak se David snaží očistit sněhem a moc mu to nejde.

9. kapitola

„Nečekal bych, že se z vás vyloupne tak dobrý herec,“ podíval se David s uznáním na pastora, když byl konečně čistý.

„Neměl jsem chuť umřít,“ pokrčil pastor Lucas rameny, „i když si myslím, že to tvoje přestavení zamotá těm dvěma dost hlavu.“

„Co to mělo vlastně znamenat, Davide?“ podíval se na něho Pascal. „Nejdřív řekneš, že nejsi křesťan, sotva zahlédneš vojáky, a pak kvůli nám takhle bláznivě riskuješ? Je vážně zázrak, že něco takového vůbec vyšlo a jsme ti samozřejmě zavázaní, ale proč jsi to dělal?“

David pokrčil rameny. „Jste moji přátelé. To snad jako důvod stačí. Ale měli byste vědět, že než jsem se do toho pustil, tak jsem se poprvé upřímně modlil. A rád bych se o tom všem dozvěděl víc. Celou dobu jsem vás bedlivě pozoroval a všechno to na mě hluboce zapůsobilo,“ přiznal.

„Každopádně ti děkujeme, Davide,“ řekl pastor Lucas. „Ale na nějaké povídání teď není čas. Musíme se rychle rozhodnout, co budeme dělat dál. A co uděláme s tím vozem a koňmi?“

„Pojďme se znovu modlit,“ navrhl tentokrát Pascal, i když byl hned po Davidovi nejmladší.

Chvíli se společně modlili a prosili o moudrost a i David se k nim váhavě připojil. Děkoval Bohu za pomoc a prosil ho, aby i on věděl, co má dělat dál. A to, co mu začínalo přicházet na mysl, se mu vůbec nelíbilo.

„Během těch modliteb mě napadlo jedno jméno,“ řekl Paul. „Kousek odtud bydlí jeden sedlák, se kterým jsme měli dobré vztahy. Je to katolík, ale přímý chlap a já cítím, že bychom se k němu měli vydat.“

Nikdo jiný žádný lepší nápad neměl, a tak se vydali na cestu. Dojeli tam asi za dvacet minut, a jelikož se báli s vozem pokračovat dál, dohodli se, že ho tam nechají. Sedlák je na oplátku pohostil, nabalil je na cestu jídlem a pomohl jim se také trochu namaskovat.

Odcházeli odtamtud s důležitou, ale smutnou informací. Prorok Jean byl v okolí mnohem známější postavou, než David tušil. A byl teď uvězněn na nedalekém hradě. Místní pán ho hodlal poslat jako speciální dárek markraběti.

Po obědě byli už zase všichni na cestě. Zatímco Paul cítil, že by měl jít varovat přítele do další odlehlé vesnice a chtěl pak zamířit za příbuznými do Francie, tak Pascal dostal další osobní pokyn od Boha a tentokrát ještě divnější než dřív. A bylo to slovo pro Davida.

„Bůh mi říká, že musíš Jeana osvobodit,“ řekl mu Pascal vážně. „Aby ten, který se slzami rozsévá, mohl s radostí hledět na své snopy.“

„Proč to všechno zní tak hrozně divně?“ zavrtěl David hlavou.

„Až budeme mít zase nějakou Bibli, tak ti to vysvětlím,“ mrkl na něho pastor Lucas a David místo odpovědi vytáhl ze svého vaku knihu, kterou nosil od jisté doby s sebou.

David si fascinovaně přečetl Žalm 126:

Když Hospodin vrátil sijónské navrátilce, bylo nám jak ve snách. Tehdy naše ústa naplnil smích a náš jazyk jásal; tehdy se mezi národy říkalo: Hospodin s nimi učinil velké věci. Hospodin s námi učinil velké věci — byli jsme plni radosti. Hospodine, změň náš úděl, jako měniš řečiště v Negebu. Ti, kdo v slzách rozsévají, budou s jáсотem sklízet. Ten, kdo chodí a s pláčem nosí mošnu se semenem, přijde a s jáсотem bude snášet snopy. (ČSP)

„Má to smysl?“ zeptal se Pascal trochu váhavě.

„Smysl to má,“ odpověděl David, „až moc, ale nevím, jak by bylo něco takového možné. Sám mám taky pocit, že mi Bůh něco ukazuje a vůbec se mi to nelíbí.“

„Víš, osobně jsem se už vícekrát přesvědčil, že se Bohu vyplatí důvěřovat,“ řekl pastor Lucas tím svým prostým způsobem. „On ví mnohem líp, co je nejlepší nejen pro nás samotné, ale i pro široký okruh lidí kolem nás, kterých se to, co děláme, nějakým způsobem týká. Někteří lidé by s Bohem rádi obchodovali a třeba slibují, že něco udělají, když on jim splní jejich přání, ale takhle se nedá moc daleko dostat. Nejlepší je před ním kapitulovat a poslechnout.“

Henri několikrát rychle zamrkal. „Když tak o tom přemýšlím, myslím, že jsem cítil, že máme odejít, když ten dekret vyšel,“ přiznal. „Jenže na to jsem byl moc chytřej. A každopádně se moc nevyplácí snažit se být chytřejší než Bůh.“

David je zaraženě poslouchal. Uplynulo jen pár hodin od chvíle, kdy se snažil uzavřít s Bohem obchod. Než se navečer rozloučili, modlil se David poprvé nahlas před svými přáteli: „Bože

odevzdávám ti do rukou celý svůj život. Bez nějakých dalších výmyslů. Udělám všechno, co mi řekneš, a nebudu si klást žádné podmínky. Dělej si se mnou, co chceš. Veď mě a já tě budu následovat a poslouchat.“

David se vydal do hrádku, kde měl být uvězněný Jean, ve svých původních šatech, oblečený jako mladý pán. Bylo štěstí, že celou dobu u Lucase nosil něco jiného, takže jeho drahé oblečení za ty měsíce nijak neutrpělo. Jen se v něm cítil nepříjemně. Za ty měsíce na jednu stranu zesílil a kabát ho svíral v ramenu a zároveň zeštíhlol a kalhoty mu byly velké. Obyčejný oděv pracujícího lidu byl mnohem volnější a pohodlnější a on měl problém si na své šaty znovu zvyknout. V těsném kabátci měl pocit, že ho někdo zašněroval do dámské šněrovačky.

Nebyl si úplně jistý, co má říkat. Lhaní se mu čím dál tím víc přičilo, ale na druhou stranu měl za to, že je rozdíl mezi tím, když někdo říká do očí lež svým přátelům a mezi válečnou lstí. Proto se nakonec uchýlil k historce, že jel na návštěvu a zatímco měl dostavník přestávku, tak se ztratil. Dostavník mu ujel a jemu zůstali jen prázdné ruce a pár drobných, tak akorát na cestu do Lyonu. Vysvětloval, že vůbec neví, kde je a jak se do Lyonu dostane.

Všechno to ze sebe trochu rozpačitě soukal, ale hradní pán neměl s jeho historkou problém a nabídl mu, aby se stal pro ten večer jeho hostem. Vysvětlil mu, kde je a nabídl mu, že ho do Lyonu vezme pozítří jeho vlastní správce, který tam každý týden jezdí. David mu vřele poděkoval, a připadal si trochu provinile, že ho takhle zneužívá.

Přesto ale na druhou stranu vnímal, že Bůh je v tom všem s ním. Bylo to zvláštní. Tisíce křesťanů během posledních dnů umíralo v krutých mukách a ti, kteří přežili, se rozprchli s holýma rukama do okolních zemí. David nepochyboval o tom, že tam mnozí z nich v kruté zimě ani nedojdou. A přesto měl dojem, že je životně důležité Jeana zachránit. Nechápal, jak je možné, že záchrana jednoho dvaadvacetiletého kluka je tak podstatná, když tisíce jiných mohly klidně zemřít a nikdo jim nepomohl.

Ale koneckonců, kdyby to nevyšlo, tak se mu tím pouze splní jeho vlastní přání zemřít. Teď už byl připravený čelit smrti a postavit se před Bohem. Věděl, že je obmytý krví Krista a že je s Bohem smířený. Pokořil se před ním a vyznal mu každý svůj hřích. Chápal, že to Bůh beztak všechno ví, ale tím, jak to všechno uznával, dělo se něco v něm. A bez ohledu na to, jak se za to vše styděl, cítil Boží lásku a přijetí.

David se nebál smrti, ale stále vnímal strach z fyzického mučení a strach z popravky. Uvědomil si, že nemá problém někdy zemřít. Na vyhlídce popravky ho snad nejvíc děsilo to, že by věděl, že by to bylo třeba další den v osm hodin ráno. Při té představě se zachvěl. Nemohl si pomoci a znovu si představoval, jaká ostuda a bolest by to byla pro jeho otce. Představoval si, jaké by to bylo vědět, že ten okamžik má za pár hodin nastat, s hrůzou si představoval, jak by se strachem čekal a bál se toho vlastního momentu, kdy by měl kat ukončit jeho život.

Zatřásl hlavou, aby ty myšlenky setřásl. Místo toho přešel k oknu hostinského pokoje a podíval se na místo, kde byl přivázaný Jean. Uvědomil si, že takové myšlenky se asi honí hlavou i jeho příteli. Nevěděl, jak ho vysvobodit, ale od okna se už nehnul a raději bedlivě pozoroval dění na nádvoří.

Při tom všem se začal nesouvisle modlit. Velice potichu, jako by se bál, říkal Bohu o všem, co se mu honilo hlavou. Pohyboval při tom rty, ale z těch nevycházela žádná slova. Modlil se za moudrost, jak Jeana osvobodit a zároveň se trochu divil tomu, proč má ten naléhavý pocit.

Pak začal Boha znovu prosit, aby si ho k sobě vzal nějakým přirozeným způsobem. Ale opět mu na mysl přicházely obrazy toho, jak se vrací domů. Snažil se Boha přemlouvat k tomu, aby to po něm nechtěl, a stále měl dojem, že je to přesně to, co by měl udělat. Po chvíli takových modliteb si to poprvé začal opravdu připouštět. Chvíli jen tak stál a díval se k nebesům, a nakonec kapituloval.

„Dobře, vrátím se na ostrov,“ řekl nakonec. „Jestli mě tak moc chceš vidět na popravišti, tak budiž.“

Měl pocit, že takhle by s Bohem mluvit neměl a po chvíli opět váhavě obrátil oči k nebi a povzdychl si. „Vážně tě chci poslechnout, ale je to pro mě hrozně těžké. Nemohl bys mi v tom pomoci a nějak mi to aspoň potvrdit. Nebo mi dát víc síly? Nebo to nějak udělat za mě?“

A v tu chvíli měl dojem, že velice jasně zaslechl Boží hlas. „Svěř se svým přátelům.“

Zůstal zaraženě stát. Neslyšel to fyzicky svými ušima. Spíš to rezonovalo v jeho nitru. Ale bylo to zřetelné a jasné. A mnohem přesvědčivější než ten matný dojem, že se musí vrátit na ostrov.

„To bych asi zvládl,“ řekl potichu a v tu chvíli ho obklopil Boží pokoj. A začal tak trochu bláznivě doufat, že mu ostatní třeba řeknou něco jiného, než co sám cítí. Třeba že se vracet nemusí. Za ty měsíce v domě pastora už znal nějaké příběhy z Bible a doufal, že by mohl mít to samé štěstí jako jeho jmenovec král David. Jak je vůbec možné, že každý vrah končí téměř automaticky na popravišti, ale Davidovi prošlo něco takového jako vražda? Mohl žít dál a ještě se o něm Bible na některých místech pochvalně zmiňuje. Ty úvahy mu ale přišly hloupé, a tak se přestal zaobírat tím, co bude v daleké budoucnosti a začal si o něco víc představovat samotný okamžik, ve kterém by řekl pastorovi Lucasovi nebo Jeanovi, co se stalo. Uvědomil si, že by to asi dokázal, i když by to bylo těžké. Rozhodl se prozatím následovat Boha krok za krokem.

Setmělo se a on dál stál u okna snad celé hodiny. Pozoroval Jeana přivázaného ke kruhu, ke kterému nejspíše občas vázali koně. V malém hradě asi nebylo nic jako vězení. Noc už pokročila, na nádvoří viděl jediného vojáka a najednou měl pocit, že mu Bůh bez dalšího předchozího upozornění jasně říká: „Teď.“

Vydal se rychlým krokem ven z budovy, tiše vyklouzl dveřmi ven a v tu chvíli se voják zvedl a zamířil si to směrem, kde David věděl, že jsou záchody. Bylo to skvělé načasování a on začínal doufat, že to vyjde. Neměl žádný velký plán. Jediné, co ho napadlo, bylo vyběhnout s Jeanem na hradby a skočit do hradního příkopu a utíkat pryč. Příkop byl v tuhle roční dobu zamrzlý a pokrytý tlustou vrstvou sněhu. Musel doufat, že je stráže nezastřelí. I když on sám by byl možná spíš rád, kdyby to udělali. Ale jak se tiše ubíral k Jeanovi, uvědomil si, že pokud se má někdy svěřit svým přátelům, je to jen další potvrzení toho, že to přežije.

U brány nikoho nezahlédl a nádvoří teď bylo prázdné. Rychle došel k Jeanovi. Ten ho během dne zahlédl a možná ho i napůl čekal. Zvědavě se na něho podíval, ale ani jeden z nich nic neříkal. David rychle vytáhl malou dýku a přerezal Jeanova pouta. Pak mu ukázal směrem ke schodišti, vedoucímu na hradby.

U brány sice nikoho neviděl, ale bylo mu jasné, že tam někdo je. Držel se raději původního plánu a společně se vydali na hradby. Byli už skoro nahoře, když se na prázdné nádvoří vrátil voják, který už

vykonal svou potřebu a ten teď ztropil poplach. David doufal, že se jim podaří tiše seskočit z hradeb dolů, ale namísto toho vyšli jen kousek od strážného, který na ně mířil puškou.

David se vrhl před Jeana a v ten samý okamžik stiskl strážný spoušť. A zároveň se stalo něco nepochopitelného. Davida najednou obklopilo jasné světlo. Myslel si, že umírá, ale bylo to, jako by ho jakási exploze jasu a moci odhodila pryč. Slyšel zvuk svištící kulky, která ho minula, a cítil, jak padá přes hradby, jako by ho tam někdo strčil. Dopadl do sněhových závějí. Jean dopadl vedle něho a na okamžik na sebe nechápavě zírali.

Z hradeb se ozýval křik, ale nebylo to volání o posily. Voják, oslněný tím nepřirozeným světlem, ječel hrůzou. Nikdo se je nepokoušel zastavit a nikdo na ně už nestřílel. Jediný muž, který mohl v tu chvíli zmáčknout spoušť, padl totiž v tu samou chvíli na kolena a začal se vyděšeně modlit.

A Davida s Jeanem ten výkřik probral z jejich překvapení. Vyhrabali se ze závějí, a pak se na třesoucích nohách rozeběhli co nejrychleji pryč. David pádil nocí a měl pocit, že ho někdo nadnáší. Během deseti minut proběhli vesnicí a dostali se do přítmní lesa, kde po chvíli narazili na pastora Lucase, Henriho a Pascala. S úlevou se vydali jasnou nocí na cestu a zároveň začali oba dva rozrušeně vyprávět, co se stalo. Skákali si přitom do řeči a předbíhali se, kdo první vyličí svůj úžas, ale zároveň se museli smát tomu, jakým způsobem to ostatním vyprávějí. Oba cítili podivnou bázeň smíšenou s radostí.

Ale přesto David neudělal to, co se mu zdálo, že by udělat měl. Přišlo mu, že by možná tohle byl ten správný okamžik. Svěřit se a mít to za sebou. Nicméně se mu nechtělo kazit tuhle slavnou chvíli tím, že by přiznal, že je vrah. A dalšího rána ho jeho odhodlání začalo přecházet.

10. kapitola

Nad ránem už byli tak daleko od hor, že se dostali do míst, kde nebyl sníh. Na chvíli rozdělali oheň a pár hodin se prospali na okraji odlehlého lesa a pak pokračovali pěšky směrem k Lyonu. Ten den se raději chtěli vyhýbat lidem. Jejich cesta ale probíhala bez problémů a oni si hodiny povídali o všem možném. Když slyšeli v dálce vůz, tak se schovali, ale odpoledne začala jejich ostražitost opadat a bylo potřeba doplnit zásoby. Jean s Davidem se vydali navečer do vsi koupit chleba, zatímco si pastor Lucas vypůjčil Davidovu Bibli, sedl si s ní u potoka před vsí na pařez a četl si. Henri s Pascalem zahlédli v dálce osamocenou chalupu a šli zjistit, jestli by nemohli přespat ve stodole.

Jean se po chvíli vrátil sám, s chlebem a zamračený.

„Co se stalo?“ podivil se Lucas. „Kde máš Davida?“

„Ten kluk snad nemá rozum,“ vyhrkl Jean rozčileně. „Narazili jsme ve vsi na skupinu vojáků a on mi řekl, že by bylo skvělé zjistit, co se děje a místo toho, aby se jim vyhnul, tak s nimi šel do hospody. Případá mi, že si myslí, že mu projde úplně všechno. Zvlášť poté, co jsme zažili to zázračné záchránění. Jsem na něj vážně naštvaný. Vůbec mě neposlouchal. A to ještě před časem tvrdil, že se do smrti nechce napít alkoholu!“

„Tak tohle tedy ne!“ vyskočil pastor ze země rozčileně. „Takové hlouposti tady trpět nebudu!“

„A co chcete dělat? Dojít si tam pro něj a říct mu, že se to nedělá?“ zamračil se Jean.

„Vidíš, to je skvělý nápad,“ přitakal pastor.

„Přece tam nemůžete vzltnout a odtáhnout ho od nich,“ podíval se na něho Jean.

„A proč bych nemohl?“ usmál se pastor. „Vždyť by dost dobře mohl být můj syn. Myslím, že tam půjdu udělat pěknou scénku. Myslím, že mě to komedianství začíná vážně bavit. Podrž mi tohle.“

Vrazil Jeanovi do ruky Davidovu Bibli a bez dalšího vysvětlení si ulomil silný lískový prut a vydal se s ním směrem k vesnici. Nemusel své rozhořčení ani moc hrát. Takové chování se mu vážně nezamlouvalo.

Jean se za ním podíval a s úsměvem zavrtěl hlavou. Pak si vzal Bibli a rozhodl se, že si také něco přečte. Otevřel ji a zůstal s otevřenou pusou koukat na věnování, které bylo napsané na první straně.

Pastor Lucas nasadil ten nejrozezlenější výraz, jaký zvládl a vtrhl do hospody, div že nevyrazil dveře. Byl si jistý, že o co větší pozornost budou vojáci věnovat jeho výstupu, o to méně si ho budou prohlížet. Nezamlouvalo se mu chodit zbytečně mezi lidi.

„Co tady děláš?“ houkl na Davida už z dálky a vydal se k němu. David se na něho překvapeně podíval a trochu provinile odstrčil další půllitr, který před něj obsluha právě položila. Zrovna přemýšlel, jak se dalšímu pití vyhnout. Od vojáků se nedozvěděl vůbec nic, ale nevěděl, na co se vymluvit, aby mohl odejít.

„Já už jsem chtěl stejně jít,“ špitl trochu nesměle a podíval se na pastora.

„Ty si snad už nepamatuješ, co jsi provedl posledně, když ses opil?“ pokračoval pastor rozezleně. „Člověk by si myslel, že tě po něčem takovém to pití přejde na zbytek života.“

David vstal pomalu od stolu a pastor si všiml, že na něho zírá s nehraným děsem ve tváři.

„Tohle je zábava pro dospělé a ne pro sedmnáctiletého kluka,“ pokračoval ve svém proslovu. „Naprosto jasně jsem ti zakázal přiblížit se k hospodě na dvacet kroků. Takže padej ven, tam si to s tebou vyřídím.“

Pak se podíval na obsluhu a zeptal se. „Kolik vám dluží?“

„Nechte to být,“ řekl jeden z vojáků. „Vždyť měl jen jedno pivo.“

„Myslím, že ho můžeme pozvat za to představení, které nám tu chystáte,“ prohlásil další voják zvesela. „Myslel jsem, že je ti víc, chlapče.“

„Každopádně to vypadá, že dostaneš pořádnou výplatu, mládenče,“ zasmál se další s pohledem na prut v pastorově ruce. „Pokud bys dostal opravdu bohatou nadílku, tak nám pak můžeš přispět na další rundu.“

Vojáci se začali smát, ale David tam jen stál bledý jako stěna a díval se na pastora.

„Řekl jsem ven,“ houkl na něho pastor, popadl ho za paži a vedl ho ke dveřím.

Kus od hospody stál špalek, na kterém se štípalo dříví.

„Dohrajeme to představení, ať to vypadá věrohodně, ano?“ obrátil se na něho potichu a zamířil tam s ním.

David se na něho jen mlčky podíval. Zdálo se, že úplně vypadl ze své role. Pastor se otočil k hospodě napůl zády, aby nebylo vidět, že svého „synka“ ve skutečnosti netrestá. Ohnul si ho přes koleno a jen

velice lehce ho párkrát přetáhl prutem přes zadek. David na to nijak nereagoval. Pár lidí vevnitř to ale považovalo na dálku i tak za zajímavou podívanou a vojáci, kteří s Davidem předtím popíjeli, vyšli zvědavě ven. Pastor si jich všiml a povzdychl si. Pořádně se rozpřáhl. David, který moc nevnímal okolí, vykřikl spíš překvapením. Vojáci se škodolibě zasmáli.

„Dost! Prosím!“ ozval se David po další ráně. „Já už budu poslouchat. Prosím, přestaňte.“

Pastor ho pustil a zkoumavě se na něho podíval.

„Takže teď si spolu promluvíme, mladíku,“ řekl mu, ale tentokrát to myslel naprosto vážně. „Pojď za mnou.“

Zamířil s ním směrem z vesnice, ale nedošli až k Jeanovi. Sedli si kus od cesty na vyvrácený strom.

„Co se děje, Davide?“ obrátil se na něho vážně. „Chtěl jsem tě odtamtud dostat. Na ničem takovém, jako že půjdeš někam na výzvědy, jsme se nedomluvili. Navíc jsi nedávno říkal něco o tom, že už do smrti nechceš vidět ani kapku alkoholu. Ale když jsem tě tam oslovil, díval ses na mě, jako bys viděl ducha. Měl jsem na chvíli dojem, že jsem nevědomky řekl něco, co se tě opravdu dotklo. Vážně jsem neměl vůbec v úmyslu tě uhodit, ale úplně jsi přestal spolupracovat. Myslel jsem, že budeš trochu vyvádět.“

David se předklonil a opřel si hlavu o sepjaté ruce.

„Pověz mi, co jsi provedl,“ řekl pastor jemně a položil mu ruku na rameno. „Ať už je to cokoliv, snad to má nějaké řešení.“

David se rozbrečel. „Tohle řešení nemá,“ vypravil ze sebe těžce. „Já jsem někoho zabil. Jen pár dní předtím, než jsem vás potkal. A ten člověk byl ještě k tomu taky kazatel. Nechci, aby mě popravili. I když se snažím dělat jednu nebezpečnou věc za druhou, pořád mi to prochází. Proč musím mít tak pitomou smůlu? Každý druhý už by byl dávno mrtvý a mně se vůbec nedaří nechat se zabít. Co mám ještě udělat, abych mohl normálně umřít? Já se nechci vzdát, nechat se odvléct někam na popraviště a udělat tím navíc ostudu celé rodině. Proč si mě pro všechno na světě nemůže Bůh vzít jen tak?“

Pastor si povzdychl a chvíli horečně uvažoval. Tohle bylo to poslední, co by čekal. „Vůbec nevím, co bych na to měl říct,“ přiznal nakonec. „Ale ať už budeš muset projít čímkoliv, vím, že na nic z toho nemusíš být sám.“

„Celou dobu vím, že k tomu stejně jednou dojde, že se budu muset vydat do rukou spravedlnosti,“ přiznal David.

Chvilku mlčeli. Pastor se na Davida zkoumavě díval, ale ten nedokázal zvednout hlavu a pohlédnout mu do očí.

„Nemůžu ti pomoci, aby ses vyhnul tomu, co tě čeká,“ povzdychl si pastor, „každý nevěřící člověk by ti poradil utéct a žít s tím, ale vím, že by ti to nedalo. Už jsem tohle jednou zažil. Musel jsem pomoci vést na smrt člověka, který se stal mým bratrem v Kristu, ale předtím také někoho zabil. Byla to jedna z nejtěžších věcí, které jsem kdy musel udělat. On ale překvapivě tvrdil, že pravý pokoj našel až ve chvíli, kdy se k té vraždě přiznal. Tehdy za ni chtěli odsoudit někoho jiného a on neměl moc času o tom přemýšlet. Báł se, to samozřejmě ano, ale stejně jsem na něm viděl až do konce ten pokoj, který převyšuje veškeré pomyšlení. Můžu ti jen slíbit, že pokud by tě čekalo něco podobného, budu tam s tebou. A Ježíš tě nikdy ani na okamžik neopustí. Nechtěl bys mi teď podrobněji říct, co se stalo?“

David přikývl. Pohlédl na pastora a rozšmudlal si hřbetem ruky slzy po obličejí. Pastor mu podal kapesník. David chtěl začít se svým vyprávěním, ale v tom si všiml, že k nim přichází Jean.

„Nechci vás rušit,“ řekl, když viděl, jak David vypadá. „Jen by mě docela zajímalo, Davide, proč máš u sebe Bibli mého otce. Ty ho znáš? Kde jsi ji vzal?“

David se na něho s hrůzou podíval. Horší už to snad ani být nemohlo.

Pastor se rychle dovtípil, která bije.

„Davide, tu Bibli jsi vzal tomu člověku, kterému jsi ublížil?“

David přikývl.

„Co jsi tátovi udělal?“ zeptal se Jean s obavami.

„Počkej, Jeane,“ zarazil ho pastor. „Kdy se ti tvůj otec naposledy ozval? Pamatuješ si, jak jsme měli na podzim to modlitební setkání, při kterém jsme se za něj modlili? Kdy to bylo?“

„To si pamatuju naprosto přesně, protože druhý den jsem měl narozeniny,“ odpověděl Jean. „Bylo to 17. října večer. Jen pár dní předtím jsem od něj dostal dopis, a pak už mi znovu nenapsal, ale víte, že je nás patnáct dětí, píše mi tak dvakrát do roka.“

David polkl, konečně odtrhl zrak od země a podíval se na ně.

„Kdy se to stalo, Davide?“ zeptal se pastor Lucas.

„Bylo to ten večer,“ odpověděl.

„Řeknete mi, co se stalo?“ chtěl vědět Jean.

David potřásl hlavou. „Byl jsem strašně opilý. Moje snoubenka chtěla zrušit naše zasnoubení kvůli své víře a on se mi připlétl do cesty a začal mi dělat kázání,“ povzdychl si David a tiše dodal. „Nevybavuji si všechny detaily, jsem si jistý jen tím, že jsem ho zabil.“

Znovu upřel zrak na první zem a velmi neochotně popsal, co se ten den stalo. Jean si sedl vedle něj a mlčky ho poslouchal.

Když David skončil, byl to Jean, kdo mu položil ruku na rameno.

„Davide, to nemůže být pravda,“ řekl zvolna. „Sám říkáš, že jsi byl opilý, že jsi tam byl jen chvíli a viděl jsi ho nehnutě ležet na zemi, a pak jsi utekl. Přesně v ten samý večer jsme se modlili a já jsem měl najednou velice intenzivní pocit, že se za něho máme modlit. Trvalo to asi čtvrt hodiny, kdy jsme se modlili za jeho život a vnímali jsme, že je ve velkém nebezpečí. A pak jsem najednou ucítil neuvěřitelný pokoj. Měl jsem dojem, že mi Bůh téměř slyšitelně říká, že můj otec bude v pořádku a že se s ním zase uvidím.“

David se na něho nechápavě podíval.

„Zažil jsem takové věci už dřív,“ pokračoval Jean. „Nezapomeň na to, že mě předevcírem zavřeli. I v tu chvíli jsem věděl, že Boží slib neselže a že ho nějakým způsobem přesto uvidím. Že se odtud bezpečně dostanu. Proto nemám ani celou tu dobu strach. Bůh mě pořád opakovaně ujišťuje, že se nám podaří dostat do bezpečí. Ať už jsi provedl cokoliv, tak myslím, že se mýlíš, Davide.“

David na něho váhavě pohlédl. „Vůbec nevím, co bych měl říct. Strašně mě to všechno mrzí.“

Jean se usmál. „Těm, kteří milují Boha, napomáhají všechny věci k dobrému. Vidiš, jak si i něco takového Bůh dokáže použít. Vždyť díky tomu jsi zachránil život nám všem. Myslím, že je to dost velká náhrada za jakoukoliv újmu, kterou jsi mu mohl udělat, pokud mu vrátíš syna. Co říkáš?“

„Moc bych si přál, abys měl pravdu,“ řekl David tiše. „Ale co když se pleteš?“

Jean zavrtěl hlavou. „Časem se naučíš rozlišovat jeho hlas od svých vlastních představ a přání. Jsem si tím vážně dost jistý.“

David si mlčky hrál s větvičkou a pak se na Jean váhavě podíval. „Pascal mi včera říkal, že pro mě má slovo. Že až tě osvobodím, tak se můj zármutek promění v radost nebo něco takového. Doufám, že si to všechno jen nenamlouvám, že by to tak opravdu mohlo být.“

Pastor Lucas vzal Davida kolem ramen. „První věc, kterou uděláme, až se odtud dostaneme, bude to, že zjistíme, co se doopravdy stalo, ano? Jean má koneckonců v Lyonu sestru a je možné, že by mohla něco vědět.“

David přikývl a pastor pokračoval. „A ty přestaneš s nesmyslným riskováním. Je to jasné? Viděl jsi dneska, že umím sehrát roli rozzlobeného otce dost věrohodně a jestli budeš dělat nějaké pitomosti, tak příště bys ten výprask mohl dostat doopravdy.“

David se na něho rozpačitě podíval a pak se poprvé po dlouhé době zasmál.

Pastor Lucas s Jeanem slyšeli, jak si oddychl.

„Mohl jsem to mít už za sebou,“ uvědomil si David po chvíli přemýšlení. „Už včera jsem jasně vnímal, že mi Bůh říká, že se vám mám svěřit, ale čím déle jsem to odkládal, tím víc se mi nechtělo.“

Ještě chvíli seděli u cesty a povídali si a David měl pocit, že mu zima ještě nikdy nepřípadala tak krásná. Pastor Lucas viděl jeho úsměvy a úlevu a srdečnost, s jakou se s nimi baví a radostně ho pozoroval. Od chvíle, kdy toho utrápeného mladíka poprvé potkal, už uplynulo několik měsíců a pastora nikdy nepřestal udivovat ten zázrak, když Ježíš přicházel do lidských životů, lámal okovy a dával lidem nové srdce a novou naději.

Po chvíli se Henri s Pascalem vrátili s tím, že sehnali nocleh.

11. kapitola

Do Lyonu dorazili o den později, a přestože pastor Lucas toužil po tom setkat se se svou rodinou, vedly jejich první kroky k Jeanově sestře Marii. Bylo mnohem důležitější zjistit, jestli má nějaké zprávy z ostrova Le pays des Cygnes.

Jean se jí také na to zeptal hned, sotva se vymanil z její náruče.

„Kdy se ti naposledy ozval táta? Víš o něm něco?“ vyptával se naléhavě. „Někdy na podzim jsem měl silný pocit, že je v nebezpečí a že se za něj mám modlit a od té doby jsem od něho nedostal žádný dopis.“

„Táta je v pořádku,“ odpověděla mu Marie, „napsal mi někdy v prosinci.“

David si vydechl tak, až ji to zarazilo. Opřel se o zeď a měl pocit, že se pod ním podlomí nohy. Jedna věc byla slyšet, že Jeanovi něco ukazuje Bůh, ale když mu to teď potvrdil další živý člověk, který měl opravdové zprávy, byl to pro něj přece jen hmatatelnější důkaz.

Pastor Lucas ho místo dalších řečí vzal kolem ramen a vybidl Marii. „Povídejte, prosím, dál, rádi bychom to slyšeli celé.“

Marie se trochu nechápavě podívala na Davida, ale pak se obrátila na Jeana. „Ten tvůj pocit byl určitě oprávněný, protože mu nějaký opilý pitomec rozbil někdy v říjnu hlavu láhví, ale je v pořádku.“

„Napsal něco víc? Co mu bylo?“ vyptával se Jean.

Ale Marie zavrtěla hlavou. „Znáš tátu, křesťan každým coulem. Místo aby pořádně napsal, jak mu je, tak se ještě staral o toho kluka, co to udělal a psal mi, že se za něj máme modlit. Prý to měl být budoucí král celé země, ale vyvedl tam ještě něco dalšího a místo svatby s princeznou ho čeká tak akorát veřejné bičování. Pokud ho tedy někdy chytí.“

David si povzdychl. „Ani nevíte, jak strašně mě to všechno mrzí,“ podíval se na ni omluvně. „Ten neskutečný pitomec jsem já.“

„Ty jsi měl být budoucí král?“ obrátil se k němu Jean překvapeně.

Ale pastora Lucase zaujala úplně jiná část Mariiny věty a vážně se na něho zadíval. „Co jsi tam pro všechno na světě ještě všechno vyvedl, Davide?“

„Pojďte, prosím vás, všichni dál,“ zarazila je Marie, „přece si to nebudeme povídat mezi dveřmi.“

„Já taky?“ podíval se na ni David váhavě.

„Ty především,“ obrátil se na něho Jean velitelsky, přestože byl jen o pár let starší než on. „S tebou si hodláme všichni ještě promluvit.“

David se na něho trochu vystrašeně podíval, ale Jean se zasmál. Pak se obrátil na svou sestru. „Měla bys vědět, že mi David zachránil život, takže si myslím, že si i přes všechno, co provedl, zaslouží večeri.“

Pak vzal zdráhajícího se Davida kolem ramen, a tak trochu ho dostrkal dovnitř domu.

„Víš, co je zajímavé, Davide,“ obrátil se na něho Jean u večeře, „že tehdy, když jsme se na podzim modlili za tátu, tak jsme úplně vnímali, že se v tu chvíli rozhoduje o něčem moc důležitém. Dokonce jsme se tehdy dlouze modlili za budoucího krále té země, aby ho Bůh chránil a naklonil jeho srdce k sobě. Cítil jsem, že nám to Bůh klade na srdce.“

„Opravdu?“ zvedl David oči od talíře a užasle dodal. „Myslíš, že by to mohlo znamenat, že mám přece jen ještě šanci? Za ty měsíce jsem si na to ani nevzpomněl.“

„Vážně jsi měl být král Le pays des Cygnes?“ díval se na něho Jean zvědavě.

„Dlouho jsem si myslel, že tím králem opravdu budu,“ řekl David prostě. „Byl jsem zasnoubený s jedinou dcerou krále. Jenže pak mi poslala Bibli, začala mi dělat kázání, a když jsem si z toho dělal legraci, tak řekla, že naše zasnoubení zruší. Nevěděl jsem, že je to pro ni tak důležité. A byl jsem vzteky bez sebe, a pak jsem náhodou potkal kazatele, o kterém tak básnila. Ani nevíte, jak mi tehdy bylo. Bylo pro mě tak důležité být někdo. Až když jsem klesl až na dno, tak pro mě začaly být podstatné úplně jiné věci.“

David si povzdychl. „Neumím si vůbec představit, že by mi Anabela někdy odpustila. Myslím, že jsem měl nějaké hloupé řeči o slepicích a husách před všemi jejími přáteli. A nejhorsí ze všeho je, že si to všechno pamatuji jen napůl. Každopádně určitě ráda uslyší, že se ze mne stal křesťan, ať už mě

bude chtít nebo ne. V tuhle chvíli jsem vůbec rád, že mě čeká nějaká budoucnost, takže až tak neřeším, jaká.“

Pastor Lucas vzal Davida kolem ramen a podíval se na něho. „Co kdyby ses opravdu přece jen stal králem? Mám trochu obavy, jestli bych pak nebyl tak trochu v maléru,“ řekl žertem. „Jestli mě paměť neklame, tak jsem si nedávno ohnul případného krále přes koleno a dal mu pár přes zadek.“

David se zasmál. „Nevím, jestli vůbec přežiju to, až přijdu na oči vlastnímu otci,“ přiznal. „Je dost možné, že mi splní to, po čem celou dobu toužím, a zabije mě.“

„Bůh je ten, kdo smiřuje otce a syny a obrací jejich srdce k sobě navzájem,“ mrkl na něho pastor Lucas. „Ale pokud jsi ve vaší rodině tím, kdo poznal Boha, ty, pak je ten první krok na cestě ke smíření, podle mého názoru, na tobě.“

Atmosféra se každopádně trochu uvolnila a po zbytek večera se pak bavili o tom, čím si prošli v minulých dnech a Jean sestře vyprávěl o svém zázračném vysvobození.

Večer se pak ukládali všichni tři ke spánku v jednom z pokojů a pastor Lucas zase o něco zvažněl.

„Viděl jsi, Davide, někdy záda muže, který byl veřejně zbičovaný?“ zeptal se a s povzdechem si přetáhl přes záda košili. David zahlédl dávno zahojené jizvy v místech, kde Lucasovi roztrhl bič kůži. „Dodnes z toho mám noční můry. Nebolelo to o nic míň kvůli tomu, že to bylo kvůli mé víře v Krista. Musíme se modlit za to, aby ses tomu mohl nějak vyhnout.“

David se na něho zamyšleně podíval a povzdychl si. „Já už se nechci ničemu vyhýbat. Ještě před pár dny jsem si myslel, že je to všechno můj konec a že mě čeká pouze kat. Celou dobu, od chvíle, kdy jsem poznal Krista, cítím, že musím čelit své minulosti. Možná, že to bude hrozné, ale vlastně je to svým způsobem i úžasné. Čekají mě různé nepříjemné věci, které se ale dají přežít. V to jsem ještě před časem vůbec nedoufal.“

„Stejně se za tebe budu modlit,“ řekl pastor vážně. „Snad by to šlo aspoň nějak zmírnit.“

David přikývl. „Budu vám vděčný, ale utíkat už před tím nebudu, ať už mě čeká cokoliv. Vlastně ani nevím, jestli se budu moci vrátit domů.“

„Provedl jsi ještě něco dalšího?“ podíval se na něho pastor Lucas a trochu zavrtěl hlavou.

David se na něho provinile podíval, a pak mu vyličil všechno, co ho celou dobu trápilo.

„Mám v úmyslu tě tam doprovodit. A taky to můžeme udělat tak, že si s tvým otcem půjdu nejdřív promluvit já,“ navrhl mu, když David skončil. „Myslím, že pochopí, že jsi dostal tak velkou životní lekci, že další tresty už ani nepotřebuješ. Každopádně jsi ještě mladý a nevíš, jaké to je mít dítě. Být celé měsíce zvědavý, co se ti narodí a jak ten človíček bude vypadat. Držet ho poprvé v náručí. Když jsem si choval své první dítě, úplně se mi z toho podlomily nohy. Vzpomínám, jak jsem své kluky chytal při jejich prvních krůčcích, poslouchal je, jak se učí číst, řešil s nimi různé jejich průšvihy, bavil se s nimi, když začali pobírat rozum a jak mi bylo, když se ženili. Vždycky je znovu rád vidím, i když už jsou dospělí. Tím ti chci říct, že pro otce není lehké jen tak odvrhnout vlastní dítě, obzvlášť ve chvíli, kdy se velice pokorně omlouvá.“

David si povzdychl. „Vůbec si neumím představit, že mu přijdu na oči. Ani nevíte, jak strašný spolu máme vztah. Nechápu, proč je někdy o tolik lehčí něco vysvětlovat lidem, které ani tolik neznám, než třeba jemu.“

„To je jednoduché, Davide,“ řekl pastor Lucas. „Protože je mnohem těžší opravovat něco, co se už rozbilo, než si budovat nový vztah. To první je jako opravovat starý rozbitý dům a to druhé jako stavět něco nového na zelené louce. Každý, kdo někdy opravoval hodně starý dům, ti řekne, že by ho raději strhl a začal znovu. To ale v případě vztahů nejde. To jediné rozumné, co můžeš udělat, je, že mu opravdu upřímně všechno řekneš. Taková věc bolí, ale vznikají z ní dobré a hluboké vztahy. Prožil jsem něco takového se svým bratrem. Když jsme oba odevzdali své životy Kristu, museli jsme si pak vyříkat spoustu věcí a bylo to opravdu nepříjemné, ale od té doby spolu máme skvělý vztah. Mnohem lepší než předtím.“

David přikývl. Ten večer dlouho nemohl usnout a musel o tom všem přemýšlet. Když pak ale konečně usnul, spal pak hlubokým klidným spánkem jako už dlouho ne.

12. kapitola

Pastor Lucas a Jean se rychle rozhodli, že v dané situaci nemohou nechat Davida samotného. Jean chtěl stejně někdy navštívit svého otce na ostrově a pastor Lucas slíbil Davidovi, že mu pomůže projít každou těžkostí, která by na něho čekala, a své slovo chtěl dodržet. Jenom Pascala a Henriho vyslali ještě to dopoledne na statek, kde byla Lucasova rodina.

„Moc mě mrzí, že kvůli mně máte takové zbytečné výdaje,“ povzdychl si David, když se usadili v dostavníku. „Nemůžu vám ani slíbit, že vám to vynahradím, protože nevím, co mě doma čeká.“

Pastor Lucas zavrtěl hlavou.

„Dopadli jsme lépe, než jsem čekal,“ řekl zamyšleně, „i když jsme samozřejmě získali za to všechno asi tak třetinu opravdové ceny. Ale Bůh se o nás nějak postará. Každopádně tohle mě teď netrápí. Po všem, co jsme slyšeli, jsem rád, že jsme vůbec naživu.“

„Tak proč vypadáte tak ustaraně?“ podíval se na něho Jean.

„Pascal v posledních dnech prožil tolik Božích varování a naprosto jasných slov o tom, co máme dělat,“ povzdychl si pastor, „a dost mě to přesvědčilo. Popravdě řečeno jsem byl k těmto věcem vždycky skeptický. Prožil jsem tolik bláznivých výlevů a nápadů, které lidé vydávali za slovo od Pána, že jsem se vždycky raději spoléhal na zdravý rozum. Ale včera jsem se modlil a změnil jsem v tomhle trochu postoj. Řekl jsem Pánu, že chci být otevřený všemu, co by mi chtěl v tomhle směru říct. A hned na to mi přišlo na mysl něco hrozného.“

„Popravdě řečeno, já začínám mít dojem, že bychom neměli ve Francii zůstat,“ řekl Jean. „Souvisí to s tím?“

Pastor Lucas přikývl. „To slovo bylo: tak jako jsi zažil to, že lidé ztratili své svobody v Savojsku, uvidíš ještě za svého života, že bude zrušený i edikt, který zaručuje svobodu vyznání ve Francii,“ řekl pastor zamyšleně. „Myslím, že to je to, co mi včera řekl Pán.“

„Edikt nantský,“ doplnil ho David a tázavě se na něj podíval.

„A to znamená, Davide, že takhle cesta není zbytečná a není jenom kvůli tobě,“ řekl pastor Lucas rozhodně. „Nejsem si zatím jistý, jestli to místo, kam se vydáme, bude Le pays des Cygnes, ale uvažuji o tom.“

„Musí to pro vás být těžké,“ řekl Jean na oko vážně. „Přece jen jste vztáhl ruku na budoucího krále. To já s ním mám podstatně lepší vztahy, dokonce jsme spolu prožili zajímavé dobrodružství.“

Jediný další cestující v dostavníku spal, tak mohl Jean nerušeně žertovat.

Davidovi ale až tak do smíchu nebylo.

„Jeane, prosím tě,“ zavrtěl hlavou. „To je mnohem pravděpodobnější, že vás současný král pozve na tu prorokovanou večeři odměnou za to, že mě k němu přivedete.“

David si povzdychl.

„Víš, o čem přemýšlím, Davide?“ podíval se na něho pastor Lucas. „Mezi křesťany je obvyklé vyprávět si navzájem o tom, jak jsme poznali Krista. Je to naše svědectví o něm pro ostatní. Každý ty příběhy rád poslouchá. Na některé nikdy nezapomenu. Jednou jsem potkal starého kazatele, který vypadal jako nějaký univerzitní doktor a mluvil tak učeně, až jsem si připadal jako hlupák. Seděl jsem v jeho krásném domě a díval se na jeho rodinu, která se k němu chovala s úctou, a myslel jsem si, že se snad už narodil se svatozáří kolem hlavy. A on mi pak začal vyprávět, že byl v mládí známý loupežník.“

David se na pastora Lucase zvědavě podíval.

„Koneckonců já jsem taky nebyl žádný andílek,“ řekl pastor a ukázal na své kdysi obočí. „Vidíš tu jizvu? Bylo mi tehdy dvacet a pořádně jsem se popral s jedním chlapíkem v hospodě. Bylo to asi rok předtím, než jsem uvěřil v Krista.“

David se zatvářil tak překvapeně, až se pastor musel zasmát.

„Ta tvoje princezna chodí do kostela, vid’?“

David přikývl. „A král v poslední době také,“ dodal.

„Možná, že když si na sobě zatím necháš tohle obyčejné oblečení, tak si tě nikdo ani nevšimne, až budeme vystupovat v přístavu. Mohli bychom to vše nějak moudře připravit. Nemůžeme si dovolit, aby tě někdo zatkl a někam odvedl. Musíš mít šanci něco říct a trochu na ně udělat dojem. Takový dobře připravený proslov v kostele by byl podle mne mnohem lepší vyjednávací pozice pro to, co s tebou bude dál. Co myslíš?“ uvažoval pastor. „Samozřejmě ti neradím nějakou vychytralost nebo triky. Muselo by to být upřímné, ale na druhou stranu se taková věc dá udělat moudře.“

„Jen aby tam byl dost široký kanál, kterým bych pak mohl odejít,“ pronesl David tiše, „budu každému pro smích.“

„To je hloupost,“ odporoval mu Jean. „Pro smích už jim pravděpodobně jsi teď. A pokud se budeš snažit nějak to vylepšit, budeš ještě za většího pitomce. Naopak je podle mne lepší, když si dokážeš udělat sám ze sebe legraci. Myslím, že kdybys tam trochu zavtipkoval a řekl třeba něco v tom smyslu, že ses choval jako vůl, ale že ses pak aspoň cítil jako rovnocenný partner pro krávy, o které ses staral, tak se lidé zasmějí a spíš si tě za to budou vážit. Nezapomeň na to, že každý má své problémy. Vždyť jsi slyšel toho staršího Vincenta. Kdoví, jaké kostlivce mají někteří z těch křesťanů sami ve skříní.“

David si rozpačitě prohrábl vlasy a přikývl. „Budu o tom uvažovat. Ale popravdě řečeno víc než krále se bojím chvíle, kdy se budu muset podívat do očí svému a hlavně tvému otci. Král je jenom král. Je to sice tátův kamarád, ale já ho zas tak moc neznám. Na princezně mi záleží, ale pokud mě už nebude chtít, tak se z toho nezhroutím. Na světě jsou i jiné holky.“

„Jasně, král je jenom král a tátův kamarád,“ zasmál se Jean.

David zavrtěl hlavou. „Le pays des Cygnes je malá země, Jeane. Nemůžeš si tamního krále představovat jako vládce celé Francie. Ve srovnání s ním je asi na pozici starosty nějakého hodně velkého města. Raději mi řekni, jaký je tvůj otec. Co mu mám říct?“

„Zachránil jsi život několika křesťanům a zejména mně, Davide,“ řekl Jean o poznání vážněji.

„Myslím, že nás oba zachránil spíš ten anděl, nebo co to bylo,“ řekl David.

„Ale stalo by se to, kdybys tam nebyl a neudělal jsi pro to něco?“ odpověděl Jean otázkou. „Každopádně si můžu s tátou promluvit, než tam půjdeš i ty.“

David si přejel obličej rukou. Čím byli blíže k La Rochelle, tím byl nervóznější. Měl pocit, že ani kdyby ta cesta trvala celý rok, nebyla by to dost dlouhá doba na to, aby se na vše připravil. Občas se snažil uklidňovat tím, že za týden touhle dobou už bude všechno za ním, ale stejně mu připadalo, že ten týden bude trvat celou věčnost.

A když pak stáli na palubě lodi a masivní věže chránící místo, kudy lodě vplouvaly do přístavu v La Rochelle, se začaly měnit v malý bod a ztratily se jim z očí, nemohlo ho uklidnit ani to, že ho pastor vzal kolem ramen, přitáhl si ho k sobě a začal se za něj modlit.

Na ostrov dorazili pozdě odpoledne. Byla sobota a David byl svým způsobem rád, že bohoslužba, na které by měl vystoupit, bude už další den. Doufal, že se nebude následujícího večera ukládat ke spánku v zaprášené špinavé cele.

Z přístavu prošel kolem strážní nepozorovaně a o několik okamžiků později stanul nervózně před domkem starého kazatele. Jean šel dovnitř první tak, jak slíbil.

Starý muž vyběhl po pár minutách ven s takovou rázností, že div nevyrazil dveře. David podvědomě ucouvl a přikřčil se. Starý muž ho ale sevřel silně v náručí a radostně ze sebe vypravil: „Chvála Pánu! Náš Bůh dělá opravdu neuvěřitelné věci!“

David se začal o překot omlouvat, ale stařík se usmíval a po chvíli ho přerušil. „Vážně sis myslel, že by mě mohlo něco takového zabít? Ta moje palice něco vydrží. A za tu radost, kterou z tebe teď mám, mi to stálo.“

David se roplakal. Starý kazatel ho držel v náručí a David byl rád, že má první ze tří konfrontací za sebou.

13. kapitola

Následujícího rána vkročil do kostela a měl pocit, že je to jedna z nejtěžších věcí, které kdy udělal. Pastor Lucas a Jean šli po jeho boku, ale David přestal úplně vnímat své okolí. Jeho jediným cílem bylo projít dopředu, tam, kde seděl ve zvláštní lavici král s princeznou. Měl pocit, že se na něj každý dívá, ale dost možná si to jen namlouval. Když ale šel tou boční uličkou, která mu připadala nekonečně dlouhá, měl dojem, jako by ho někdo přikryl teplým pláštěm. Cítil Boží přítomnost tak

silně, jako ještě nikdy. Věděl, že to, co dělá je správné, jakkoliv to bude těžké. A přesto byl Bůh s ním a jemu bylo jakýmsi podivným způsobem dobře. Věděl, že s ním bude každý další okamžik jeho života.

Konečně došel až dopředu. Viděl, že si ho Anabela všimla. Ale bohoslužba právě začínala a on nešel až k ní. Chtěl jí dát jen najevo, že tam je. Lehce se jí uklonil a pak vklouzl do jedné z předních lavic, a ačkoliv celé shromáždění v tu chvíli povstalo, sesunul se na kolena a začal se modlit. Jen částečně vnímal, co se děje kolem.

Viděl krále, jak šeptá něco jednomu ze svých strážců, a ten někam chvatně odchází. Všiml si, že tam byl dokonce i nejvyšší zemský soudce, který teď vstal ze svého místa a zatímco chór zpíval, tiše se bavil s králem. Občas se na něj úkosem podíval, ale když David pozvedl hlavu, uhnul pohledem. David se místo toho raději podíval na Anabelu, jak zpívá, ale zároveň moc dobře pozoruje, co se děje kolem ní.

A pak se na okamžik jejich pohledy střetly. Dívala se na něho spíš zamyšleně. David by byl raději, kdyby nemusel čelit nikomu z těch, které znal. Ale kolem sebe viděl některé své známé a přátele, o kterých ani netušil, že jsou to aktivní křesťané. Přesto všechno stále pociťoval onen neuvěřitelný pokoj, i když už si přál, aby to měl už všechno za sebou. Předpokládal, že počkají, až bohoslužba skončí, a pak ho zatknou. To, co mělo následovat, si raději nechtěl představovat.

Starý kazatel se ujal řeči. Krátce představil nově příchozí a podělil se o svou radost nad tím, že ho navštívil nejmladší syn. Pak předal slovo pastoru Lucasovi, který chvíli vyprávěl o tom, jaká je situace v Savojsku. Jean ho pak vystřídal a vylíčil, jak se jim podařilo ze země prchnout a jakou roli v tom hrál jejich statečný mladý zachránce. David vnímal, jak se na něj všichni dívají a odvážil se znovu podívat na Anabelu. Upřeně ho pozorovala a vypadala dost překvapeně. Nedokázal uhnout pohledem. Tolik si přál vědět, co si myslí. Kousl se provinile do rtu, ale díval se na ni dál. Anabela se po chvíli usmála.

A ten jediný úsměv mu dodal sílu, aby těžkopádně vstal ve chvíli, kdy na něj přišla řada. Měl dojem, že ho nohy úplně neposlouchají, ale Jean právě domluvil a vybídl ho, aby šel také něco říct. Ještě před časem doufal, že se o všem, co se stalo, dozví co nejméně lidí, ale teď všechny obavy o to, jak bude před lidmi vypadat, hodil za hlavu. Došel dopředu, rozhlédl se po plném kostele a začal vyprávět o všem, co udělal a prožil. Během řeči se trochu uklidnil, začal mluvit pevnějším hlasem a víc nahlas. Vyprávěl nejen o své hanbě, ale i o své hluboké jistotě a osobních zkušenostech s živým Bohem. Když skončil, došel k balkónu, na kterém seděl král s princeznou. Chvíli přemýšlel, zda je vhodné klečet před lidmi nebo jen před Bohem. Ale nohy ho stejně neposlouchaly a on jí chtěl nějak projevit svou úctu, a tak si před ni klekl.

„Vaše výsosti,“ podíval se rozpačitě na Anabelu, „nevím, jestli mi můžete někdy odpustit všechno to, co jsem vám tehdy řekl. Je na vás, jestli mě za to dáte nějak veřejně potrestat, ale byl bych rád, kdybyste věděla, že je mi to všechno velice líto.“

Anabela přikývla a trochu se pousmála. David vstal a na okamžik se podíval na krále. Král mu poprvé za celou dobu pohled opětoval a také vypadal spíš zamyšleně než rozzlobeně.

Starý kazatel se znovu ujal slova, ale David se vrátil na své místo, a zatímco program pokračoval dál, tak po zbytek bohoslužby nedělal už nic jiného, než že Anabelu nenápadně pozoroval. Měl sice za to, že to nejhorší ho stále teprve čeká, ale její úsměv mu dodával sílu tomu čelit.

Bohoslužba konečně skončila. David zůstal váhavě sedět na svém místě. Spousta lidí se zvedala a začala odcházet. Jean si sedl vedle něho a stiskl mu paži. David nevěděl, co má dělat. Soudce se začal znovu bavit s králem, a pak se všichni včetně Anabely současně podívali ke dveřím. Ozvaly se různé kroky. Někdo přicházel. David si byl jistý, že jsou to strážé, které jdou pro něj. Polkl a těžkopádně vstal z lavice. Pak se zhluboka nadechl a otočil se. A zjistil, že muž, na kterého se všichni tak dívají, je jeho otec. David ho ještě nikdy neviděl tvářit se tak vážně. Na okamžik sklopil hlavu, pak k němu tázavě vzhlédl a prohrábl si nervózně vlasy.

„Otče,“ oslovil ho váhavě. „Opravdu mě to všechno moc mrzí,“ řekl s rozpaky.

„Svlékni si ten kabátec,“ poručil mu jeho otec.

„Cože? Tady?“ podíval se na něho David polekaně a podvědomě trochu couvl.

„Tady,“ potvrdil mu jeho otec, „aby aspoň někdo věděl, že tu nejsem jenom pro legraci a že existuje něco jako spravedlnost. Možná, že mě považuješ jen za starého páprdu, ale na pořádný výprask ještě sílu mám.“

David se na něho zaraženě podíval. Znělo to až příliš jako nějaká hloupá hláška, kterou si napsal do svého deníku.

Hrabě Paon si začal odepínat opasek.

„Není na to trochu starý?“ ozvala se princezna Anabela.

„Pokud se nepletu, člověk není nikdy dost starý na veřejný výprask na pranýři,“ odsekl hrabě Paon nevrle, „takže nevím, proč by měl být starý na výprask od svého otce. A při vši úctě si myslím, že to je navíc jen moje věc.“

„Přece ho-“ začala Anabela, ale David zavrtěl hlavou.

„Nech toho, prosím tě,“ podíval se na ni a pak si místo dalších řečí začal pomalu svlékat vrchní oděv, s pohledem upřeným na svého otce. Celou dobu, co byl na útěku, netoužil po ničem jiném, než se vrátit domů. Udělal by pro to cokoli. A měl za to, že v tuhle chvíli to znamená poslechnout otce. Jinak by pro něj už nikdy nebylo v jeho rodině místo. Měl by jen holé ruce a nulovou šanci oženit se někdy s princeznou.

Sundal si nejen zdobený těžký svrchní kabátec, ale svlékl si i spodní košili. Doufal, že to otec nebude brát jako nějakou provokaci. Udělal to jako gesto, kterým mu chtěl dát najevo svou podřízenost. Jen rychle a po očku se podíval na Anabelu. Vypadala zaraženě, ale neodvážila se už říct nic dalšího. Ona ani nikdo jiný. Cítil, že se mu trochu chvějí ruce, když pokládal oblečení na starou kostelní lavici. Všiml si přitom pastora Lucase, který se na něj vážně díval a pár dalších přátel. Nikdo se neměl k odchodu. Připadalo mu, jako by celý kostel spolu s ním ztuhl na místě strachy. Rád by něco řekl, ale vůbec nevěděl co. Stál jen kousek od balkónu, na kterém seděla princezna, a tak jen mlčky pohlédl na svého otce a lehce přikývl, aby mu dal najevo, že je připravený, pak se opřel rukama o balkón a nastavil mu záda.

Nemusel se ani ptát, jak moc je jeho otec naštvaný. Prudká rána páskem mu dala odpověď na tu otázku. Bezděky vyjekl a rychle se kousl do rtu. Když už má takové obecenstvo, chtěl ten výprask aspoň zvládnout bez nějakých zvuků. Ale prudkost, s jakou zasypal otec jeho záda ranami, mu téměř

vyrážela dech. Po chvíli rány přestal počítat. Snažil se jen zhluboka dýchat a všechnu tu bolest nějak přestát. Nevěděl, jestli ho tak bolí samotné otcovo bití, nebo i celé to ponížení. Na druhou stranu si ale i uprostřed otcova řádění uvědomoval, že se ještě před pár dny bál kata, ale teď věděl, že má celý život před sebou. Tohle všechno staré za sebou za chvíli nechá a dál bude žít už úplně jiný život s Kristem. Bolest mu ale nedovolovala dumat o tom příliš hluboce. Byl rád, že se drží na nohou.

Princezna byla první, kdo to nakonec nevydržel. „Už ho, prosím vás, nechte být,“ vykřikla ve chvíli, kdy si myslel, že už toho víc nesnese.

Odpovědí jí ale byla jen další rána. Davidovi se podlomily nohy a sykl bolestí. A ona k němu došla a položila svou dlaň na ruku, kterou se držel zábradlí její lóže. To jednoduché gesto Davidova otce nakonec zarazilo a spustil ruku s páskem.

David zůstal rozpačitě stát na místě. Hrabě Paon přešel k jeho věcem a prudce po něm hodil košili.

„Obleč se,“ zavrčel na něj.

„Předpokládám, že už se mnou nebudete chtít mít nic společného, otče,“ podíval se na něho váhavě. „Dovolte mi jen, abych zopakoval, že mě to všechno opravdu moc mrzí. A pokud jste snad našel v mých věcech nějaké hloupé poznámky, byl bych vám vděčný, kdybyste je mohl spálit.“

Hrabě Paon na něho dlouze pohlédl. David tam stál pocuchaný a udýchaný a mírně se na něho díval. Snad poprvé za dlouhé roky viděl v jeho pohledu něco, co nedokázal v první chvíli slovy popsat. David vypadal mnohem víc jako malý kluk, který se dívá na svého tátu, než jako ten vzdorný mladý muž, se kterým měl v jednom kuse nějaké konflikty. Jako by padla nějaká neviditelná zábrana, která mezi nimi stála už roky.

„Kdybych s tebou nechtěl mít nic společného, tak tady nejsem,“ řekl o něco mírněji.

David nevydržel jeho upřený pohled a sklopil hlavu. Cítil, že mu derou do očí slzy a rychle několikrát zamrkal.

„Co bude dál?“ zeptal se váhavě. „Smím jít domů?“

Ta otázka nepatřila jen jeho otci.

Zemský soudce si odkašlal a obrátil se teď na krále. „Vaše výsosti, prohlásil jste, že tenhle mladík v žádném případě neujde veřejnému trestu, ale zdá se mi, že tady hrabě ušetřil vašemu katovi práci. Myslím, že zatýkat ho už není nutné.“

„Podívej se na mě, Davide,“ pokynul mu teď král.

David zvedl hlavu a pohlédl na krále usazenýma očima. Hrabě Paon si všiml, jak se mu chvěje brada.

„Pokud by se to ještě někdy opakovalo, buď si jistý, že veřejnému trestu neujdeš,“ prohlásil král tak nahlas, aby to slyšel celý kostel. „Pokud bys sis zase někdy zapomněl dávat pozor na jazyk, tak už si pro tebe nedojde tvůj otec, ale moje stráž. Je to jasné?“

„Ano, pane,“ přikývl David a trochu rozpačitě si prohrábl vlasy. „Něco takového už se nikdy nestane.“

„To doufám,“ přikývl král. „V tuto chvíli jsi volný a já tím považuji celou záležitost za vyřízenou.“

„Děkuji vám, pane,“ přikývl David, lehce se mu uklonil a slyšitelně si oddychl.

Pak se s hlubokými rozpaky obrátil ke svému otci. Cítil, jak ho bolí ponížení před někým, před kým celé roky skrýval všechny své city. A teď měl pocit, že je mu vydaný na milost.

Hrabě Paon si ho zadumaně prohlížel.

„Co bude dál, otče?“ zopakoval David svou otázku.

„Myslím, že bude nejlepší, když odtud načas zmizíš,“ řekl hrabě Paon po chvíli přemýšlení. „Pošlu tě na univerzitu, a pak tě ožením s první rozumnou holkou, která se mi připlete do cesty.“

David si oddychl a přikývl. „Dobře.“

Hrabě Paon mu podal svrchní kabátec a on se začal oblékat.

„Takže, teď půjdeme domů,“ podíval se na svého syna.

David se nepatrně pousmál. Zatímco mluvil, princezna Anabela sešla potichu ze svého místa. Hrabě Paon ji neviděl, a když se otočil, vrazil do ní a málem ji shodil na zem.

A zatímco se všemožně omlouval, Anabela vzhledla k Davidovi, usmála se a pak na něj mrkla.

David se rozesmál. Nemohl si pomoci. S tím smíchem, jako by odcházelo všechno to napětí, strach, ponížení a bolest uplynulých okamžiků a dní.

Hrabě Paon se prudce otočil.

„Čemu se tak hloupě směješ?“ obořil se na svého syna. „Myslím, že jestli tady ještě dlouho někdo nemá právo se smát, tak jsi to ty.“

„Nezlobte se,“ podíval se na něho David prosebně. „Já jen, že jste mi právě slíbil, že mě oženíte s první holkou, která se vám připlete do cesty. A jsem vážně zvědavý, jak ji hodláte přesvědčit, aby si mě vzala. Sám jsem zatím v tomhle směru moc nepochodil.“

Hrabě Paon se otočil k princezně. Vypadala pobaveně.

„Já si ho na chvíli půjčím, ano? Než ho pošlete kdoví kam,“ řekla, pokynula Davidovi, aby ji následoval a poodešla stranou. Sedla si do prázdné kostelní lavice, David se posadil do lavice před ní a rozpačitě se na ni podíval. Cítil se vším, co se stalo, neskutečně ponížený, ale na druhou stranu stále vnímal onen Boží pokoj a měl tak nějak pocit, že je vším tím o něco víc sám sebou. Nemusel nic skrývat a na nic si hrát. Všichni teď věděli, co je zač a mohli ho brát přesně takového, jaký je. A svým způsobem to pro něho byla úleva. Vždycky mu záleželo, jak před lidmi vypadá, ale teď to z něj všechno spadlo jako těžké břemeno.

„Anabel,“ začal tiše, když se neměla k tomu promluvit jako první. „Tolik se za všechno stydím, ale zároveň bych to, co jsem prožil, nevyměnil za nic na světě. Mám díky tomu neotřesitelnou jistotu, že Bůh je skutečný a vím, že díky tomu bude od teď všechno jiné. Ještě jednou se omlouvám.“

„Jsem na tebe hrdá, Davide,“ řekla Anabela vážně. „Udělal jsi na mě dnes velký dojem.“

„Hrdá,“ zopakoval a potřásl hlavou. „Nedělal jsem nic z toho, protože bych byl nějaký hrdina. Celou dobu jsem si myslel, že jsem vrah a pokoušel jsem se tím riskováním zabít.“

„Celou dobu jsem se za tebe modlila. Jsem ráda, že jsi konečně zpátky,“ podívala se na něho Anabela. „Ale udělal jsi mi radost hlavně tím, jak ses dneska dokázal ke všemu postavit. Nemyslela jsem tím,

co jsem řekla, že bych byla hrdá na ty tvoje nebezpečné kousky. Dřív, když jsi něco vyvedl, tak ses tak akorát vmlouval nebo sis z těch věcí dělal legraci. Líbí se mi, jak se teď chováš.“

David se pousmál. „Tohle už bylo asi hodně daleko za čarou na to, aby si z toho člověk mohl dělat legraci, nemyslíš?“

Anabela ho místo odpovědi vzala za ruku.

„Udělala jsi to naschvál?“ ujist'oval se David. „To, jak ses mu připletla do cesty?“

„Chtěla jsem ho vzít za slovo,“ usmála se Anabela. „A taky jsem tě chtěla trochu rozesmát.“

David přikývl a tázavě na ni pohlédl. „Znamená to, že mám ještě šanci? Je to naše zasnoubení ještě platné?“

Anabela mu odhrnula z čela neposedný pramínek vlasů a usmála se. „Víc, než kdykoliv jindy, hlupáčku.“

David se pousmál. „Když jsem byl pryč, často jsem na tebe myslel. Víš, dřív pro mě bylo důležité to, jaké máš postavení, a rád jsem se tebou vytahoval. Ale když jsem tam byl sám, často jsem vzpomínal na to, jak jsi vtipná nebo jak se směješ a jak rád si s tebou povídám. Mrzí mě, že jsem byl takový osel.“

Anabela mu opětovala jeho úsměv.

David se zamyšleně podíval. „Víš, jsem rád, že o mě ještě pořád stojíš, ale úplně si neumím představit, že bych ještě mohl přijít na oči tvému otci. Dovolí to vůbec ještě?“

Anabela se zasmála. „Nejsi jediný, kdo kdy něco provedl. Táta taky nebyl žádný svatoušek. Vždyť v tvém věku dokonce málem potopil jednu z nejdražších královských lodí, kterou si bez dovolení půjčil. A taky jednou rozbil hlavu svému bratranci. Takže v klidu, Davide.“

„Od koho tohle víš?“ zeptal se překvapeně.

„Od táty, vypráví mi, co dělal jako kluk,“ odpověděla nechápavě. „Copak ty ses s tátou o takových věcech nikdy nebavil?“

David zavrtěl hlavou a v tu chvíli jí opravdu záviděl. Úkosem se podíval směrem, kde stál jeho otec. Anabela viděla, kam se dívá a povzdychla si.

„Mrzí mě to s tím výpraskem,“ řekla soucitně. „Kdyby táta tušil, jak se změníš, určitě by nic takového neřekl, ale sám víš, že když král něco prohlásí, nemůže to jen tak odvolat. Nevím, jestli sis vůbec všiml, že tam byl, když jsi mi tehdy nadával, ale byl vzteky bez sebe. Prohlásil tehdy přede všemi, že tě nechá veřejně zbičovat hned, jak vystřízlivíš. To, že to takhle nahráli s tvým otcem, byl asi jediný způsob, jak se z toho trochu rozumně vyvléknout, abys neskončil na pranýři.“

„Nahráli?“ podíval se na ni David nechápavě.

„V první chvíli mi to taky nedošlo a trochu jsem se divila, proč nechal táta poslat pro tvého otce,“ vysvětlovala Anabela, „ale během toho výprasku si mě vzal stranou a vysvětlil mi to.“

David pohlédl směrem k otci, který stál teď na druhé straně kostela a bavil se s králem. Pochopil, že se nedívá na rozzuřeného surovce, ale na svého zachránce. Otec s králem se spolu po chvíli něčemu zasmáli a David k němu cítil jakousi novou vlnu respektu. A zároveň znovu pocítil silně Boží přítomnost. A věděl, co musí udělat dál.

„Byl jsem tak vyděšený, že mi to vůbec nedošlo,“ přiznal Anabele. „A moc rád bych si s tebou dál povídal, ale musím si teď v první řadě konečně v klidu promluvit s ním.“

„Takhle se mi vážně líbíš, Davide,“ usmála se Anabela. „Vrátil ses jako někdo úplně jiný.“

„Mám obavy, že jsem se vrátil jen na okamžik,“ řekl David. „Víš, opravdu doufám, že nás čeká společná budoucnost, ale taky si myslím, že ten čas ještě nenastal. Když otec mluvil o té univerzitě, vnímal jsem, že to je Boží cesta pro mě.“

Anabela si povzdychla, a pak přikývla. „Budu ti psát, ano? A až budeš vědět, kdy pojeděš pryč, tak se přijď rozloučit.“

„Provedu, madam,“ řekl žertem a sklonil se k její ruce. Pak se oba vydali k místu, kde stáli jejich otcové.

Král s princeznou se s nimi následně rozloučili a David se na otce s těžkým srdcem podíval.

„Mohli bychom tu ještě chvíli zůstat?“ požádal ho. „Musím vám toho spoustu říct a mám strach, že bych ztratil odvalu, než bychom došli domů.“

Hrabě Paon přitakal a posadil se. David si sedl do lavice před ním a podíval se mu do očí.

„Četl jste ten deník, že ano?“ zeptal se David.

Hrabě přikývl.

„Vážně mě to mrzí,“ podíval se na něho David omluvně a začal mu trochu přerývavě znovu vyprávět, co všechno za uplynulé měsíce prožil. „Víte, vždycky jsem si myslel, že všechny ty řeči o Kristu jsou jen nějaký blábol. Ale opravdu cítím, že se uvnitř mě něco změnilo,“ vysvětloval, když dokončil své vyprávění. „I v těch nejtěžších chvílích mi svou přítomností pomáhal udělat tu správnou věc. Není to jen nějaká prázdná fráze, když si troufám říct, že už vás znovu nezklamou. Věřím, že on mi k tomu dá sílu. Vůbec nevím, co mě čeká dál, ale věřím, že Kristus vám vrací úplně jiného syna, než byl ten pitomec, se kterým jste měl v jednom kuse nějaké problémy. A ani nevíte, jak si teď vážím všeho, co jsem kdy měl a jak jsem si celou dobu přál vrátit se domů. A tím nemyslím jen kvůli penězům nebo pohodlí. Vážně jsem si uvědomil, jaká by to pro mě byla výsada pomáhat se spolu s vámi starat o všechno, co jste tu vybudoval.“

Hrabě Paon si ho zkoumavě prohlížel. Roky si byli tak vzdálení. Ale tenhle mladík, který se mu teď smířlivě díval do očí, mu připadal jako vyměněný. Hrabě poslouchal nejen jeho vyprávění, ale všiml si všech těch drobných gest, kterými ho David bezděky přesvědčoval o své upřímnosti. Viděl jeho rozpaky, to, jak si každou chvíli nervózně prohrábl rukou vlasy, jak se zalyká, uhýbá při těch nejosobnějších popisech pohledem, a pak znovu sbírá sílu k tomu, aby se na něho podíval. Když dovyprávěl, upřeně se mu podíval do očí a kousal se přitom do rtu.

„Co se vlastně stalo, Davide?“ zeptal se zamyšleně. „Naposled ses na mě takhle díval možná tak, když ti bylo deset nebo dvanáct. Od té doby jsem měl vždycky pocit, že mluvím do zdi.“

David se zatvářil zamyšleně a na chvíli uhnul pohledem.

„Vážně bych to rád věděl,“ řekl jeho otec. „Kdy a proč ses ke mně vlastně začal chovat, jako kdybych byl tvůj nepřítel?“

David horečně přemýšlel. Bylo to pro něho svým způsobem těžké to vše nějak popsat.

„Pamatujete si, jak jste jednou spadl z koně do bláta, když mi bylo asi dvanáct?“ začal pak váhavě.

Hrabě přikývl.

„Šli jsme pak spolu domů pěšky a celou dobu jsme si z toho dělali legraci a hrozně jsme se tomu smáli. Vždycky na to moc rád vzpomínám. Bylo mi tehdy s vámi dobře. Věděl jsem, že vás potřebuji a že je to v pořádku. Ale pak později jsem stále víc vnímal, že jsem na vás závislý, ale přál jsem si, aby tomu tak nebylo.“

David žmoulal smítko, které našel na rukávu svého kabátce a horečně přemýšlel. „Když mi bylo asi patnáct,“ pokračoval, „tak jsem se poprvé opil a dostal jsem za to výprask. Pamatuji si, jak tvrdě jste se mnou tehdy mluvil. Jako byste nikdy sám neudělal žádnou chybu. Vzpomínám si, jak jsem tehdy odcházel zatvrzele z vaší pracovny a měl jsem pocit, že už s vámi nemůžu vůbec mluvit o žádných svých pocitech. A myslím, že už jsem to nikdy znovu neudělal. Jako bych tehdy zabouchl dveře od svého srdce, vytrhl z nich kliku a zahodil klíč.“

David se podíval na svého otce a hrabě Paon vnímal všechnu jeho starou bolest a to, kolik přemáhání ho stojí, aby mu to všechno řekl.

„A co jsem měl tehdy dělat, Davide?“ podíval se na něho zamyšleně. „Měl jsem ti vyprávět o tom, jak jsem se sám kdysi opil, podpálil stodolu a jak mě můj otec strašně ztřískal? Měli jsme si kamarádsky popovídat o tom, kdo z nás dvou dostal tehdy víc?“

David se pousmál a zvědavě se na něho podíval, a pak přikývl. „To by asi bylo nejlepší,“ přitakal k otcovu překvapení. Chvilku si ho s úsměvem prohlížel, a pak se zeptal. „Vážně jste podpálil stodolu?“

„To si piš,“ přisvědčil hrabě Paon.

David se předklonil, natáhl se k jeho ruce a vzal ji do svých.

„Proč jste mi třeba tohle nikdy neřekl?“ zeptal se.

„Už vidím, jak bys mě pak celý žhavý poslouchal nebo si mě aspoň trochu vážil,“ řekl hrabě Paon.

David zavrtěl hlavou a trochu rozčileně spustil. „Jenže právě v tom se hrozně pletete. Nevím, jestli si vůbec umíte představit, jak je těžké přiznat někomu chybu a po dnešku bych vám o tom mohl vyprávět. Je to jedna z nejtěžších věcí, které může člověk udělat. A nejhorší ze všeho je se pokořit před někým, kdo se tváří, že je sám dokonalý a ještě nikdy nic nezkazil. Mnohem snazší je se otevřít někomu, kdo se chová lidsky a je taky schopný říct, že udělal něco špatně.“

Hrabě Paon si zamyšleně uhladil vousy.

„I kdybyste mi vyprávěl o všem, co jste kdy vyvedl, pořád to přece nic nemění na tom, kdo z nás je kdo,“ pokračoval David. „Pořád jste můj otec a můžete mi v tu samou chvíli vynadat a zároveň i říct, že jste sám něco udělal špatně. Víte, na který ze svých průšvihů vzpomínám nejraději?“

Hrabě trochu nadzvedl obočí. „Člověk může rád vzpomínat na nějaký průšvih?“ zeptal se.

David přikývl. „Dědeček od maminky byl v tomhle mnohem otevřenější než vy. Jednou jsem od něj taky dostal. To jsem byl vážně ještě dost malý a on si mě pak vzal na klín a vyprávěl mi o něčem, co sám provedl jako kluk a jaká to byla hloupost. A tehdy jsem měl za to, že je to ten nejbáječnější děda pod sluncem.“

Hrabě Paon se předklonil a položil svému synovi ruku na rameno. David sykl bolestí. Hrabě ruku rychle odtáhl a povzdychl si.

„Když jsme u těch průšvihů, pochopil jsi, proč jsi dostal výprask takhle na veřejnosti?“ zeptal se.

David přikývl. „Když jsem mluvil s Anabelou, tak mi došlo, že jste mě tím přišel zachránit před něčím horším. Předtím jsem byl tak vyděšený, že jsem si to nedokázal vůbec uvědomit.“

„Možná jsem s tebou různé věci neřešil moc dobře, ale určitě jsem je vždycky řešil přinejmenším v soukromí,“ připomněl mu hrabě Paon.

David přikývl. „Já vím, tati. A děkuji. Viděl jsem záda muže, kterého veřejně zbičovali a ani si neumíte představit, jak jsem se toho bál.“

„Vím, že jsi dostal hodně, ale nedá se to s tím srovnat,“ přikývl hrabě Paon. „Kdybych tě šetřil, vypadalo by to jen jako nějaká fraška.“

„Musíme se o tom výprasku bavit, tati?“ zeptal se David rozpačitě. „S tím, že dostanu, jsem počítal tak jako tak už jenom za ten deník, i kdyby nebylo ničeho jiného.“

„Ten tvůj deník bylo užitečné čtení, Davide,“ řekl hrabě Paon. „Když pomineme všechny ty urážky, které tebe asi napadají v první řadě, tak jsem díky tomu aspoň viděl, co se ti honí hlavou a také jsem si začal uvědomovat, že jsem měl na té tvé zatvrzelosti svůj podíl. Dlouho jsi mi připadal jako zavřená kniha, která se teď přede mnou začala zase otevírat, a já bych byl moc rád, kdyby se už nikdy znovu nezavřela.“

David přikývl. Znovu se na otce podíval tím bezelstným pohledem a usmál se. Tentokrát to byl hrabě Paon, kdo si trochu rozpačitě prohrábl vlasy a uhnul na chvíli pohledem.

„Asi budeme muset udělat něco s tím, abych i já nebyl jako zavřená kniha,“ usoudil. „Myslím, že mám dost velkou zásobu historek, které jsi nikdy neslyšel. Mohl bych ti je začít vyprávět cestou domů. Co bys rád slyšel jako první? O té podpálené stodole? Nebo jak mě málem vyhodili ze školy? Vyprávěl jsem ti někdy někdo o tom, jak si mě tvoje matka nechtěla vzít?“

„To bych si vážně rád poslechl,“ řekl David. „Vím, že mě co nevidět chcete poslat do nějaké tramtárie, ale byl bych hrozně rád, kdybychom si ještě předtím mohli povídat úplně o všem.“

„To já taky,“ usmál se na něho otec, a pak dodal, „co si o tom případném studiu vlastně myslíš?“

David pokrčil rameny. „Ještě před pár dny jsem si myslel, že nemám vůbec žádnou budoucnost,“ přiznal. „A rozhodně jsem viděl, jak nuzně mohou lidé žít, takže si určitě vážím toho, že se o mě vůbec po tom všem chcete ještě postarat. Když jste to řekl, vnímal jsem velmi silně, že mi Bůh říká, že bych vás měl ve všem poslechnout, takže předpokládám, že mi taková zkušenost určitě neuškodí.“

„Bůh ti říkal, že mě máš poslouchat?“ zopakoval po něm hrabě Paon.

David přikývl.

„Tak takový Bůh se mi začíná zamlouvat,“ mrkl na něho otec a vstal z kostelní lavice.

David se zvedl také a usmál se na něho.

„Poprvé po dlouhé době mám chuť tě obejmout,“ přiznal hrabě Paon, „ale neodvažuji se na tebe sáhnout.“

David ale na nic nečekal a přitiskl se k němu. Hrabě ho pohladil po vlasech a velmi zlehka mu položil ruku na záda. David se pak odtáhl a ještě na chvíli se mu upřeně díval do očí.

„Myslím, že ještě nikdy pro mě nebylo nic tak těžkého jako tenhle rozhovor. To snad bolelo ještě víc než to bití,“ řekl nakonec, „ale neumíte si představit, jak báječně se teď cítím.“

Hrabě Paon se pousmál. „Myslím, že si to umím představit, Davide, protože se cítím podobně.“

David ho místo dalších řečí ještě jednou objal.

„Myslím, že na tebe ještě čekají nějakí tví přátelé,“ řekl pak hrabě. „Jdi si s nimi na chvíli popovídat a pak půjdeme domů. Já tady ještě chvíli zůstanu.“

David se rozhlédl po prázdném kostele. Kromě nich dvou tam byli už jen starý kazatel, Jean a pastor Lucas.

David se k nim vydal, a když se po pár krocích ohlédl, viděl, že si jeho otec kleká do kostelní lavice. Spokojeně se usmál.

„Běžte si povídat ven,“ navrhl jim starý kazatel, když k nim David došel, „a já tady zůstanu, kdyby si snad chtěl tvůj táta s někým promluvit.“

„To bych vám byl vážně vděčný,“ přikývl David.

Zamířil se svými přáteli ven, kde v hloučcích ještě postávalo několik lidí. Zhlédl Laurenta, který mu kývl na pozdrav a viděl, že se na něho všichni dívají se zájmem a se soucitem. Uvědomil si, že ti křesťané kolem jsou svým způsobem také jeho rodina. Uměl si živě představit řeči nevěřícího davu, kdyby se ocitl na veřejném pranýři, ale tady vnímal přijetí a pochopení. A uvědomil si, že našel místo, kde se může opravdu cítit v bezpečí i se všemi svými chybami a se svou minulostí.

„Tak co, Davide?“ podíval se na něho pastor Lucas zkoumavě, když viděl, jak se rozhlíží kolem.

„Mám pocit, jako bych právě vyšel na druhém konci údolí stínů smrti,“ přiznal David.

„Opravdu se mi ulevilo, že tě nebudu muset doprovázet někam na pranýř,“ řekl pastor.

„Ale ani tak to nebyla žádná legrace,“ namítl Jean a soucitně se zeptal, „Jak se cítíš?“

„Zmláceně a spokojeně,“ přiznal David. „Jsem rád, že to mám všechno za sebou. Dost jsme si s otcem popovídali. Nedávno jste mi říkali, že je v Bibli něco o tom, že se srdce otců nakloní k jejich synům a srdce synů k otcům a skoro jsem nevěřil, že je to možné, ale je. Předtím jsem si myslel, že mě to úplně zničí. Promluvit si s ním bylo ve skutečnosti ještě daleko těžší, než jsem čekal, ale za to, co teď prožívám, to rozhodně stálo.“

Pastor Lucas ho chtěl vzít kolem ramen, ale David ucukl.

„Hlavně na mě teď moc nesahejte,“ řekl s rozpačitým úsměvem.

„Myslím, že na dnešní den nikdo z nás jen tak nezapomene,“ řekl Jean zamyšleně. „Měl jsem z toho vážně radost, když jsem viděl, jak se tam bavíte. Když si vezmu, jaký jsi z toho měl strach.“

David se místo odpovědi usmál a vděčně pohlédl k nebesům. Měl domov, otce, budoucnost a celý život před sebou. Ani v jedno z toho ještě před časem nedoufal.

Jeho otec po chvíli vyšel se starým kazatelem z kostela a David si uvědomil, jak rád vidí zrovna ty dva naživu a ještě k tomu pohromadě.

„Tati, mám takový hluboký teologický dotaz,“ řekl Jean a trochu si povzdychl. „Kdy je vlastně člověk dost starý na to, aby už nemohl dostat od vlastního táty výprask?“

Starý kazatel trochu nadzvedl obočí a tázavě se na něho podíval.

„Víš, trochu se stydím, když vidím, čím vším dnes David statečně prošel a sám jsem ti nikdy nepřiznal, že tu drahou vázu po babičce jsem rozbil já. A jak si tehdy prase zlomilo nohu, tak to taky nebylo samo sebou.“ Jean se na otce trochu váhavě zadíval, a ten se usmál.

„Nepovídej, synáčku,“ řekl a vzal ho kolem ramen. „Asi si s tebou budu muset vážně promluvit.“

„Mám jeden skvělý pásek, který už asi nebudu potřebovat,“ zažertoval hrabě Paon.

„Už rozhodně ne,“ poopravil ho David a usmál se na něho. Hrabě mu dal zlehka ruku kolem ramen a přitáhl si ho k sobě.

Pak se hrabě Paon podíval vážně na pastora Lucase a nabídl mu: „Pojďte nás doprovodit domů. Víím, že máte velkou zásluhu na tom, že tady dnes mohu objímat svého syna. Popovídáme si o tom, co bych pro vás mohl udělat.“

„Moc rád,“ přikývl pastor, „I když jen na chvíli. Před pár dny mi někdo předpověděl, že budu stolovat s králem a on mě dnes opravdu pozval na večeři. Ale určitě se ještě předtím rád ještě naobědvám i s budoucím králem tohoto ostrova,“ mrkl na Davida.

„Na to má ještě dost času,“ brzdil pastora hrabě Paon. „Vždycky mě ta zodpovědnost za to, abych z něj vychoval krále, úplně drtila, tím spíš, že jsem viděl, jak mu to stoupalo do hlavy.“

David se usmál. Viděl, že k sobě opravdu nalézají cestu. Nejenže poznal, že otec chápe jeho, ale i on začínal svého otce trochu chápat.

„Vím, že bude trvat ještě dlouho, než budu na takový úkol připravený,“ přiznal David, „ale vážně jsem si na to celé ty měsíce skoro nevzpomněl. Když člověk krmí někde prasata, moc královsky si u toho nepřipadá. Jediné, po čem jsem toužil, bylo smíření a to, abych se ještě někdy mohl vrátit domů.“

„Tak pojď, synu,“ usmál se na něho hrabě Paon.

A s těmi slovy vykročili na cestu domů – pro Davida to bylo něco, o čem celé dlouhé měsíce jen snil. A cítil, že domov našel hned několikrát. Domovem se mu svým způsobem stávala i církev, a také vnímal, že má ještě úplně jiný domov někde v nebesích. Teď se ovšem těšil do domu svého otce a po dlouhé době si byl jistý, že se tam bude opravdu cítit jako doma. Mohl se otci podívat do očí a říct mu o všem, co prožívá, a tak ten hlavní domov našlo především jeho srdce.

Epilog:

Uplynulo třicet let. Psal se rok 1685. Král David stál u okna své pracovny a smutně se díval k břehům Francie, když dovnitř vtrhla rozlícená Anabela. Měla něco na srdci, ale když viděla, jak se David tváří, tak se zarazila.

„Stalo se něco?“ zeptala se. „Tváříš se, jako by někdo umřel.“

„Ještě ne,“ zavrtěl hlavou David, „ale-“

„Pastor Lucas?“ napadlo Anabelu, když David zaváhal.

David se smutně pousmál. „Ten je, pokud vím, v pořádku. Sice mu táhne na osmdesát, ale myslí mu to pořád stejně. Pamatuješ si, jak kdysi prorokoval, že ve Francii dojde ke zrušení svobod? Právě jsem se dozvěděl, že Ludvík XIV. vydal Edikt z Fontainebleau a prohlásil protestanství za nelegální.“

„To snad ne,“ povzdechla si Anabela a popošla k němu.

„Přemýšlím, jak těm lidem pomoci,“ pokračoval David. „Musíme zařídit nějakou loď, která bude bezplatně plout sem a tam a najít pro ně také nějaké pozemky. Určitě budou z Francie houfně utíkat. Snad tam nedojde k žádnému krveprolití.“

Anabela přikývla a podívala se stejně jako její manžel předtím k francouzskému pobřeží.

„Mám tu zemi rád, studoval jsem tam a mám tam tolik přátel,“ pokračoval David, prohrábl si rukou své šedivějící vlasy a zavrtěl hlavou, jako by chtěl zahnat tíživé myšlenky pryč. „Každopádně vypadalo to, že máš něco na srdci.“

„Náš jediný drahý synáček mě zase pěkně naštvál,“ vrátila se Anabela k tomu, kvůli čemu za Davidem původně přišla. „Blbnul zase se svými kamarády a jen tak pro legraci pustili někde z ohrady celé stádo vepřů. Jedno z těch prasat se zranilo a museli ho porazit a ty ostatní ti lidé naháněli několik hodin. A kdyby mu to bylo aspoň líto, ale viděla jsem na něm, jak se uculuje. Sice se snažil tvářit kající, ale moc přetvařovat se neumí. Jsem vážně vytočená.“

David si povzdychl. „Pošli mi ho sem, prosím tě, já to s ním vyřídím. Myslím, že nastal čas na pořádnou životní lekci. Je mu už třináct, tohle musí přestat.“

„Co máš v plánu?“ zeptala se Anabela.

„Pracovní pobyt,“ ušklíbl se David. „Myslím, že poprosím Jeana, aby ho vzal na pár týdnů k nim na statek. Však ony ho ty blbiny přejdou. Je čas, aby poznal, co je to pořádná práce a jakou hodnotu má pro obyčejné lidi každé takové zvíře. A navíc jeho jmenovec už toho stejně moc nezastane a určitě si s ním rád a dlouze popovídá.“

„Vidíš, to je dobrý nápad,“ usmála se Anabela. „Proč se pořád jen rozčilovat a domlouvat mu nebo ho nějak trestat. Tohle mu pomůže vystřízlivět. Je to přece jen budoucí král téhle země.“

„Nic člověka tak rychle neprobere, jako když se musí starat o páchnoucí prasata,“ mrkl na ni David. „O tom vím své. Ale jedna věc je poslouchat moje historky a druhá věc je zkusit si to na vlastní kůži.“

Anabela se na chvíli přitulila ke svému manželovi a zabořila mu hlavu do ramene. Pak k němu vzhledla. „Tolik jsem se po těch čtyřech holkách modlila za to, aby nám Bůh dal aspoň jednoho syna a někdy mám pocit, že jsme dostali dva v jednom. Musím přiznat, že mi ten jeden kluk bohatě stačí. Když se pak narodila Suzanne, bylo mi chvilku líto, že máme skoro samé holky, ale teď si říkám, že mít ještě jednoho kluka, byla bych už úplně šedivá. Každopádně pro něj dojdou.“

O pár minut později vklouzl do královny pracovny plaše třináctiletý Lucas. Váhavě se na otce podíval a podvědomě se trochu příkrčil. Pokud si někdy dovolil dělat legraci ze své matky, tak v otcově přítomnosti ho většinou humor rychle přešel.

David si ho dlouze zkoumavě prohlížel.

Lucas se kousl do rtu a sklopil hlavu.

„Jak tě taková hloupost vůbec napadla?“ ozval se po chvíli král.

Lucas pokrčil rameny, na okamžik na něho nesměle pohlédl, a pak uhnul pohledem.

„Víš, kolik stojí takové prase a co to pro ty lidi znamená?“ zamračil se David, „Opravdu si myslíš, že je to nějaká legrace? Ještě se tomu směješ, když se o tom s tebou maminka baví?“

„Já jsem se nesmál,“ bránil se Lucas. „Nemůžu za to, že je tak legrační, když se zlobí. Piští na mě jako nějaká holka. Nechápu, proč se se mnou nemůže bavit normálně!“

„Dojdi do stájí a osedlej tam dva koně,“ pokynul mu jeho otec. „Trochu se spolu projedeme.“

„To to nemůžeme vyřídit tady?“ zeptal se Lucas.

„Nejedeme se jen tak projet. Právě jsem poslal sluhu, aby ti sehnal nějaké obyčejné šaty,“ informoval David svého syna. „Vezmu tě k Jeanovi na farmu a pár týdnů tě tam nechám. Mám v plánu ho výslovně požádat, aby ti dal na starosti prasata. Myslím, že ti to prospěje. Měl jsem to udělat už dřív.“

Lucas pootevřel pusku údivem a trochu na svého otce vykulil oči. „To jako vážně, tati?“

„To jako vážně,“ řekl David. „Právě byl zrušený Edikt nantský. Lidé budou dost možná umírat, někteří budou utíkat z Francie ožebračení jenom se zlomkem toho, co by za svůj majetek dostali za normálních podmínek. Budou s holýma rukama začínat někde od nuly. A to někde bude i tady. A nikdo z nich nemá zapotřebí, aby mu tam vtrhla parta rozjívených kluků, kteří neví roupama, co by měli dělat, a zničila jim z nudy i to málo, co mají. Kdo tam byl s tebou ještě? Andre a Eric? Tvoji povedení bratranci?“

Lucas přikývl.

„Každopádně si nemusíš dělat obavy, že by na ně nedošlo. Požádám svou sestru, aby jim zařídila nějaký podobně nezapomenutelný zážitek,“ pokračoval král David. „Sejdeme se za pár minut ve stájích. Můžeš jít.“

„No, jo,“ řekl Lucas neochotně a s povzdechem zamířil ke dveřím. Jindy by se možná dohadoval nebo škemral, ale viděl, jak smrtelně vážně se dnes táta tvářil. Koneckonců, jestli byl právě zrušený Edikt nantský, tak končí veškerá legrace a svého tátu ničím neobměkčí.

Král David se vydal ke stájím jen o chvíli později a v ruce nesl vak s úhledně složenou hromádkou oblečení, jaké obvykle nosilo služebnictvo. Když vycházel ze zámku, zavadil na okamžik pohledem o věž valdenského kostela, trochu se pousmál a zavrtěl hlavou. Byly chvíle, kdy si tak živě pamatoval všechno, co tam před třiceti lety zažil. Ani nevěděl, jak je možné, že čas tak letí a že už uběhlo tolik let. Když zavřel oči, uměl si to všechno detailně vybavit. Občas se ještě cítil jako mladík, a přitom se každý den díval ráno do zrcadla na své šedivějící vlasy. Uvědomil si, že je téměř tak starý jako pastor Lucas, když se poprvé setkali. Byl otcem šesti dětí a nejstarší z jeho mnoha dcer bylo dvaadvacet a byla těhotná.

„Ten čas tak letí,“ řekl nahlas a vydal se pomalu a zamyšleně ke stájím, před kterými stál jeho syn. Lucas otci tak trochu záviděl, že už je dospělý a dávno mu nikdo neříká, co má dělat. Sám měl pocit, že než bude dospělý i on, bude to trvat snad tisíc let. Měl pocit, že se čas neskutečně vleče.

David se vyhoupl do sedla a zamířil na statek pastora Lucase, který byl asi půl hodiny cesty od zámku. Jean už tam dávno hospodařil místo svého tchána.

Lucas pozoroval tátu, jak se baví s Jeanem, jak se spolu smějí a vrtí hlavou. Když k němu ale Jean došel, tvářil se vážně.

„Slyšel jsem, že máš pěkný průšvih, mladíku,“ oslovil ho.

Lucas se na něho stydlivě podíval a kouzl se do rtu.

„Každopádně statky jako tenhle jsou skvělé místo pro lidi, kteří si potřebují trochu vyčistit hlavu,“ mrkl Jean na Davida. „Vím, že to tady trochu znáš, ale jeden z mých kluků ti to tu za chvíli ukáže víc.“

Jean odešel pro jednoho ze svých mladších synů a David se obrátil na Lucase: „Domluvili jsme se s Jeanem na tom, že tu budeš měsíc. Za týden se na tebe přijedeme s maminkou podívat. Chápeš, proč to dělám, vid’?“

„No jo, tati,“ podíval se mu Lucas do očí. „Myslíš si, že práce na statku je všelék, to už jsem pochopil.“

„Chtěl bych, abys trochu poznal život obyčejných lidí a uvědomil si, co to všechno obnáší a co pro ně ta zvířata znamenají. Jean je navíc můj dobrý přítel, takže vím, že budeš v dobrých rukou. Takže ho poslouvej a žádné hlouposti, ano?“

Lucas si povzdychl a podíval se stranou. „My jsme to neudělali, protože si ničeho nevážíme, jak si myslíš. My jsme se pohádali o tom, jestli jsou prasata chytrá nebo ne a jestli trefí domů.“

„To jako vážně?“ zeptal se David a nechápavě zavrtěl hlavou.

„Hm,“ přitakal Lucas. „Nechtěl jsem ti to předtím říct, když ses mě ptal, aby tě nenapadlo poslat mě sem. Ale když tě to stejně napadlo tak jako tak, tak už ti to můžu říct. Vážně to nebylo proto, že jsme chtěli někomu uškodit.“

David se na chvíli na Lucase zkoumavě díval a snažil se vcítit do logiky třináctiletého kluka. „Nenapadlo tě třeba zeptat se Jeana, když sem jezdíme stejně každou chvíli?“

Lucas pokrčil rameny a zavrtěl hlavou.

David se pousmál. „Každopádně bys tady skončil tak jako tak, v tom máš pravdu. Za ten měsíc se toho o prasatech dozvíš víc, než ti bude milé. Ale neboj se, ono to uteče. A budeš mít aspoň životní zážitek. Ještě za třicet let budeš nudit své vlastní děti tím, jak jim to budeš donekonečna omílat.“

David si ho přitáhl k sobě a Lucas se pousmál. Na chvíli se podíval na svého otce s vědomím toho, že mu táta rozumí. Nesnášel průšvihy, tak jako každý, ale stejně se otci v některých z těch chvil dokázal cítit blíž než kdy jindy. A v těch okamžicích se cítil spokojený s tím, kde je a kdo je a přecházel ho onen pocit, že by rád popohnal čas.

David mu pocuchal přátelským gestem vlasy a popostrčil ho k Jeanovu synu Christianovi. Sám zamířil ke starému muži, který v tu chvíli vyšel pomalým krokem se stáje.

Pastor Lucas se na něho usmíval a David si trochu povzdychl.

„Mám obavy, že vám přináším špatné zprávy,“ řekl sotva ho pozdravil. „Pamatujete si, jak jste říkal, že vám Bůh ukázal, že ještě za vašeho života dojde ke zrušení Ediktu nantského? Právě se to stalo.“

„Opravdu?“ zvažněl na chvíli starý pastor a mimoděk se zadíval ke vzdáleným břehům Francie. „Zajímalo by mě, jestli někdy dojde k tomu, že křesťané nebudou muset stále někam prchat jako štvaná zvěř.“

Oba muži si spolu sedli na lavičku a starý pán se začal tiše modlit. David se k němu připojil, s pohledem upřeným na vzdálené pobřeží.

„Čeká tě spousta práce, králi,“ řekl, když skončili.

„Myslím, že vás také,“ odpověděl David. „Cítím, že mi Bůh ukazuje, že váš úkol na téhle zemi ještě neskončil. Ti nově příchozí budou potřebovat pomoci v každém směru. Máte spoustu zkušeností, které jim můžete předat.“

Král a starý pastor zůstali dlouho sedět na lavičce, zabraní do tichého rozhovoru. Pastor Lucas trochu udiveně nadzvedl obočí, když viděl svého třináctiletého jmenovce, jak se oblečený jako prostý čeledín ubírá s Christianem do chlívků. David se kousl do rtu, aby se nesmál, když viděl synův výraz.

„Výchovný pobyt,“ řekl na vysvětlenou.

„Je ti podobný,“ usmál se Lucas. „A rozhodně se tváří stejně otráveně jako ty tehdy před lety.“

„Být otcem je občas těžší, než jsem si myslel,“ přiznal David pastorovi.

„Myslím, že si vedeš dobře,“ odpověděl pastor Lucas. „I jako otec, i jako král. Mám z tebe radost, Davide. Kdyby to, že jsem se tě tehdy ujal, bylo to jediné, co jsem v životě udělal, nebylo by to vše marné.“

„Udělal jste toho mnohem víc pro spoustu dalších lidí,“ usmál se David. „Jste pro mě jako druhý otec, obzvláště když ten můj vlastní je už dávno u Pána.“

„Často si to představuji, jaké to asi bude,“ pohlédl pastor Lucas k nebesům, „tím spíš, že vím, že se ten okamžik blíží víc a víc.“

„Také na to myslím poslední dobou častěji,“ přitakal David. „Ale na druhou stranu jsem teď plný toho, co se děje ve Francii. Zajímalo by mě, co bude dál? Jak dlouho to vše bude trvat? Dojde zase někdy k uvolnění? Co přinesou následující století?“

„Předpokládám, že ani já ani ty se žádných zásadních změn v tomhle směru nedožijeme. Edikt nantský byl v platnosti 87 let. A celá ta politika mi přijde jako těžký rozjetý vůz,“ řekl pastor Lucas. „Když jednou nabere nějaký směr, trvá to většinou desítky let, než se zastaví nebo otočí.“

Král se znovu mlčky podíval na vzdálenou Francii. Nemohl tušit, jak pravdivá jsou pastorova slova. Deklarace práv člověka a občana, která konečně opět zaručila protestantům ve Francii svobodu vyznání, vyšla v srpnu 1789. Podle ní nesměl být nadále nikdo obtěžován pro své náboženské názory. Ale než se tak stalo, uběhlo dalších přes sto let.

V té době byl už nejmladší syn onoho rozčepýřeného kluka, kterého se David snažil přivést k rozumu, stejně starý jako stařík, se kterým se nyní David bavil. A oba muži, kteří spolu seděli onoho pozdního odpoledne na lavičce, znali už dávno odpověď na otázku, co bude dál.

Dodatek:

Níže uvádím originální popis pronásledování valdenských z pera Komenského (Historia o těžkých protivenstvích církve české). Tato kniha je inspirována níže uvedenými událostmi, ale mým cílem není historická práce. Samozřejmě se snažím, aby v knihách, které se odehrávají v minulosti, nebyly úplné nesmysly, jako že si dá někdo ve třináctém století bramborovou kaši, ale napadlo mě třeba, jestli by už v téhle době vůbec měli alkohol stáčený v lahvích, ale když se mi to nepodařilo zjistit, tak jsem si říkala, že podobné detaily řešit nebudu.

Zároveň jsem slyšela, že valdenští kazatelé – strýčkové – byli vesměs svobodní, ale to se mi do příběhu nehodilo. Valdenští byli myšlenkově blízcí Jednotě bratrské, jak uvádím na závěr. V knize je zmíněno, že dodržovali sobotu, to jsem slyšela v jednom dokumentu, ale později to prý změnili na neděli.

Čtenáři milý, poněvadž se tato summa historie církve České, do 1632. dovedené, teprva letos (r. 1655.) na světlo dává, bylo by vinšovati, aby se také ty věci, kterýmiž po těch třímecítma let nepřátelé sv. evanjelium svou zlost dovršovali, v poznamenání pořádně uvedly. Ale že nevím nyní, kde a u koho toho hledati, odložiti se musí, až někdo pobožné na to práce něco vynalože, ty věci shledá a je v spis uvede. Aby pak vždy bez přídavku nebylo, připojím cizí aspoň jeden příklad, k spatření, kterak bez umění horliví Saulové, dychtící po pohružkách a po mordu, přestáti nemohou, dokud jich bleskem s nebe neporazí a nerozrazí Pán. (Skut. 9, 1. a t. d.) Jmenovitě ukrutnost ve Vlaších nad evanjelickými obyvateli hor alpských, letos teď provedenou, a latině, německy, i jiným jazyky vypsanou. Čehož stručná summa tato jest. Když léta Kristova 602. Fokas (císaře Mauricia vrah) na císařství římské od vojska volen byl, chtěje on rady římské, aby ho k té důstojnosti potvrdili, obdržeti, poslal biskupu římskému Bonifaciovii III. titul veřejného biskupa, o který titul prvé konstantinopolský patriarcha stál, ale mu ode všech odepřino. I přijal to Bonifacius, a k jeho potvrzení dopomoha, držel léta 606. v Římě duchovní sněm, a aby toho nadání císařského okolní biskupové potvrdili, sobě dovedl. Ale i jiní biskupi nejen jinde, ale i v samé Vlašské zemi proti tomu byli, až v potomních časích někteří lahodnostmi namluveni, jiní mocí donuceni jsouce, dílu podvodu místo dávati, pobožní pak tiše své věci vésti museli. Následovalo totéž i v Frankreichtu, kdež papežovu tyranství se opírající Albigenskými a Valdenskými jmenováni, za kacíře odsouzeni, ohněm a mečem hubeni byli, tak že do těch vysokých hor Alp obraceti se a tam v místech nepřístupných bydliti musili, více než od šesti set let již. Přišlo potom k tomu, že pod ochranu 198 knížat Savojských se oddavše, od jednoho knížete za druhým privilegií svých potvrzení mívali až do léta 1560. Tu mladý kníže Viktor Amadeus namluviti se dav, údolí některá jim odjal a je do těsna hnáti začal; potom pak mnichy mezi ně poslav, k chození ke mši nutiti i jinak trápiti dal. Snášeli všecko trpělivě supplikující i všelijakých přímluv hledající blízkých i dalekých potentátů. Ale vši svou pokorou neobdrželi jiného, než že jim léta tohoto 1655. 25. ledna od Andresa Gastalda, komisaře nad inkvizicí, jmenem knížecím patent vydán, aby aneb ve dvaceti dnech všickni, mladí, staří, přestoupili, anebo ve třech dnech země prázdni byli pod propadením hrdla. Když ještě o prodlení prosili až by k knížeti poslati mohli, odepřino dokonce. Rozumnější tedy a bázlivější vidouce, nač se zanáší, u prostřed kruté zimy skrze hluboké sněhy s ženami a dětmi do hor a jeskyní ustupovati a mohli-li by jak skrze ty převysoké a sic i jinak nepřebýté hory do Delfinátu (krajiny francouzské) probrati se, ohledati pokusili několik set čeledí. Aleť jich větší díl v sněhu potonulo aneb pomrzlo a hladem zhvnilo. Jiní pak doma přece o smilování prosící toho se dočekali, že na ně 9 regimentu vojenského lidu puštěno, a od těch lých katanů kde co postiženo, ukrutně mordováno. Postavili se sic byli v úžině těch hor, kudyž do země jejich těsný pas jest, k

bránění, zbrojného takového lidu k sobě pouštětí se obávající. Ale ten, kterýž je vedl, markrabě z Pianessu, sliboval přísahou, že jen tři regimenty položí do zimních kvartýrů, zatím pak aby u knížete věci své dále vedli. Čemuž uvěřivše dobří lidé, pustili je; ale ty pasu se zmocnivše, hned za sebou všechno to vojsko pustili. A tu se pak přehrozné to nad nebohými tyranství začalo, jehož ani perem vypsati ani jazykem vymluviti nelze, dí historik. Stříleli zajisté, bodali, sekali napořád všechny, kamkoli se valili, chrámy jejich všechny ohněm pálice, tak že hned toho dne do šesti tisíc lidu pomordováno. Kteří mohli, utíkali na vysoké skály hor a do jeskyní, ale i tam se na ráno za nimi sháněli, jejichž kvílením a umírajících křikem nebe se rozléhalo. Tu ztratil manžel manželku, rodičové děti, nemluvnátka od prsů matek odtrhována a mordována. Někteří, aby ukrutných rukou znikli, s vysokých skal dolů se spouštěli a tam v hlubokém sněhu tonuli, anebo sic hladem zhyňuli. Jiní dopadnutí jsouce, vázání byli hlavami mezi nohy a metáni se skal dolů; kněží pak a mniši běžící dopalovali, co včera neshořelo, chrámy a školy. Ve vsi Taillart, na jednom vysokém vrchu ležící, dostavše okolo půldruhého sta žen a dětí, a napáchavše se s nimi ohavností, všechněm hlavy stínali. Dva vojáci uchyťvše jedno dítě každý za jednu nohu, roztrhli je na dvě, potom těmi kusy okolo hlav sobě oháněli. Některé na 199 stromích zvěšeli za nohy; jiné k stromům roztáhše, za ruce hřebíky přibíjeli a tak bolestí, zimou a hladem zmořili. Muže jednoho s manželkou a desaterem dítek dopadše, všechny děti postínali a hlavami těmi, jakoby kulemi v kuželky hráli, před očima rodičů házali, potom i je sřáli. Ani stařec jeden ve stu letech, Simon Pierre (z Angrony města) s manželkou 95 let mající, milosti neužil. Mnoho jich v domích spáleno, některé kolím probíjeli, z některých střeva tahali, některým prsa a stydké oudy řezali, některým život odevrouce, soli a ručníčného prachu nasypali a pak do ohně házeli; z některých srdce vyřezavše (na jiném zase místě mozek dětinský) pekli sobě a jedli, a zase vyplívající, že nechutné z těch kacířů krmě, pravili. Oči mi se zalévají slzami, dí historik, že zšelmilé té ukrutnosti více vypisovati nemohu. Dokládá však některých na živě zajatých a k markraběti přivedených, z nichž jeden sedlák, aby na mši aneb na šibenici šel, vybrati sobě poručeno maje, šibenici volil. Druhý pak (Pavel Kliment, starší církve La Tour), na žebřík za ním též vedený, když kněží: „Ještě jest čas, abys se rozmyslil,“ - volali, popravce, aby co poručeno má, konal, napomenul, k Bohu pak se obrátě, aby vrahům těm odpustil, hlasem se modlil, a pak dolů strčen. Ujali se nevinně zmordovaného národu a ostatku jeho Švýcaři, Holanďané a [Oliver Cromwell] protektor Anglie, a o to knížeti Savojskému legací vypravivše, (každý i obzvlášť), nápravy hledali a hledají; čímž co se spraví, čas ukáže. Ale ujmiž se souženého svého křesťanského lidu ty sám, malého svého stádce věčný ochrance, Ježíši Kriste, kterémuž Otec za dědictví končiny země oddav, berlu železnou přidal k rozrazení tyranů, tak jako hrnčír rozráží hlínu. (žal. 2, v. 8. 9.) A dej, jakož Valdenští tito od počátku tobě věrní a skrze všechny vichřice Antikristova po tisíc let ukrutného panování víru a dobré svědomí chovající, první byli, na nichž sobě babylonská šelma zuby své brousila, byli nyní ti, na nichž sobě naposledy zuby vyláme ta ze propasti vystoupilá a na zahynutí jdoucí šelma. (Zjev. 17, 8.) S nimiž i my k tobě voláme, aby se na nich a na nás stavil hněv tvůj, aby již rychle milostiv jsa nám, hněv svůj na nepřátele své a lidu svého obrátil, aby příčinou trápení a muk poznati a vyznati musili, že sám ty jsi Bůh. (2 Mach. 7, 37. 38.)

V díle „Stručná historie církve slovanské“ vysvětluje Komenský vztah Jednoty bratrské k valdenským, kteří žili na hranicích Moravy a Rakouska. Jednota s nimi navázala vztahy již v druhé polovině 15. století (1467), valdenští se vzkládáním rukou posvětili jejich tři vybrané muže na biskupy a dali jim moc světit kněží. Jednotě se líbila čistota učení valdenských a dokonce uvažovali o spojení se s nimi. Nicméně jim vytýkali, že činí kompromisy a chodí i do „papeženských chrámů“ ve snaze vyhnout se protivenství. Jednota v tomto směru valdenské napomenula a bylo

domluveno, že o této sporné otázce budou jednat při speciálním setkání. Tato záležitost ale byla prozrazena, valdenští kvůli ní čelili protivenství, jejich biskup Štěpán byl upálen a ostatní se rozprchli do Braniborska a odtud později na Moravu, zejména do Fulneku. Díky těmto jednáním českých bratří s valdenskými byli i čeští bratři občas omylem označováni jménem „Valdenští“.

Ukázka z knihy **PEKELNÝ PLÁN**, která na tento příběh volně navazuje:

1. kapitola – Pekelný plán

Nikolas Renard se rychle oblékal a přitom si před zrcadlem nacvičoval sklíčený výraz. Za chvíli se dozví, že král je mrtev a že se stal následníkem trůnu a potřeboval vypadat dostatečně zarmouceně. Muselo to být věrohodné. Nic nesmí vzbudit ani stín podezření, že by snad králova smrt nebyla nehoda. Vždyť ho také stálo hodně peněz, aby to jako nehoda vypadalo. Zaplatil lodnímu kapitánovi za to, aby podpálil královu loď a zařídil to, aby se z ní král nemohl nijak dostat. Na otevřeném moři neměl mít král takhle brzy na jaře žádnou šanci ve studené vodě přežít. Nikolas si byl jistý, že zatímco on si nacvičuje smuteční projev, královo tělo už spočívá pár hodin na mořském dně.

Jeho ambice byly stejně hluboké jako širý oceán a byl zcela nenasytý, co se týkalo touhy po moci. Jen před pár lety opustil jako nejlepší student univerzitu a ani postavení jednoho z nejbohatších mužů na ostrově pro něho nebylo dost. Chtěl být někdo. Byl rozený vůdce a organizátor a měl tisíce nápadů, jak vládnout Le pays des Cygnes. Před dvěma roky zemřel jeho otec a Nikolase na chvíli uspokojilo stát se dědicem jeho panství a rozhodovat o svých dvou mladších sestřích, ale teď už chtěl něco víc. Věřil, že moc nasytí ten hlad a prázdnotu, se kterými se stále vnitřně potýkal. Jednou si splní všechna svá přání, a pak bude konečně spokojený. A jeho přání nikdy nebyla skromná. Chtěl být král.

Navíc doufal, že moc i nějak vyřeší patálii, se kterou se už pár týdnů bezúspěšně potýkal. Byl zasnoubený s dcerou jistého bohatého hraběte, ale zároveň se mu podařilo přivést do jiného stavu dceru místního velkostatkáře. Nina byla hezká a bystrá a on na chvíli podlehl jejímu kouzlu, ale jinak byla samozřejmě nikdo. A nejhorší bylo, že naivně očekávala, že si ji snad vezme. On, hrabě a budoucí král! Ona i její otec byli neodbytní a samozřejmě si dali záležet na tom, aby se o všem ihned dozvěděla jeho snoubenka. Jeho zasnoubení bylo zrušené a věno mladé hraběnky bylo v nedohlednu. Ale tím se teď Nikolas netrápil. Té obyčejné holky se nějak zbaví a až bude král, bude si moct i přes tenhle vroubek vybírat. Mladé dámy mu budou padat k nohám, a i kdyby celý ostrov nakrásně věděl, že má někde nemanželské dítě, bude jim to jedno. Věděl, že moc a bohatství jim pomůžou přehlédnout jakékoliv vady na kráse. Ty ale Nikolas neměl. Byl vysoký, pohledný, s neposednou kšticí hustých tmavých vlasů a osobitým smyslem pro humor. Jeho jedinou vadou na kráse byl jeho charakter. Jinak mu šlo vše, na co sáhl. Kromě všeho toho, co mu bylo dáno do vínku, měl fotografickou paměť a ještě navíc byl jazykový génius. Rok studoval v Anglii a za tu dobu se naučil výborně anglicky, mluvil slušně holandsky, během krátkého pobytu v Řecku a v Itálii si osvojil i oba tyto jazyky a ještě mnohem lépe zvládal jejich staré formy. Byl schopný bez problémů číst texty ve staré řečtině koiné i v latině.

A štěstí mu přálo i jinak. Králova manželka Anabela, za kterou se teď ubíral, porodila králi během těch jedenácti let, co byli svoji, už čtyři dcery a tím pádem tu nebyl žádný jiný následník trůnu. Jediné, čím by ho mohla převzít, by bylo, kdyby se znovu rychle vdala. S tím ale nepočítal. Ani devítiletá princezna Amélie ho nemohla podobným způsobem předběhnout. Když vstupoval do královy pracovny, byl myšlenkami někde u své budoucí korunovace.

Anabela vypadala rozrušeně. Však se také nebylo čemu divit. Pokynula mu, aby se posadil.

„Královská loď se dnes nad ránem potopila,“ řekla stísněným hlasem bez nějakého dalšího úvodu. „A posádka nebyla schopná mého manžela zachránit. Víte, co to pro vás znamená?“

„To je mi opravdu moc líto, madam,“ řekl Nikolas, jak nejsmutněji zvládl. „Předpokládám, že to znamená, že nelehké břímě vlády spočine na mých bedrech. Ale je to opravdu jisté? Víte, že naděje umírá jako poslední. Rád dám k dispozici svou vlastní loď a vydám se po králi pátrat. Třeba je přece jen nějaká šance, že se zachrání. Co se vlastně stalo?“

„To jste si nacvičoval doma před zrcadlem?“ zamračila se na něho Anabela. „Tyhle řeči? Že nelehké břímě vlády spočine na vašich bedrech?“

„Samozřejmě, že ne, madam,“ podíval se na ni Nikolas nechápavě. „Jak bych mohl něco takového vědět?“

„Nevím,“ pokrčila rameny Anabela. „Třeba tak, že jste zaplatil kapitánovi, aby tu loď nechal potopit, a to takovým způsobem, aby král neměl možnost dostat se záchraného člunu.“

Teď už nemusel Nikolas svůj nechápatý výraz hrát. Překvapeně se na ni podíval.

„Prosím?“ bylo jediné, na co se zmohl.

„Vy odpornej, zákeřnej, nenasytnej zmetku,“ vyprskla Anabela rozrušeně. „Já toho chlapa miluju. Čekám s ním páte dítě. A mohla jsem o něj přijít jenom kvůli tomu, že někdo jako vy nemá ani špetku svědomí. Jak vás vůbec něco takového mohlo napadnout? Co za chorý mozek je k tomu potřeba?“

Anabela svůj projev nedokončila.

V tu chvíli se otevřely dokořán pootevřené dveře, které vedly z pracovny do královny soukromé koupelny a do místnosti vstoupil král David.

„To stačí, miláčku,“ zarazil svou rozezlenou manželku.

Nikolas se na krále podíval s nehranou hrůzou v obličeji.

„Tváříte se, jako byste viděl ducha,“ řekl král stroze. „Ale můžu vás ujistit, že jsem živ a zdrav a dostal jsem se v bezpečí domů, navzdory tomu všemu, co jste se snažil zařídit. Každopádně jsem ještě příliš rozčilený na to, abych se vámi zabýval. Stráže vás teď odvedou do vězení. Promluvíme si, až se na to budu cítit. V tuhle chvíli opravdu nevím, co bych měl s vámi dělat.“

Nikolas sklopil hlavu a nezmohl se na jediné slovo. Král David otevřel dveře a stráže, které tam již byly připravené, odvedly mladého hraběte do vězení.

Ukázka z knihy **MASOŽRAVÁ UČEBNICE**, ve které je mimo jiné popsána situace církve poté, co vyšlo Obnovené zřízení zemské:

Mrázek uvažoval o tom, že ředitel měl asi nějakou hypermoderní zbraň. Nebyl si jistý, jestli jeho výstřel Bezkočku zasáhl, protože ve chvíli, kdy zmáčkl spoušť, oslnilo ho to světlo, ale zpátky už tam jít nechtěl. Vyškrábal se z vody ven a s trochu klidnější hlavou se rozhodl zavolat speciální posily.

Jeho mobil ale nefungoval, navzdory tomu, že byl údajně vodotěsný – někdo, jak se zdálo, zase šetřil na policejním vybavení a bránil mu dělat pořádně jeho práci.

„Hej, kluci,“ zavolal na ty dva studenty, „Nemáte mobil? Nemám tady signál nebo mi ten můj odešel kvůli té vodě.“

„Což nám ten žvác chce povědít?“ podivil se jeden z nich.

„Což jest mobil? Míniš snad jakési hovado?“ zaváhal druhý a nechápavě zavrtěl hlavou. „Utekl ti kůň?“

„Nikoliv, mluví o pečeti - signum,“ zamrmlal první a nahlas se zeptal: „Potřebuješ písáře?“

„Potřebuju si zavolat do Prahy,“ zopakoval policista svoji žádost.

Muži vyprskli smíchy.

„Zkus vylézt na strom,“ navrhl mu jeden. „Budeš-li zvučně volati, snad bude slyšán hlas tvůj ve vsi sousední, avšak v Praze?“

„Zříš odění jeho?“ zašeptal druhý potichu. „Věřu, že jest to blázen a jistě jest také ochmelen.“

Jeden ze strážných popošel k Mrázkovi, šťouchl toho podivného chlápka do nápisu na prsou a zeptal se: „Což jest policie?“

Petr Mrázek věděl o zdejší škole, že se tu studenti učí o minulosti pomocí různých her, ale teď na to neměl vážně náladu.

„Tak dost, kluci,“ obořil se na mladé strážné. „Tohle je vážná věc, opravdu nutně potřebuju telefon.“

„Chceš si koupiti tele?“ podíval se na něho jeden z mladíků a doufal, že tomu podivínovi konečně trochu rozumí.

Mrázek se zamračil. „Je hezký, že tu školu tak žerete, ale já tady něco důležitého vyšetřuju, takže by bylo fajn, kdybyste si na chvíli přestali hrát na patnácté století, nebo jaký to zrovna máte rok.“

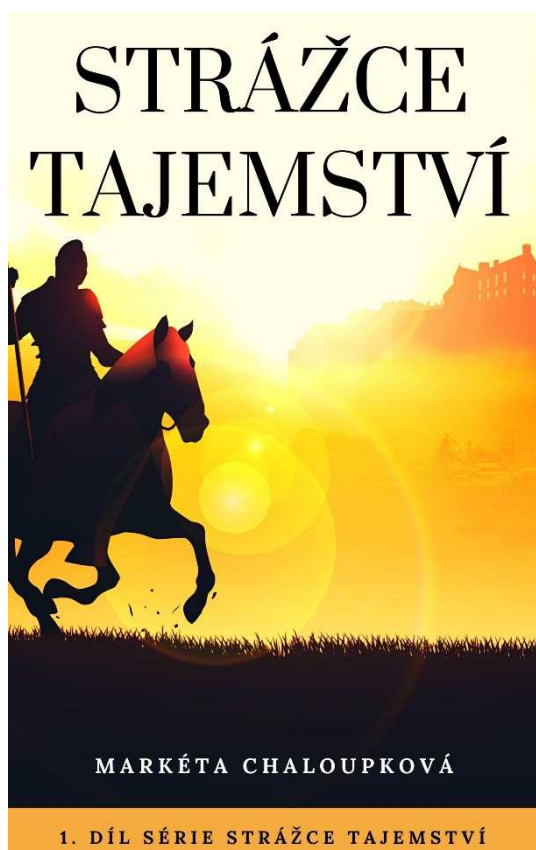
„Jest rok 1625,“ snažil se mu být trochu nápomocný strážný, „věru jsi jistě velmi ochmelen, když nevíš ani toho, jakáž jest doba.“

„Jsi v zemích koruny české,“ dodal druhý z mužů, přesvědčený, že ten blázen, se kterým mluví, dočista ztratil hlavu, „a panovníkem jest-“

„Já vím moc dobře, jakej je rok a že panovníkem je Miloš Zeman,“ utrl se na něj Mrázek, „tohle je maření policejního vyšetřování,“ rozčiloval se dál, „a mně už ty vaše blbý srandičky nebaví. Máte štěstí, že ještě nejste plnoletý. Takže kdybyste mě teď laskavě pustili dovnitř, rád bych pokračoval ve své práci.“

Mrázek už nebyl jediným, komu docházela trpělivost, ale jeden ze strážných učinil ještě poslední zdvořilý pokus mu pomoci: „Zemanem tohoto panství jest Matěj Pšenička, žádného zemana Miloše neznám.“

Policista zavrtěl rozčileně hlavou a chtěl ještě něco dodat, ale při tom pohybu zavadil pohledem o kopec, na kterém měla stát zbrusu nová rozhledna. Byla to dominanta tohoto kraje a on ji teď neviděl.

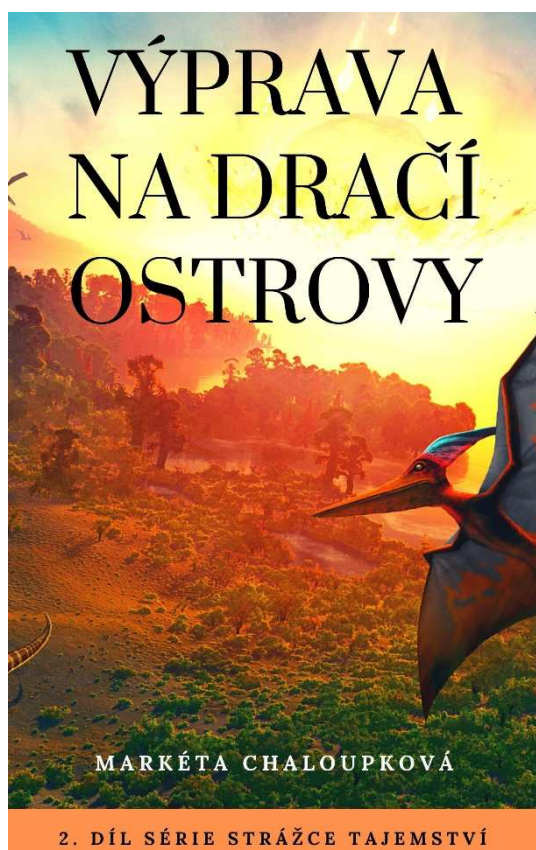

Strážce tajemství

Příběh o přátelství, šikaně, ztraceném princovi, strážcích tajemství a o tom, že věci nejsou černobílé a než si o někom uděláme ukvapené závěry, je dobré přemýšlet, protože pomoc někdy najdeme na tom nejnečekanějším místě. Odehrává se ve fiktivním středověku ve smyšleném kraji.

Král Geren, který se násilím zmocnil trůnu, je vážně nemocný. A někde na tajném místě se skrývá jediný syn předchozího krále, kterého Geren kdysi zabil. Kdo jsou to strážci tajemství a co vědí? Gerenův syn, princ Barim, po nich zoufale pátrá, chce najít ztraceného prince Alexe dříve, než dojde k dalšímu krvavému převratu v království. Je mu totiž jasné, že další obětí by byl on sám.

Knihy pro mládež

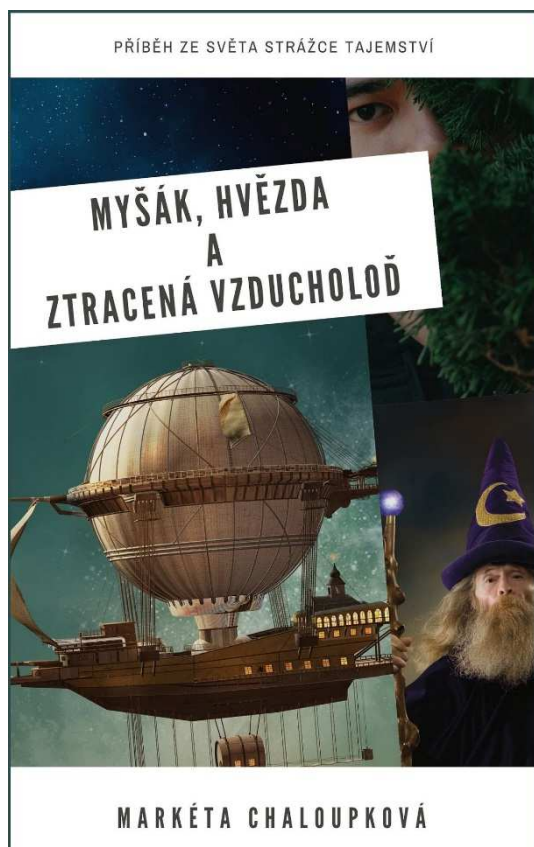
Výprava na Dračí ostrovy

Jedná se o 2. díl knihy Strážce tajemství. Příběh se odehrává ve fiktivním středověku ve smyšleném kraji.

Nataniel má své důvody proč prchá ze země a míří na tajemné Dračí ostrovy. Brzy zjistí, jaké je to být Robinsonem. Není ale sám a není tak úplně bezradný. Má v plánu postavit si novou loď a vrátit se zase zpátky mezi lidi.

Podaří se mu ostrovy opustit a najít ztracenou princeznu?

Knihy pro mládež

Myšák, Hvězda a ztracená vzducholod'

V některých školách na propadlíky nečeká žádný reparát ale černý kočár, který je odveze daleko na sever k muži, který je známý jako kouzelník Krasomil Kytíčka a opředený podivnými pověstmi.

Je to jen náhoda, že se v tom kraji před dvěma lety ztratila vzducholod' s vědeckou výpravou? A že se kluk, jehož rodiče byli členy oné výpravy, sám ocitá v tom černém kočáře? Ukrývají hory nějaké ztracené město? A co je pravdy na tom, že tam žijí draci?

Příběh se odehrává ve stejném kraji jako Strážce tajemství o 500 let později.

Knih pro mládež

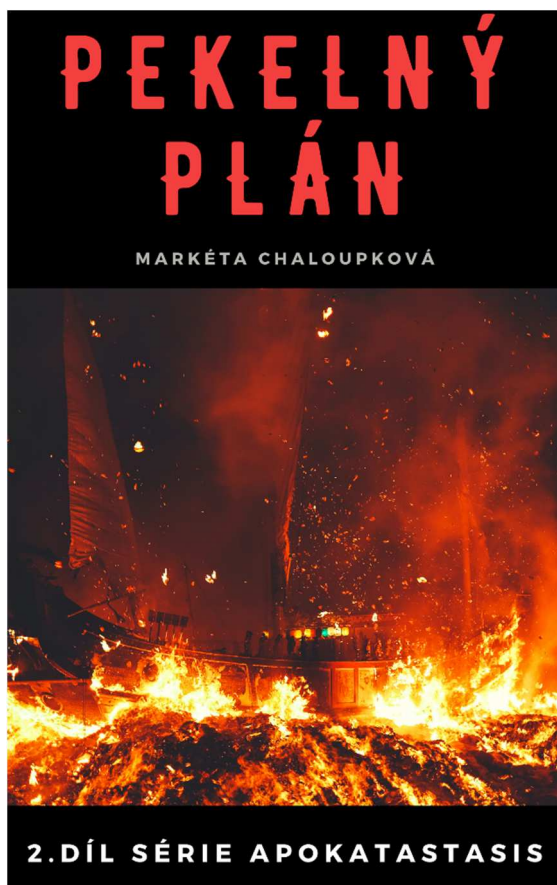

Cesta domů

„Cesta domů“ se odehrává v 17. století a okrajově líčí útrapy valdenské církve. Hlavní postavou je sedmnáctiletý David, který v opilosti udělá několik věcí, kterých pak lituje. Musí čelit nejen křesťanům a otázkám víry, ale své minulosti a své pýše, aby zjistil, zda se mu z rozbitých střípků vlastního života podaří ještě seskládat nějakou budoucnost. A takové motto této knihy je biblický verš: On obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům... (Mal. 3:24)

Slovo „Apokatastasis“ znamená obnovení a první díl této série je jen o osobním obnovení Davida Paona, ale další díly jsou zamyšlením nad učením o obnovení všech věcí a o smíření.

Knih pro dospělé

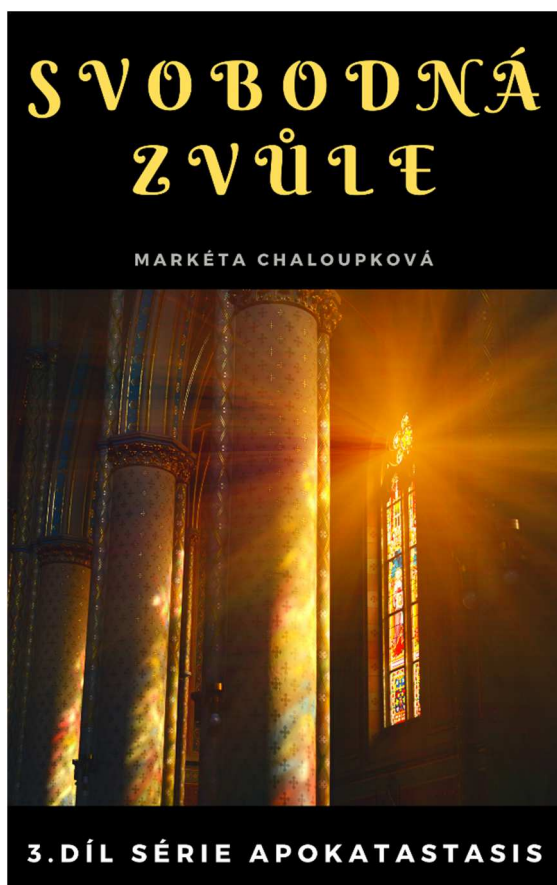

Pekelný plán

Mladý hrabě Nikolas Renard má namířeno opravdu vysoko, ale ve svých plánech se přepočítá. A jeho hlavním společníkem se pak na dlouhé měsíce stane Bible. Nikolas je rozhodnutý dokázat, že to, co je v ní napsané, má s pravdou pramálo společného. A ví, že na tom, jestli dokáže obhájit své přesvědčení, stojí jeho budoucnost.

Je to kniha o pokání a nepravděpodobném přátelství. Hlavní myšlenkou celého příběhu je zločin a trest, a to nejen ten pozemský. Je opravdu možné, aby existovalo něco takového jako věčné peklo? Mohou lidé opravdu navždy bojovat proti Boží lásce? Nikolas čelí nejen těmto otázkám, ale i své minulosti a trestu, který ho čeká za jeho šílený plán.

Kniha pro dospělé

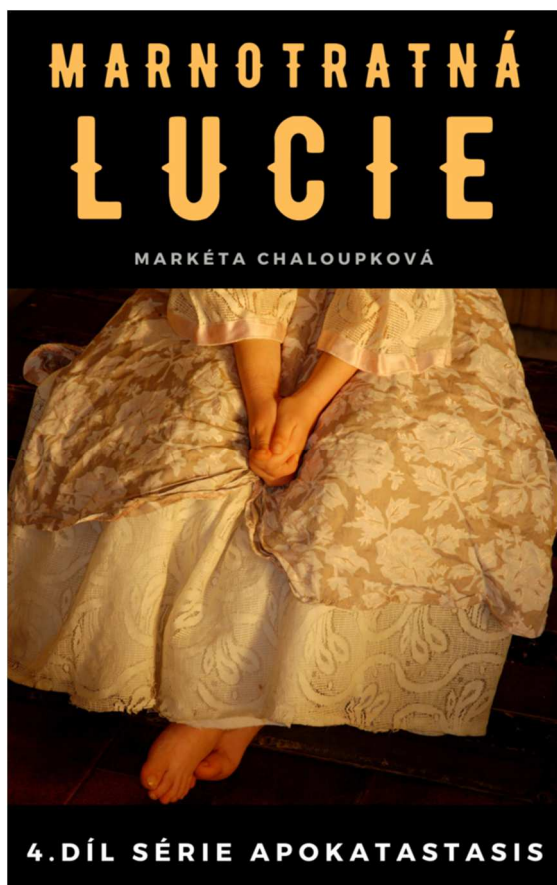

Svobodná zvůle

„Bůh tě nenávidí a nejen to, naprosto tebou pohrdá, hříšníku! Drží tě nad pekelnou jámou, podobným způsobem jako člověk drží pavouka nebo nějaký odporný hmyz, který se mu hnusí a je neskutečně rozružený. Jeho hněv vůči tobě je jako planoucí oheň!“ Jonathan Ward právě dokončil své kázání o hříšcích v rukou rozhněvaného Boha, když ho králové strážníci přišli zatknout.

Jeho nenávistná kázání inspirovala strašlivý zločin a král David zuří, protože se celá situace týká jednoho z jeho přátel – Jeana. Na Nikolase čeká spousta práce. Král David je smutný, Jean je zlomený a Nikolas se musí věnovat Jonathanu Wardovi, ale kromě toho je také zamilovaný a potřeboval by sehnat pár velbloudů.

Kniha pro dospělé

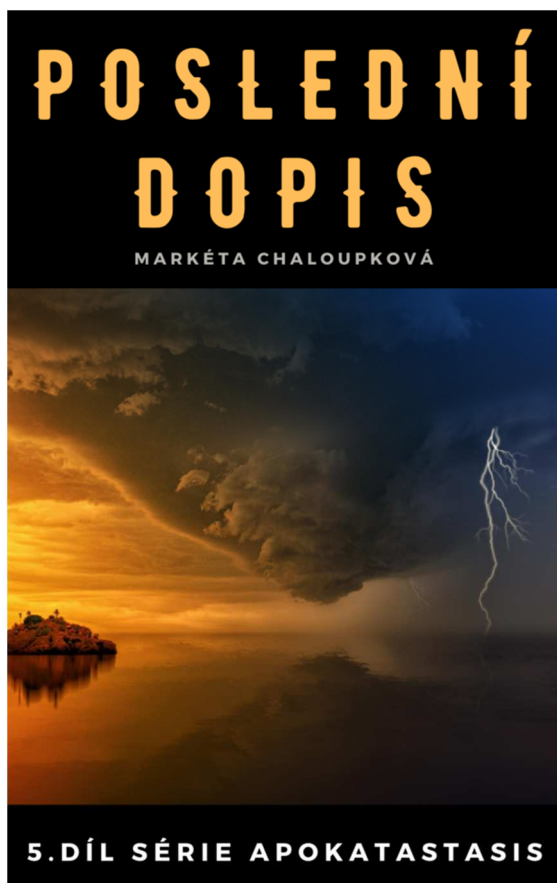
Marnotratná Lucie

Nikolas Renard právě oslavil šedesátiny a k jeho šedinám přispěly i starosti, které má se svou paličatou dcerou Lucií. Ta nakonec utíká z domova a Nikolasův oblíbený student, Adam Croy, se po ní vydává pátrat.

Na kontrastu Lucie a Adama, kteří snášejí každý úplně jinak problematickou situaci, ve které se ocitnou, pak ilustruji, jaké pocity vyvolává v člověku strach a jaké láska.

Hlavní myšlenkou je opět smíření, ale zatímco Lucie se potřebuje smířit s Bohem a se svým otcem, Adam se musí smířit především sám se sebou. A Nikolas se v této knize zamýšlí nad učením o smíření z pohledu otce.

Knih pro dospělé

Poslední dopis

Luisa Wardová najde ve starém psacím stole několik dopisů Nikolase Renarda, muže, od kterého ji dělí celá staletí, a který je velmi pravděpodobně předkem jejího manžela Jamese. Ze zvědavosti se začnou zabývat jeho podivnými názory, i když jsou přesvědčeni, že univerzalizmus je jen nepoctivý výmysl, kterému mohou věřit jen ti, kdo zavírají oči před pravdou a jasným poselstvím Bible. Jak se ale začínají seznamovat s řečtinou, zjišťují ke svému úžasu, že originální biblické poselství nevyznívá tak pekelně jako překlady. Oba dva čelí už dlouhé roky bolestné otázce: Spatří ještě někdy svého syna, který spáchal sebevraždu? Jedno jim je celou dobu jasné – nemohou věřit tomu, co by chtěli, jen proto, že je to tak líbivé, musí věřit tomu, co je prokazatelná pravda. Jenže je vůbec možná zjistit už tady na Zemi, jak se věci mají?

Knih pro dospělé

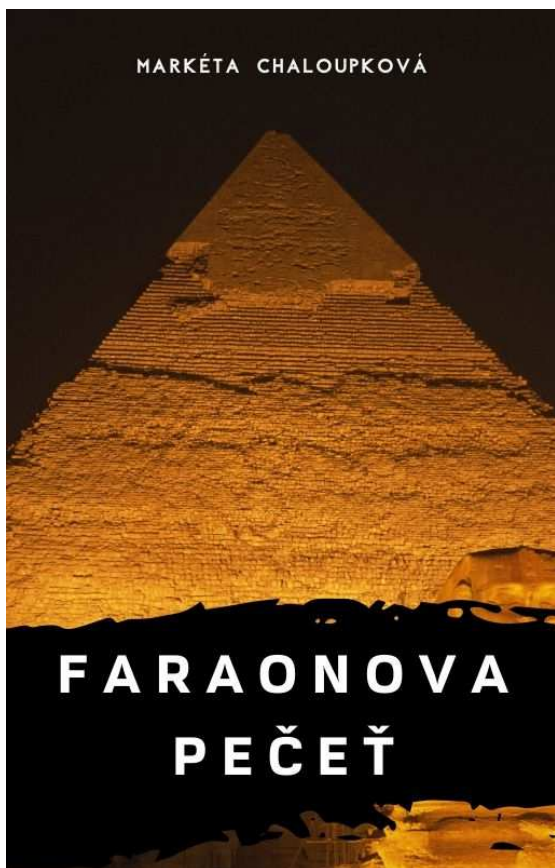

Masožravá učebnice

Rudolf II. jí říkal Masožravá učebnice, ale alchymista Štěpán Holátko ji pojmenoval Kniha času. A student Jáchym Šlik, který chodí do Závěšova gymnázia, školy specializované na historii, je jí teď na stopě. Jáchym je přesvědčený, že snad neexistují dva nudnější a zbytečnější předměty, než je Historie náboženství a latina. Ta kniha ho ale přesvědčí tím nejpozoruhodnějším způsobem, že by bylo dobré i těmhle věcech věnovat pozornost.

Příběh se odehrává částečně ve 21. a částečně v 17. století a možná jste už uhádli, že se v něm bude cestovat časem. Kniha popisuje utrpení křesťanů v době, kdy vyšlo Obnovené zřízení zemské. Částečně se v ní zamýšlím i nad otázkou Ježíšova příchodu a pekla.

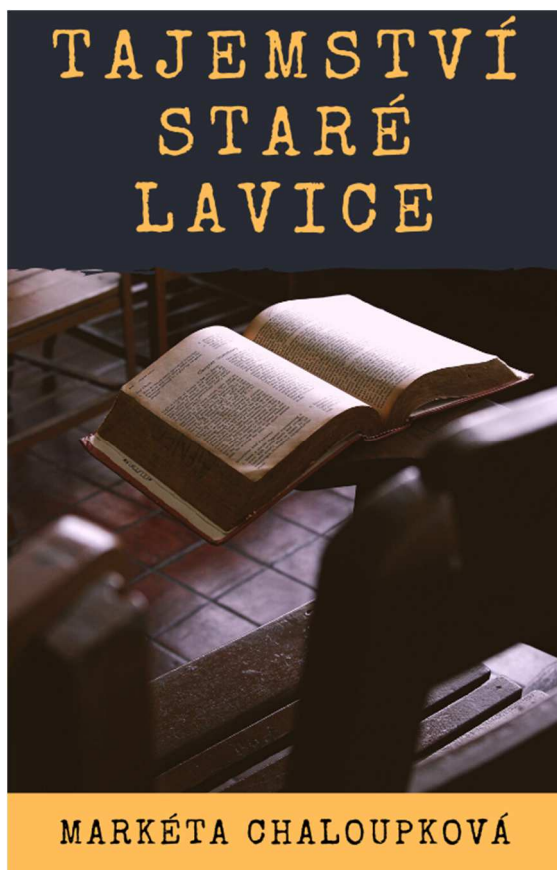
Kniha pro mládež

Faraonova pečeť

Faraonova pečeť je křesťanská knížka na téma evoluce nebo stvoření. Tato otázka je zde zpracovaná formou příběhu. Tři dospívající najdou podivný nález a začnou přemýšlet o původu života a historii. Jejich dobrodružství začíná v Českém ráji, ale postupně je zavede do Berlína a do Egypta, kde ve Velké pyramidě pátrají spolu s podivným německým archeologem po tajemství, skrytém za zapečetěnými dvířky. A aby toho nebylo málo, mají zákeřného nepřítele, který je jim nejen na stopě, ale často je naopak o krok napřed a hází jim klacky pod nohy. Když se hlavní postavy seznámí s rodinou protestantského pastora, vyvstane také otázka, jak je to s Bohem a zda je možné ho opravdu poznat.

Kniha pro starší mládež i pro dospělé

Tajemství staré lavice

Podivuhodný obrázek na staré školní lavici způsobí, že dva osmáci začnou společně pátrat po osudech pětice dávných kamarádů.

Tajemná zahrada, zvláštní vzkazy a šifry a vzpomínky na časy dávno minulé pomohou odhalit osud jednoho fantastického městečka a splnit poslední přání jeho stavitele.

A mladému detektivovi Matyášovi to vše úplně převrátí život na ruby.

Kniha se umístila na 3. místě v literární soutěži Albatrosu roku 2016.

Kniha pro mládež

Nelíbejte Šípkovou Růženku

Líbat Šípkovou Růženku se nedoporučuje. Jedno je jisté – jí to rozhodně nepomůže, a ten, kdo to udělá, pravděpodobně ztratí peníze, koně, čas a případně i trůn. K tomu, aby byla zachráněna, je potřeba, aby spojili své síly jeden královský detektiv, trpaslík, který miluje matematiku a dva poškoláci. A samozřejmě není nikdy na škodu seznámit se s největším hrdinou té doby – černým Arnoldem a mít k ruce draka.

Draci hrají v tomhle příběhu důležitou roli, protože bez nich by se nikdy neodehrál. Tedy bez nich a bez jednoho žárlivého alchymisty. Co se vlastně stalo ten den, kdy usnul celý zámek v Růžovém království, pomůže odhalit deník pubertální princezny Růženky.

Kniha pro děti a mládež

Ježíš to teď nevytrhne

Roku 3533 je křesťanský svět přesvědčený, že se Ježíš musí vrátit každou chvíli. V Jeruzalémě se začnou dít věci, které nasvědčují tomu, že mají pravdu – až na to, že ty rány ze Zjevení nemají to správné pořadí. Vnese do celé záležitosti více světla tajemná schránka Felixe Fischera, které je významná archeoložka Magdaléna Nowak po dlouhých letech pátrání konečně na stopě?

Před tisíciletím ukryl Felix Fischer před zraky světa dokument, který měl navždy objasnit to, kdy by měl přijít Ježíš Kristus. Zavřel jej do časové schránky, kterou mohlo lidstvo otevřít nejdříve roku 3500. Jenže na místě, kde měla schránka být, nic není, jen nejasná zašifrovaná zpráva. O 33 let později najde mladý stážista Ben na archeologických vykopávkách opravdovou papírovou knihu a na základě malého letáčku, který je v ní ukrytý, dojde konečně Magdaléně Nowak, kde má ztracenou schránku hledat.

Knih pro dospělé

www.doctecky.cz